

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
October 2019

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ...ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਇਆਵੀ ਕੁਸੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕੁਸੰਗ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘੁੱਟਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਵਕਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ - ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਾਲੇ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਦਾ ਟਾਇਟਲ ਵੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਕੋਈ ਵੀ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ। ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਾਨਾ ਸਭਦਾ। ਇੱਥੇ ਜੋ ਵੀ ਆਉਣਗੇ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਤਾਂ ਹੱਥ ਚੁੱਕੋ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਕਦੀ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਮਝੋ? ਉਹ ਵੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਟੀਚਰ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਅਜਿਹਾ ਕਦੀ ਕੋਈ ਮਿਲਿਆ? ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੋਂ ਕਦੀ ਮਿਲ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਤਾਂ ਹੱਥ ਚੁੱਕੋ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਹਨ ਹੀ ਇਹ ਤਿੰਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਨੇਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਕੋਈ ਵਕੀਲ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਸਰਜਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਡਾਕੂਰ, ਜੱਜ, ਵਕੀਲ ਆਦਿ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ 21 ਜਨਮਾਂ ਲਈ ਫਲੀਭੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਸਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਡਾਕੂਰ, ਬੈਰਿਸਟਰ, ਜੱਜ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਨਾ। ਬਰੇਬਰ ਇਵੇਂ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਰਮਭੋਗ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੀ ਇਵੇਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾਮ ਧਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮਕਾਨ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਕਾਨ ਹੈ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ। ਤੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਅਰਥਾਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਵੀ ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਅਰਥਾਤ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਦੇਹ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡੋ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਅੱਖਰ ਹੁਣ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਸਿਰਫ਼ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਫ਼ਾਦਰ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਬੱਚੇ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਆਪ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ, ਜੱਜ, ਸਰਜਨ ਆਦਿ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਯ: ਲੇਪ। ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ - ਜਿਹਾ ਸੁੱਖ ਹੈ ਤੇ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਪਹਿਲੇ ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤੇ ਸਤਿਅਤਾ 100 ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਝੂਠ ਹੀ ਝੂਠ ਹੈ।

ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਝਾੜ ਦੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਚੈਤੰਨਯ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਗਤੀ - ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਸਭਦਾ ਬਾਪ। ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਰਤਬੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਾਈ ਪੈਸੇ

ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਪਦਵੀ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਵਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ, ਜਾਣ ਲਿਆ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ ਹੈ, ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰਾਜਯੋਗ। ਉਹ ਬੈਰਿਸਟਰੀ, ਡਾਕੂਰੀ ਹੀ ਸਿਖਾਉਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਇਹ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੇ ਲਈ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਾਯ: ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾ ਚ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਾਂਗੇ ਕੀ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਤਬੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਤਬੇ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੇਕਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਝੱਟ ਪਛਾਣ ਲਵੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਕੋਈ ਦਿਵਯ ਅਲੌਕਿਕ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਰਭ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ, ਰੂਹ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਸੰਸਕਾਰ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਰੂਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਾਣੇ, ਕੋਈ ਬਹਿਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਪਾਸਟ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਫਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਰੋਗੀ ਸਰੀਰ ਆਦਿ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗੈਡ ਫਾਦਰ। ਗੈਡ ਫਾਦਰ, ਗੈਡ ਪ੍ਰੀਸੈਪਟਰ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੈਡ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੇਲ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਅਰਥਾਤ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ, ਪਵਿੱਤਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ। ਮਰਤਬੇ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜੋ ਮਰਤਬਾ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰਾਇਮ ਮਿਨਿਸਟਰ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਮਰਤਬਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਵੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵਤਾ ਹਨ, ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ੰਕਰ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੋਨੋਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਨਾ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਵੀ ਇਵੇਂ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬੁੱਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਤੇ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿਚ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤੇ ਅਵਗਿਆ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਗੇ 60 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ। ਨਿਰਵਾਣ ਅਰਥਾਤ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਵੀਟ ਸਾਇਲੈਂਸ ਹੋਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਤੇ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਭਦੀ ਬੁੱਧੀ ਇੱਕ ਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਨੱਤੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਗੀਚੇ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫੁੱਲ ਤੋਂ ਕੰਡੇ ਬਣੇ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਕੰਡੇ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਾਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜਯ ਫੇਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੋ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ। ਬਾਪ ਨੇ ਪੌੜੀ ਸਾਰੀ ਸਮਝਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੈ ਹਨ ਨਾ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਫੇਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀਆਂ ਸਾਗਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਮਝ ਕਿਉਂ ਜਾਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਨਦੀਆਂ ਵੀ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਨਿਕਲੀਆਂ? ਸਾਗਰ ਤੇ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਾਗਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਨ ਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਹਰ ਕੁਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਲਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਫੇਰ ਇਹ ਇੰਨੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਕੁਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਘੁਟਕਾ ਖਾਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਭੁੱਲਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਪਾਰ ਵੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ। ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ ਲੌਕਿਕ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਲੌਕਿਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਲੋਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ ਇਹ ਜੁੱਤੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਜੋ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਲਾਂਗ ਬੂਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਇੰਨੀਆਂ ਸਹਿਜ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ, ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਜਾਕੇ ਵੇਖੋ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਉਹ ਤਾਂ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਰਥ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਨ। ਬਿਲਕੁੱਲ ਨਜਦੀਕ ਦਾ ਦਾਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ

ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ, ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਸੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਹਾਰਥੀ। ਸੁਣਕੇ ਫੇਰ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੂਚੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਰਥੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਮਝਣਗੇ, ਘੁੜਸਵਾਰ ਨਾਲ ਘੱਟ, ਪਿਆਰੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਘੱਟ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੌਣ ਮਹਾਰਥੀ ਹੈ, ਕੌਣ ਘੁੜਸਵਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਮੁੰਡੇ ਹਨ ਫੇਰ ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਝੁਟਕਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਧਾਰਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਬਾਸੀ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਬਾਸੀ ਹੈ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲ ਦੇ ਘੁੱਟਕੇ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਬਾਸੀ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ ਹੋ, ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਦੇ ਲਈ। ਮਾਸਟਰ ਗੁਰੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਾ ਰਾਇਟ ਹੈਂਡ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜੋ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਧੰਧੇ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨੁਕਸਾਨ, ਬਗ਼ੈਰ ਧੰਧੇ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ। ਸਭਦੀ ਕਮਾਈ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦਾ ਧੰਧਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਿਹੜੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਧਨ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸੂਰਗ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪੂ ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤਾ? ਅਰੇ, ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਨਾ ਹੋਰ ਹੀ ਦੁੱਖ ਵੱਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਰਾਮਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਬੇਸਮਝ ਨੂੰ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸੰਤੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇਣਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਰਿਸਪੌਂਡ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪੁੱਛਣਗੇ ਕੀ? ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤੇ ਪੁੱਛ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੋਰਡ ਤੇ ਲਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਏਵਰਹੈਲਦੀ, ਏਵਰਵੈਲਦੀ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤੇ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੁਣਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਚੀ ਨਾਲ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਦੇ ਵਕਤ ਕਦੀ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਹੈ।

2. ਬਾਬਾ ਦਾ ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਬਣ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਧੰਧਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਚਲਣ ਅਤੇ ਚੋਹਰੇ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਦੀ ਝਲਕ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੰਗਾਰੀ ਮੂਰਤ ਭਵ:
ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਹੈ। ਹਰ ਵਕਤ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਚੋਹਰੇ ਅਤੇ ਚਲਨ ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਵੇ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ, ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਵਰਣਨ ਕਰੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਝਲਕ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ - ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਨਾਲ ਸਿੰਗਾਰੀ ਹੋਈ ਮੂਰਤ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਅਰਥ ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵੀ ਅਕਾਊਂਟ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਸਭਦੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੱਤ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਭੂਤ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਅਧਾਰ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਬਾਬਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੱਜ ਕਰੋ ਬਾਬਾ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ ਵਾਲੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ! ਬਾਪ ਜੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੀ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਚੱਲੋਗੇ ਤੇ ਉੱਥੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਆਦਿ ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਭਾਸ਼ਾ ਤਾਂ ਹੋਏਗੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਜੇ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋਏਗੀ ਉਹੀ ਚੱਲੇਗੀ। ਫੇਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਬਦਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਨੇਕਾਨੇਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉਵੇਂ - ਉਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਵੀ ਜੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਮੱਤ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਭੂਤ ਸਭ ਭੱਜ ਜਾਣ। ਬਾਪ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। 5 ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ, ਕਾਮ, ਕਰੋਧ ਆਦਿ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਕੋਈ ਈਸ਼ਵਰ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਕਰੇ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹੋ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰਵ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਫੇਰ 5 ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਏਗੀ! ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਜੱਜ ਕਰੋ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਉਸ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਅਤੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ 5 ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਾਲ ਹੈ ਹੀ ਡੀਟੀ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਹੈ ਡੇਵਿਲ ਵਰਲਡ। ਡੇਵਿਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਸੁਰ ਨੂੰ। ਕਿੰਨਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚੋਜ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ, ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਫੇਰ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਦਾ ਹੁਣ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਵੈ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੋਈ ਹੈ। ਉੱਠਦੇ, ਬੈਠਦੇ, ਤੁਰਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਕਹਿਣਾ ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰਗ ਸੀ ਤੇ ਸਿਰਫ ਸਾਡਾ ਹੀ ਰਾਜ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਿਊ ਵਰਲਡ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰਿਸਤਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦਿੱਲੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਨਾ ਪੁਰਾਣੀ, ਨਾ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰਿਸਤਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਏਗਾ। ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਕੈਪੀਟਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਏਗਾ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ, ਸਾਡਾ ਹੀ ਰਾਜ ਹੋਏਗਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਮੁਨਾ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਸਤਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕੈਪੀਟਲ ਦਿੱਲੀ ਹੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਵੱਡੀ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਸੈਂਟਰ (ਵਿਚਕਾਰ) ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਾਪ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਜਯੰਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਨਾਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਸ਼ਿਵ ਰਾਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵਰਾਤੀ ਕੀ ਹੈ ਤੇ ਮਨਾਉਣਾ ਕੀ! ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਰਾਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਜੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ, ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦਿਨ, ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਤ। ਤੇ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਸੋਝਰਾ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਹਨੇਰਾ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਤੀਕ - ਤੀਕ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਗੱਲ। ਬਿਲਕੁਲ ਇਜ਼ੀ ਹੈ, ਸਹਿਜ ਯੋਗ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ

ਵਕਤ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਫੇਰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਹੈ ਠੀਕ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯੋਗ। ਇਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਯੋਗ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕੀਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਠਯੋਗ ਆਦਿ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਟੀਚਰ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਟੀਚਰ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬਾਪ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਤਿੰਨ ਨੂੰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਟੀਚਰ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਉੱਥੇ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੈ! ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਯੋਗ। ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਅਣਕਾਮਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹ ਟੈਮਪੋਰੀ ਲੈਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। 60 ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੱਠ ਲੱਗੀ ਲੱਠ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭਨੂੰ ਲਾਠੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਭ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ, ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਸਵੀਟ ਹੋਮ, ਸਵੀਟੈਸਟ ਹੋਮ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੀ ਕਿੰਨੀ ਅਥਾਹ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਚੱਕਰ ਫਿਰਕੇ ਆਏ ਹੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਗਪੇੜੇ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ਤੇ ਫੇਰ ਰੈਸੂ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਰੈਸੂ ਮਿਲਣਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੈਸੂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਾਇਲੈਂਸ ਹੋਮ, ਇਨਕਾਰਪੋਰਿਅਲ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਹੈ ਸਥੂਲ ਸਵੀਟ ਹੋਮ। ਉਹ ਹੈ ਮੂਲ ਸਵੀਟ ਹੋਮ। ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟਾ ਰਾਕੇਟ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਤਿੱਖਾ ਭੱਜਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭਤੋਂ ਤਿੱਖਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟਿਆ ਤੇ ਇਹ ਭੱਜਿਆ, ਦੁਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰੇ ਟਾਈਮ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਕਿੰਨਾ ਏਕਯੁਰੇਟ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਨੇਕਯੁਰੇਸੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਏਕਯੁਰੇਟ ਟਾਈਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਵੀ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਪਵੇ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਭਗਵਾਨ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਮੈਂ ਸ਼ਿਵ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਰਾਤ੍ਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਫ਼ਰਕ ਪੈ ਗਿਆ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਵੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮਨਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਆਸੂਰੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਹੈ ਬਾਬਾ, ਬੁੱਢੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਲਵ ਨਾਲ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਵ ਨਾਲ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਉਦੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਣ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਆਏ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹੈ ਮੈਂ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾ ਦੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਏਕਯੁਰੇਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਕੋਈ - ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਠੀਕ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਉਮਰ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਉਮਰ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸ ਵਕਤ ਹੋਏਗੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਉਮਰ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਮ ਹੋਏਗੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਮਰਲੇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇਹ ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਬਾਪ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਕਿਵੇਂ? ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਨੇ - ਇੰਨੇ ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। 84 ਲੱਖ ਦਾ ਤੇ ਹਿਸਾਬ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ, 84 ਲੱਖ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਅਪਰੰਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਘੋਰ ਨਰਕ, ਬਿਲਕੁਲ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਇੱਕ - ਦੋ ਤੇ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਣਾ - ਇਹ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ ਦਾ ਅੰਤ। ਇਹ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਹੈ ਅੰਤਿਮ। ਫੇਰ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਹੋਏਗੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਯੱਗ ਰਚੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਜਦੋਂ ਯੱਗ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਵਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਸਭ ਸਵਾਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਹੈ। ਰੁਦ੍ਰ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਨਿਰਵ੍ਰਿਤੀਮਾਰੂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਹੀ ਪਿਆ ਹੈ ਸੰਨਿਆਸ। ਕਿਸਦਾ ਸੰਨਿਆਸ? ਘਰਬਾਰ ਦਾ। ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਲੋਕੀਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੰਮ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਭਿੱਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਆਟਾ ਲੈਂਦੇ ਸੀ, ਰਸੋਈ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕੰਦ - ਮੂਲ - ਫਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਇਹ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੇ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੋ, ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਸ਼ ਵਰਲਡ। ਉਹ ਹੈ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਸ਼ ਸਮਝਣਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ, ਵਾਇਸਲੈਸ ਵਰਲਡ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਇਸਲਈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹਿੰਦੂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਬਾਪ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ। ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ - ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਈਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀਏ ਤੇ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ ਉਹ ਤਾਂ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਕੀ ਇਹੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ! ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਤੇ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਹੈ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ। ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਸੂਰ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ.....ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਰਹਿਮ ਕਰੇ। ਇਹ ਕਲਯੁੱਗੀ ਦੁੱਖੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਦੈਵ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਫੇਰ ਹੋਣਗੇ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੇ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ, ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਹੀ ਕਲਯੁਗ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦਾ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜਾਨੀ ਜਾਨਨਹਾਰ ਅਰਥਾਤ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਸਭ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਇਸ ਰੁਦ੍ਰ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਹੁਣ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ (ਪਾਵਨ) ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਕਤ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਸ਼ਕ (ਅਧਿਆਪਕ) ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਸ਼ਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਰਚਿਅਤਾ ਭਵ: ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ ਹੈ ਪਰ ਵੈਰਾਗ ਵਿਤੀ ਦਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਲਬੇਲਾਪੂ ਹੈ। ਤੁਰਦਾ ਹੈ.....ਹੁੰਦਾ ਹੈ.....ਹੋ ਜਾਏਗਾ।.....ਵਕਤ ਆਏਗਾ ਤੇ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।.....ਇਵੇਂ ਸੋਚਣਾ ਅਰਥਾਤ ਵਕਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਿਕਸ਼ਕ (ਅਧਿਆਪਕ) ਬਣਾਉਣਾ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਫ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਵਕਤ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਰਚਿਅਤਾ ਹੋ, ਵਕਤ ਤੁਹਾਡੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਰਚਨਾ ਮਾਸਟਰ ਰਚਿਅਤਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਸ਼ਕ ਬਣੇ ਇਹ ਸ਼ੇਡਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਹੈ - ਸਵੈ ਦਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਆਏ ਹੋ, ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਪਾਉਣ, ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਨੇਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਕੱਢ ਘਨੇਰੇ ਸੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਰਿਜ਼ਰਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪੁਨਰਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਵੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਏ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਲੇ ਤੋਂ ਗੋਰਾ ਕੋਣ ਬਣਾਏ। ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਰਿਜ਼ਰਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੇਵਤਾ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਕਿਉਂ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਣ ਸੁਧਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ ਨਾ - ਤੁਸੀਂ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਅਸੀਂ ਬਾਲਕ ਤੇਰੇ..... ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ? ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ। ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਕਿਹੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਦੇ ਮਿਲੇ? ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਉਹ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਲਿਆ ਹੋਰ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘਨੇਰੇ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸੀ ਫੇਰ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਇਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਤੇ ਸਦੈਵ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਪਰ ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਫੇਰ ਮੁਰਝਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਛੁਈ ਮੁਈ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੱਦ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਪਰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਰਾਜਾ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਰੰਕ ਤੱਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਗਰੀਬ ਪ੍ਰਜਾ, ਉਹ ਸਾਹੂਕਾਰ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ ਤੇ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਉੱਚ ਅਤੇ ਨੀਚ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਹੈ ਨਾ। ਸੁੱਖ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਪੀਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਸਪੈਰੇਟੀ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਲਣ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਚਲਣ ਸੁਧਰਦੀ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲ। ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਦੇਵਤਾ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਸਨ। ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੇ। ਵਿਘਨ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੀਸ ਹੋਵੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਵਾਏ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਦੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁਧਰੀ ਹੋਈ ਚਲਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਚੱਲਣ ਵਿਗੜਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ, ਸੁੱਖ ਵੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਯਾਦ ਆਈ ਹੈ, ਕੱਲ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਤੇ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ। ਇਹ ਤੇ ਗਾਇਨ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਯੋਗ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਪੈਣਗੇ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਿੰਨਾ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਸੂਰੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਵੀ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਸੂਰਤ ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹੈ ਓਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਖਾਮੀ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਫੈਕਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਪ੍ਰਫੈਕਟ ਹੈ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਫੈਕਟ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪਵਿੱਤਰ, ਬਿਉਟੀਫੁਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਤੇ ਏਵਰ ਗੋਰਾ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਂਵਰੇ ਤੋਂ ਆਕੇ ਗੋਰਾ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਨੈਚੂਰਲ ਬਿਉਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਖੂਬਸੂਰਤ ਬਣਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਤੋਪ੍ਰਦਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹੈ ਖੂਬਸੂਰਤ। ਉਹੀ ਫੇਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕਾਲੇ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਹੀ ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਕਦੀ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ, ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ। ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਜੇ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ

ਹਨ ਉਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਚਿੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਦੀ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕੀ ਕਰਣਗੇ ਸੰਖ ਆਦਿ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਸੰਖਧਵਨੀ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਾਲ ਫੇਰ ਚਲਣ ਵੀ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਆਪਣੀ ਚਲਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਦੇਵਤਾ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੀ ਚਲਣ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਰ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਹੋ.....ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਤੇ ਫੇਰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਫੇਰ ਜਾਕੇ ਪਾਵਨ ਸ਼ਰੀਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਪਾਵਨ ਸ਼ਰੀਰ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਾਵਨ ਸ਼ਰੀਰ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਵੇ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ 5 ਤਤ੍ਵ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਿੰਨੇ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੋਇਆ ਮਰ ਗਏ। ਜਲ, ਧਰਤੀ ਆਦਿ ਕਿੰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਤਤ੍ਵ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਹੜ ਆ ਜਾਂਦੇ, ਤੂਫ਼ਾਨ ਲੱਗਦੇ - ਇਹ ਹੈ ਨੈਚੂਰਲ ਆਪਦਾਵਾਂ। ਉਹ ਬੰਬ ਆਦਿ ਜੋ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਆਪਦਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਰਥ - ਕਵੇਕ ਆਦਿ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਆਪਦਾਵਾਂ ਸਭ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨਾਲ ਹਲਕਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਹਲਕਾ ਬਣਾਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਮੱਥਾ ਹਲਕਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਚੁਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਬਿਲਕੁਲ ਹਲਕਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਭਦਾ ਮੱਥਾ ਭਾਰੀ ਹੈ ਫੇਰ ਸਭ ਹਲਕੇ, ਸ਼ਾਂਤ, ਸੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਜਿਹੜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਸਭਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਭਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ। ਜਦੋਂ ਪੂਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਫੇਰ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਬਾਕੀ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼। ਇਹ ਫਰਜ਼ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੁਜਾ ਕੋਈ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ। ਇਵੇਂ ਅਲੌਕਿਕ ਜਨਮ ਹੋਰ ਅਲੌਕਿਕ ਫਰਜ਼ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਵੀ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਕਰਨਕਰਾਵਣਹਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੀਆਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਉਤਾਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਤਾ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੇ ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਮਹਾਤਮਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਹਾਤਮਾ ਦੇਵਤਾ ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮਹਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ। ਰਾਮਰਾਜ਼ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਵਰਗ ਨੂੰ। ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਤੇ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉੱਠ ਸਕਦਾ ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਵਕਤ ਸੁੱਖ ਪਾਵੇਗੇ। ਅਪੂਰਨ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਖ ਪਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਸੰਪੂਰਨ, ਕੋਈ ਅਪੂਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫ਼ਰਕ ਵਿਖਾਈ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਡਾਕੂਰ ਮਤਲਬ ਡਾਕੂਰ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਗਾਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ, ਕੋਈ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ। ਉਵੇਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਰਤਬੇ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਕਿੰਨਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਦੀ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ। ਸਾਂਵਰਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਂਵਰਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਰੂਪ ਤੇ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਸਾਂਵਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਵੱਖ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਿਵੇਂ ਪਾਚੂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਤੋਂ ਅਸੁਰ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਨੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਰਾਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਸੀ ਨਾ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੀ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਪ ਸੀ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਪ ਤੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤੇ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਚੂ ਹੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਦੁਵਾਪਰ ਤੋਂ ਪੁਕਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਵਕਤ ਦੇ ਬਾਦ ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਬਾਪ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਯਥਾਰਥ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹਨ ਸਭ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਿਦੇਹੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪ ਵਿਦੇਹੀ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਬਗ਼ੈਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਕਿਵੇਂ। ਸਭ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ, ਬਰੇਬਰ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਯੁਗਲ ਮੇਰੂ। ਉਹ ਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੀ ਹਨ। ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਕਿਓਂ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਾ ਕਿਸਦੀ ਫੇਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਫੇਰਦੇ ਹਨ? ਮਾਲਾ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜਾਂ

ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ? ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਦੇਵਤਾ ਪੱਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਮਾਲਾ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੁਵਾਰਾ ਪੜ੍ਹਕੇ, ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਲਿਹਾਰੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਕੋਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਫੁੱਲ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਲਾ ਦਾ ਦਾਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਲ - ਗੁੱਲ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੈਠ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਕੇ ਫੇਰ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਸਟ, ਪ੍ਰੈਜ਼ੈਂਟ, ਫਿਊਚਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਸਟ, ਪ੍ਰੈਜ਼ੈਂਟ, ਫਿਊਚਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਹੋ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਫੇਰ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਹ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੇ ਸਭਤੋਂ ਲਾਸ਼ੂ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਸਭਤੋਂ ਨੰਬਰਵਨ ਪਤਿਤ ਉਹੀ ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਨ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਯੂਸ਼ਵਾਨ ਭਵ, ਪੁੱਤਰਵਾਨ ਭਵ.....ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜੇਕਰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇਵਾ ਫੇਰ ਤੇ ਸਭਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਰਵਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

। ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਪਰਫੈਕਟ ਹੈ - ਇਵੇਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਪਰਫੈਕਟ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਆਪਣੀ ਚਲਣ ਸੁਧਾਰਨੀ ਹੈ, ਸੱਚੇ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਕਦੀ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ ਭਵ: ਸਾਧਨ ਮਿਲੇ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਯੂਜ਼ ਕਰੋ, ਇਹ ਸਾਧਨ ਹੈ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ, ਪਰ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਮਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਪੂਰਾ ਬੈਲੇਂਸ ਹੋਵੇ। ਸਾਧਨ ਬੁਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਾਧਨ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕਰਮ ਦਾ, ਯੋਗ ਦਾ ਫਲ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਧਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਪੁਸ਼ਪ ਸਮਾਨ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣੋ। ਯੂਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਓ। ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗੀ ਵ੍ਰਿਤੀ ਮਰਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਇਮਰਜ਼ ਕਰੋ ਫੇਰ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਫੈਲਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਸੇਵਾ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਪੂਰਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦਿਓ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਕਿਹੜੀ ਮੇਹਰ ਕਰਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੇਹਰ (ਕਿਰਪਾ) ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਆਲ ਕਦੀ ਉਲਟੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦੇ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਸੈਮੀਨਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਦੋਂ ਵੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਰੇਸ ਕਰੋ ਅਤੇ ਬੈਠਕੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸੈਮੀਨਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਲਈ ਏਕਾਂਤ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਕਹਿਣਗੇ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਜੋ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਸੋ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੋਅ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਉਦੋਂ ਬਣਾਂਗੇ ਜਦੋਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਆਏਗਾ। ਉਸਦਾ ਵੀ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕੋਈ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣੇ ਲਈ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕੋਈ ਮੇਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਮੇਹਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਅਰਥ (ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ)। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਉਲਟੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਗਰੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬੜੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਉਲਟੇ - ਸੁਲਟੇ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਬੜੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਵੀ ਵਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦੀ ਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ। ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੱਲ ਦੇਹ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਸਾਂਡੇ (ਗਿਰਗਿਟ)। ਸਾਂਡੇ ਨੂੰ ਅਹੰਕਾਰ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਹਾਵਤ ਵੀ ਹੈ - ਸੁਰਮੰਡਲ ਦੇ ਸਾਜ਼ ਨਾਲ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਾਂਡੇ ਕੀ ਜਾਨਣ।.....। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਖੇਟਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਈ ਏਮ ਮੇਸੂ ਓਬਈਡੈਂਟ ਸਰਵੈਂਟ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਸਰਵੈਂਟ ਅਤੇ ਨਵਾਬੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੂ - ਚਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕੁਝ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਓ, ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਤੇ ਬਾਬਾ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਮਦਦ ਕਰਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੇ ਇਹ ਖਿਆਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਬੱਚੇ, ਕਿੱਥੇ ਕੋਈ ਗਫ਼ਲਤ ਨਾ ਕਰਨ। ਮਾਇਆ ਇੱਥੇ ਹੀ ਘਸੁੰਨ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪੱਟ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਏ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਵੀ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਮੇਸੂ ਬਿਲਵਰਡ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਇਹ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਜੇ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਆਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾ ਸਕਣ। ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯੋਗ ਦਾ ਜੌਹਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਤਲਵਾਰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਪੁੱਠੇ - ਸਿੱਧੇ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਲਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਜੋ ਧੰਧੇ ਧੋਰੀ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਆਪਣਾ ਪੱਟ ਗਵਾਂ ਦਿਓ। ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਤਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਆਦਿ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਪਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਗ਼ਰੀਬ, ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਇਹ ਬੰਧਨ ਖ਼ਤਮ ਕਰੇ। ਅਭਲਾਵਾਂ ਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਬਣੋ। ਚੰਗੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਕਿੱਥੋਂ ਵੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਜਾਓ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰੱਖੋ। ਉਹ ਧਨ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਭੋਂਟ (ਮੁਕਾਬਲੇ) ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਧਨ ਤੇ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ

ਉੱਚਾ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਧਨ ਤੇ ਫੇਰ ਵੀ ਖਾਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਸਰਵਿਸ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਸਰਵਿਸ ਜੋ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਕੀ ਸਥੂਲ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬਾਪ ਫੇਰ ਵੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਤਾਂ ਕਰਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰੇ - ਕੱਪੜੇ ਸਿਉਂਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਰੁਸਤਮ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਵੀ ਰੁਸਤਮ ਹੋਕੇ ਲੜਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਰੁਸਤਮ ਹਾਂ, ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਬੈਗਰ ਟੂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਵੀ ਮਾਇਆ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲਵਾਨਾ ਨਾਲ ਤੇ ਹੋਰ ਹੀ ਲੜਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਦੇ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਰਵੈਂਟ ਹਾਂ। ਉਹ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਹ - ਅਹੰਕਾਰ ਸਭ ਤੋੜਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਹੰਕਾਰ ਦਾ ਭੂਤ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਚਾਂਸ ਹੈ। ਘੁੰਮਣ - ਫਿਰਨ ਦਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਫੁਰਸਤ ਵੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਾਓ ਫੇਰ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਗਈ? ਇਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸੈਮੀਨਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਫੀਮੇਲ ਵੱਖ, ਮੇਲ ਵੱਖ ਹੋਣ। ਫੀਮੇਲ ਅੱਗੇ ਹੋਣ, ਮੇਲ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਏਕਾਂਤ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਨਿਡਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਕੋਈ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਧਰਮ ਜੋ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਨਾਲ ਤਾਕਤ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਤੇ ਬਾਬਾ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇੱਥੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਚਾਂਸ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਕਮਾਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤੇ ਕਮਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਮੱਤ ਸਮਝੋ ਬਾਬਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਣਗੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਾਧੂ ਲੋਕੀਂ ਆਦਿ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਿੰਨ ਬਣਕੇ ਆਪਣਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਉੱਪਰ ਲਾਓ। ਜਿੰਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਲਿਆ ਸਾਨੂੰ ਕੰਮ ਦਿਓ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤੇ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਮੱਥਾ ਮਾਰੇ ਅਸੀਂ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀ ਜੋ ਰਸਮ ਹੈ ਉਹ ਗਿਆਨ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ - ਘੁੰਮਣ ਫਿਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਤਾਂ ਘਰ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ, ਰਾਜਾਈ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਡਿੱਗ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਫੇਰ ਹੱਠਯੋਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ, ਖਾਂਦੇ - ਪੀਂਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਬੇਰੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਓ। ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੱਟਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬਹੁਤ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਭੋਗ ਆਦਿ ਦੀ ਵੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਨਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਏ, ਉਹ ਅੱਜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਆਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਤੇ ਵੀ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਤੋਂ ਆਏ ਹਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਣ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਭਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੜਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਖੇਡ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਸਤਾਦ ਟੀਚਰ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਉਸਤਾਦ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ 6 ਵੱਜੇ ਤੱਕ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤੇ ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਭ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਸਾਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਹੋਰ ਕਰਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਹਾਂਰਥੀ, ਘੋੜੇਸਵਾਰ, ਪਿਆਦੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਫਲਾਣਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਤੇ ਕਹਿਣਗੇ, ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਅੰਦਰ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ। ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਪੂਰਨ ਤੇ ਕੋਈ ਬਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿੰਨੀ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਕਰ ਲੈਂਦੇ

ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਮਾਰੇ ਚਾਹੇ ਪਿਆਰ ਕਰੇ, ਅਸੀਂ ਤੇਰਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਥੋੜੀ ਗੱਲ ਤੇ ਰੁੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕਮੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਲਿੱਖੇ। ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਲਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਭਰੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਿੱਧ ਕਰੋ - ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ।

ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਸ਼ਾ ਚੜਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਖ਼ਤਮ। ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕਮਾਈ ਕਰ ਯੱਗ ਨੂੰ ਦੇਈਏ, ਇਵੇਂ ਖ਼ਿਆਲ ਰੱਖ ਆਪਣਾ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਆਪਣਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਕਰੀਏ, ਉਹ ਕਰੀਏ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੀਜ ਬੇਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਬੇਇਆ। ਯੱਗ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰੋ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕੀ? ਭਗਵਾਨ ਕੋਲੋਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਖ਼ਿਆਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਲਾਡਲੇ ਬੱਚਿਓ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਵਿਕ੍ਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਨਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸੰਗਮ ਤੇ ਖੜੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਬਾਪ ਦਾ ਪਾਰੂ ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਘੁੰਮੇ ਫਿਰੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ। ਡਰਾਮਾ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਇਹ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਬਾਕੀ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਰੋ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਟਾਈਮ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਵੀਟ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੂਰਗ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤੇ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬੱਸ ਬਾਬਾ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਏ ਕਿ ਆਏ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਸਾਹ ਵੀ ਸੁਖੇਲਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹ ਵੀ ਸੁਖੇਲੇ (ਸੁੱਖ ਵਾਲੇ) ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪੇਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਣ - ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਫਾਸਟ (ਉਪਵਾਸ) ਰੱਖਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਦੁੱਖੀ ਹੋਕੇ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖਾਓ ਪਿਓ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਮਰਨਾ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇ - ਜੋ ਕਰਮ ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਸਾਨੂੰ ਵੇਖ ਹੋਰ ਕਰਣਗੇ।.....ਇਵੇਂ ਆਰਾਮ - ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜੋ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਹੋਵੇ। ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਪੇਹੀ ਮਦਦ ਕਰ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਧੰਧੇ - ਧੋਰੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਬਿਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜੋ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਟਾਈਮ ਹੀ ਨਾ ਮਿਲੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਖੇਟਾ ਅਤੇ ਖਰਾਬ ਹੈ, ਇਹਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਲੂ ਪਾਵਰ ਦੁਆਰਾ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਫੁਲਸਟਾਪ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਭਵ:
ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ - ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗ ਵਿਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੈਰਾਗ ਅਜਿਹੀ ਯੋਗ (ਉੱਤਮ) ਧਰਨੀ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਪਾਓ ਉਸਦਾ ਫੁੱਲ ਫੈਰਨ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਦੀ ਵਿਲੂ ਪਾਵਰ ਹੋਵੇ ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ - ਵਿਅਰਥ ਸਮਾਪਤ, ਤੇ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ, ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ, ਜਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਚਾਹੇ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸੈਟ ਕਰ ਲਵੋ, ਸੇਵਾ ਖਿੱਚੋ ਨਹੀਂ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਫੁਲਸਟਾਪ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਵੀ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤੇ ਵਿਗੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਣੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਲ - ਗੁਲ (ਫੁੱਲ) ਬਣਾਉਣ, ਤੁਸੀਂ ਫੁੱਲ ਬੱਚੇ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਆਪਣੀ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਬੜੀ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਭ ਲੋਕਲਾਜ਼ ਕੁੱਲ ਦੀਆਂ ਮਰਿਯਾਦਾਵਾਂ ਭੁਲਣੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਦਿਵਯਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ? ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਰਗੇ ਸਿਵਲਾਇਜ਼ਡ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਗੁਲ - ਗੁਲ (ਫੁੱਲ) ਬਣੇ ਹਾਂ?

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਭ ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਗੁਣਵਾਨ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਸੁਣਿਆ - ਅਣਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕੋਈ ਦੁੱਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਜ਼ਰੂਰ ਦੂਰ ਹੋਣੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸਭ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਹੀ ਚੰਗਾ ਪੱਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪੱਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਫੇਰ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਦਾ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਪਾਉਣ - ਇਹ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਫ਼ਾਇਦੇ ਅਤੇ ਘਾਟੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬੁੱਧੀ ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਭੱਜਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ ਕਰੋ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਚ ਪੱਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸ੍ਰਵਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸ੍ਰਵਗ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਸਾਡਾ ਬੱਚਾ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਕੇ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਬੰਧੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਤੇ ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਬਾਪ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕੋਈ ਦੀ ਮਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਤੇ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਚਿੱਤਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਵਚਿੱਤਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹੀ ਫੇਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਮੀਰਾ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹੇ ਲੋਕਲਾਜ਼ ਕੁਲ ਦੀ ਮਰਿਯਾਦਾ ਛੱਡੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਕਾਰੀ ਕੁੱਲ ਦੀ ਮਰਿਯਾਦਾ ਛੱਡਣੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਭਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਵਿਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਰਾ ਵੀ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਹੀ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਬਾਪ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਈਆਂ ਪਸੰਦ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਨਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਪਸੰਦ ਕਰੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ। ਕਿੰਨਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ - ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ? ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਤੇ ਵਿਜੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਐਕੁਰੇਟ ਉਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚਲਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਚਲਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਕਲਪ -ਕਲਪ ਬਾਪ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਪੂਰਾ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਨ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਦੀ ਵੀ ਦਿਲ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ - ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਨ। ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਕਰਮਇੰਦਰੀ ਤੇ ਬੜੀ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਵੱਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਣੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਹਨ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਇਹ ਪੱਦ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਪੜ੍ਹਦੇ

ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਰਾਵਣ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਹਨ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ। ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਕੋਈ ਆਸ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਣਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੀ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੀਏ। ਕਿਵੇਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ? ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਨੰਬਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਵਨ ਇਕ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਤਾਕਤ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਕਤ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ? ਸ੍ਵੈਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਤੋਂ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੁੱਖ ਦੇ - ਚਾਰ ਚਿੱਤਰ ਰੱਖ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਵਕਤ ਆਏਗਾ, ਕਰਫਿਊ ਆਦਿ ਇਵੇਂ ਲੱਗ ਜਾਣਗੇ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਆ ਜਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਾਲੇ ਸਭ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਲੱਗੀ ਪਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਦੇ - ਚਾਰ ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਹੋਣ। ਇਹ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ, ਗੋਲਾ, ਝਾੜ ਅਤੇ ਪੇੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਰੱਖੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕੋਠੜੀ ਬਣੀ ਪਈ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੇ ਵੀ ਜਾਓ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਰਿਮਾਈਂਡਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਠਾਕੁਰਜੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਰੱਖਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੇ ਫੇਰ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭੱਟਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਕੌਣ? ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਫੇਰ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਡੁਬੋਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਅਗਿਆਨ ਹੈ। ਪੂਜਯ ਦੀ, ਪੂਜਾ ਕਰ ਫੇਰ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਨੇਸ਼ ਨੂੰ, ਮਾਂ ਨੂੰ, ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਡੁਬੋਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਿਅਲਾਈਜ਼ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ! ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਦਕਿ ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ! ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਯ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਕਸ਼ੀਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਪਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਉੱਥੇ ਢੇਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ। ਪੈਸੇ ਤੇ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੋਨੇ ਦੇ ਹੀ ਸਿੱਕੇ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦਕਿ ਮਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੋਨਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੇ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸੋਨੇ - ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਮੁੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹਨ, ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਗੰਦਗੀ ਜਾਹਿਰ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ ਨੀਚ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ। ਇਹ ਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ ਪਰ ਇਹ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਨਾਲਾਇਕ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ।.....ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤੇ ਪਾਸਟ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਸੀ, ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਸੀ। ਉਹੀ ਫੇਰ ਅਥਾਹ ਦੁੱਖੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਪਰੋਂ ਦੀ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ ਇੱਕਦਮ ਪਟ ਆਕੇ ਪਏ ਹਾਂ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਕਿੰਨੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁੱਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਵੀ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਅਰਥਾਤ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤੇ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਮਹਾਤਮਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਤੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ ਨਾ। ਏਵਰ ਪਿਓਰ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਿੰਪਲ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਈ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਮਿੱਠੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠਾ ਗੁਣ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤੇ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਫੇਰ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ - ਤਿੰਨਾ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਤ ਬਾਪ, ਸੱਤ ਟੀਚਰ, ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾਉਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਟ੍ਰਿਬਿਲ (ਤਿੰਨ ਗੁਣ) ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜ਼ਰੂਰ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਦੇ ਹਨ - ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਵਣ। ਰਾਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਹਿ ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਗਿਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸ੍ਰਰਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਣਾ ਮਕਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਟੁੱਟਣ ਲਾਇਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ ਦੀ ਪਿਛਾੜੀ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਹਿਜ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ। ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਨ ਗੰਡਲੀ ਸਰਵਿਸ ਹੋ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਗੰਡਲੀ ਸਰਵਿਸ ਓਨਲੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਉੱਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਲਸ਼ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਦਾ ਤੇ ਸਭਨੂੰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸੁੱਖੀ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਦੁੱਖੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ ਪੁਰਾਣੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਿਲਕੁੱਲ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਭੈਂਸ ਬੁੱਧੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਮੋਹ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਰੀਰ ਜਲ ਗਿਆ, ਆਤਮਾ ਨੇ ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਵੀ 12 ਮਹੀਨੇ ਜਿਵੇਂ ਹਾਏ ਹੁਸੈਨ ਮਚਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡੇਗੀ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਵੇਗੀ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਗਿਆਨ ਵਾਲਾ ਸਧਾਰਨ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਵੇਗਾ, ਉੱਚ ਗਿਆਨ ਵਾਲਾ ਉੱਚ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ - ਅਣਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗੁਣਵਾਨ

ਬਣ ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਸਭਦੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਨ।

2. ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਕ੍ਰਿਮਿਨਾਲ (ਅਸੁੱਧ - ਵਿਕਾਰੀ) ਆਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮੈਂ ਪਨ ਨੂੰ "ਬਾਬਾ" ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ, ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਭਵ:
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹਰ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਹਰ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਯੋਗ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦਾ ਪਰੂਫ਼ ਹੈ - ਕਦੀ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ "ਮੈਂ" ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ। ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਹੀ ਨਿਕਲੇਗਾ। "ਮੈਂ ਪਨ" ਬਾਬਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਏ। ਬਾਬਾ ਬੈਕਬੇਨ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਰਵਾਇਆ, ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਨਾਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ, ਖਾਣਾ, ਤੁਰਨਾ, ਫਿਰਨਾ.....ਇਹ ਇਮਰਜ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮੈਂ - ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਆਹਵਾਨ ਕਰਨਾ।

ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਸਫਲ ਕਰਨ ਦਾ ਯੁੱਗ

ਅੱਜ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਲਗਨ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਇਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਨ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਗਨ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਦਿਨ - ਰਾਤ ਸਾਕਾਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਦਾ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਨੇਹੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਪਿਆਰ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ, ਸਮਾਂ ਕਿੰਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਫਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਾਪ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਦਲ ਪੁੰਨ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਵਰਤਮਾਨ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਜਮਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਦਾ ਪਦਮਗੁਣਾ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਯੁੱਗ। ਤਨ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ ਅਤੇ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰੋਗੀ ਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਤਨ ਹੋਵੇ, ਰੋਗੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਵਾਚਾ ਕਰਮਨਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਅੰਤਿਮ ਘੜੀ ਤੱਕ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਨੈਣਾਂ ਤੋਂ ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਸੰਪਰਕ ਵਾਲੇ ਵੇਖ ਕੇ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿਣ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਪੇਸ਼ਟ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਪੇਸ਼ਟ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਡਾਕਟਰ ਪੇਸ਼ਟ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਲੈਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ। ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਬੀਮਾਰ ਹੋਣ ਜੇਕਰ ਦਿਵਯ ਬੁਧੀ ਸਾਲਮ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਤ ਘੜੀ ਤੱਕ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਤਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ 21 ਜਨਮ ਖਾਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਤਨ ਨਾਲ, ਮਨ ਨਾਲ ਖੁਦ ਸਦਾ ਮਨ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣ, ਸਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਤਾ ਬਣ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰਚਨਾ ਸੂਰਜ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪ ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ, ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਵਿਧਾਤਾ, ਵਰਦਾਤਾ, ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨਹੀਂ ਫੈਲਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀ ਮਤਲਬ ਮਨ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਵਕਤ ਦੀ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਨ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੇ 21 ਜਨਮ ਮਨ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਮੰਜ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਚਿੰਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇਗੇ। ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ, ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬਣੇਗਾ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਚੈਤੰਨ ਸਵਰੂਪ ਨਾਲ ਜਾਂ ਚਿੰਤਰ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇਗਾ।

ਅਜਿਹੇ ਧਨ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ 21 ਜਨਮ ਅਣਗਿਣਤ ਧਨ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਦੁਆਰਾ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਧਨ ਦੀ ਭਿਖਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ। 21 ਜਨਮ ਰਾਜ ਭਾਗ ਪਾਉਣਗੇ। ਜੇ ਧਨ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਕੀਚਾਰ (ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ, ਅਥਾਹ) ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਮਤਲਬ ਪੂਜਾ ਦੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਵੀ ਅਣਗਿਣਤ ਧਨ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ 63 ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਧਨ ਦੇ ਭਿਖਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਮਜੇ ਨਾਲ ਦਾਲ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਕਦੇ ਰੋਟੀ ਦੇ ਭਿਖਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦਾਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਧਨ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ, ਦਾਤਾ ਵੀ ਕੀ ਕਰੇਗਾ? ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਭੰਡਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਫੇਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਅਰਥ ਜਾਂ ਦਾਤਾ ਦੇ ਅਰਥ ਧਨ ਲਗਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਪੂਰਾ ਕਲਪ ਭਿਖਾਰੀ ਪਣੇ ਤੋਂ ਬਚਣਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਗਾਵੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਕਲਯੁਗ ਤੱਕ ਵੀ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਤਾਂ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਸਮੇਂ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਤਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮੇਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਭਗਤ ਲੋਕ ਹੁਣ ਵੀ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਗ ਦਾ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਨ - ਵਨ - ਵਨ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਮਤਲਬ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ, ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ, ਘੁੰਮਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਜੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਸਫਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਫਲ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਨਹਿਰੇ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਮਾਂ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਲਬੇਲੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੂਰਗ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਕੇ ਪਿੱਛੇ - ਪਿੱਛੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਮਹੱਤਵ। ਦਿੰਦੇ ਕੀ ਹੋ ਅਤੇ ਲੈਂਦੇ ਕੀ ਹੋ? ਇਸ ਲਈ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ, ਸਮਾਂ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾ ਲਗਾ

ਸਕਦੇ ਉਨਾਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਸੰਪੂਰਨ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਤੁਹਾਡਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਜਦੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨਾ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਅਧੂਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖੱਤਰੀ ਹੈ। ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਅਰਥਾਤ ਅਧੂਰਾਪਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ। ਤਾਂ ਸਮਝਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣ ਦਾ ਚਾਰਟ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਨ ਸਾਰੇ ਸਹਿਯੋਗੀ। ਜਦੋਂ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਸਾਰੇ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਸਹਿਜਯੋਗੀ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਕਿਉਂ ਬਣਦੇ ਹੋ? ਜਾਂ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਣਨਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋ? ਹਾਲੇ ਵੀ ਸੰਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ ਨਾ - ਹਾਲੇ ਟੂਲੇਟ ਦਾ ਬੋਰਡ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਲੇਟ ਮਤਲਬ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਹਾਲੇ ਵੀ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਟੂਲੇਟ ਦਾ ਬੋਰਡ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ਫੇਰ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿਲਵਰ ਚਾਂਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ। ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਏ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਕੇ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਇਸ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਵੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਵਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਦਾ ਪਦਮਗੁਣਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਾ ਪਦਮਗੁਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਜਿੰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਣੇਗਾ। ਲੇਕਿਨ ਹਾਲੇ ਭੋਲੇਨਾਥ ਦੇ ਭਰਪੂਰ ਭੰਡਾਰੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਿੰਨੇ ਚਾਹੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੇ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਕਹਿਣਗੇ ਹੁਣ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਨੰਬਰਵਨ ਦੀ ਸੀਟ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਵਾਂਗ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣੇ। ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ ਮਹਾਨ ਬਣੇ। ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ। ਜਦੋਂ ਇੰਨੀ ਲਗਨ ਨਾਲ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹੋ, ਸਨੇਹੀ ਹੋ, ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋ ਤਾਂ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਲਕਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੇ ਲਕਸ਼ਨ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਲਗਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਦੇ! ਜਿਵੇਂ ਉੱਡਦੇ - ਉੱਡਦੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਦਾ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਰਹੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਵੀ ਉੱਡਣ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਸਦਾ ਉੱਡਦੀ ਰਹੇ। ਇਹ ਹੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ। ਅੱਛਾ-

ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਸੰਕਲਪ, ਸਮਾਂ ਸਫਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਏ ਸੰਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ, ਇਵੇਂ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਪੁੱਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਨੰਬਰਵਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਕਾਰ।

ਕਾਠਮੰਡੂ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਈ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਮੁਲਾਕਾਤ

1) ਸਾਰੇ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ? ਜੇ ਕੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਗਾਇਨ ਹੈ, ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ, ਕੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਕਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇੰਨੀਆਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣਾਂਗੇ ਲੇਕਿਨ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਆਪਣਾ ਇਹ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਵਾਹ ਮੇਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ। ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਖੁਦ ਤੁਹਾਡਾ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਡਾਇਰੈਕਟ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚੀ, ਅਜਿਹਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਅਜਿਹਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਵੇਂ ਵੀ ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਸਦਾ ਉਪਰ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਹੇਠਾਂ ਧਰਤੀ ਤੇ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵੀ ਧਰਨੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਉਪਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਰਿਸ਼ਤਾ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਟਾਈਟਲ ਹਨ - ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਹੋ, ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਹੋ, ਸਿਕਿਲੌਧੇ ਹੋ - ਜੇ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਟਾਈਟਲ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਰਹੋ। ਸਿਕਿਲੌਧੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਸਦਾ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇਠਾਂ ਧਰਤੀ ਤੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਤਾਂ 63 ਜਨਮ ਰਹੇ। ਉਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਵੇਖ ਲਿਆ। ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਮੈਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਿਕਿਲੌਧੇ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਉਪਰ ਰਹਿਣਾ। ਮੈਲੇ ਨਹੀਂ, ਸਦਾ ਸਵੱਛ। ਸੱਚੀ ਦਿਲ, ਸਾਫ਼ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਵੀ ਸਦਾ ਸਵੱਛ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸਦਾ ਸਵੱਛ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ, ਮਿਲਣ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਲਗਨ ਨੇ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪਹੁੰਚਾ ਹੀ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਇਕੱਲਾ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਭਲੇ ਪਧਾਰੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ। ਭਗਤ ਲੋਕੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਨਿਕਲਦੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਕਠਿਨ ਰਸਤਾ ਕਰਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਾਠਮੰਡੂ ਤੋਂ ਬਸ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਮੌਜ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਅੱਛਾ-

ਲੰਡਨ ਗਰੁੱਪ:- ਸਾਰੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸੂਤਰ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਹੋਏ ਬਾਪ ਦੇ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ ਹੋ ਨਾ! ਮਾਲਾ ਦਾ ਐਨਾ ਮਹੱਤਵ ਕਿਉਂ ਬਣਿਆ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸੂਤਰ ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੂਤਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸੂਤਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਇਸ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਮਾਲਾ

ਹੈ। ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਇੱਕ ਹੀ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸੂਤਰ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ ਬਣ ਪਿਰੇਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੂਤਰ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਨੇ ਕਈ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਜਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ 108 ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਆਉਣਗੇ? ਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਤਾਂ 108 ਦਾ ਨੰਬਰ ਨਿਮਿਤ ਮਾਤਰ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਉਹ ਗਲੇ ਦੀ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮੇਤੀ ਹਨ ਹੀ। ਜੇ ਇਵੇਂ ਇੱਕ ਦੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਗਨ ਅਵਸਥਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਅਤੇ ਪੂਜਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਾਇਨ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਵੀ ਗਾਇਨ ਨਾ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਰੁੱਸ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਗਤੀ ਐਨੀ ਫਾਸਟ ਹੈ ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਹਨੀ ਫਾਸਟ ਸਪੀਡ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਹੀ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਿਜਨੈਸ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੈ।

ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰਤਨ ਬਣੇ ਹੋ, ਇਸਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ। 10 ਸਾਲ ਜਾਂ 15 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਜੇਤੂ ਰਹੇ ਹੋ - ਇਸ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ। ਅੱਗੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਪੂਰਾ ਹੀ ਜੇਤੂ ਰਹੇ। ਸਾਰੇ ਪੱਕੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਜਿਹੇ ਪੱਕੇ ਅਚੱਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ, ਕੋਈ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਬਣੇ! ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਿਹੜਾ ਰਤਨ ਹੈ, ਕੋਈ ਕਿਹੜਾ? ਵੱਖ - ਵੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ 9 ਰਤਨ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਰਤਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵੀ ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਹੋ।

ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਈ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦਾ ਰਿਸਪੌਂਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ

ਸਾਰੇ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਨੇਹ ਪਾਇਆ। ਸਭ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਉਮੰਗ ਅਤੇ ਉਤਸਾਹ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹੋ - ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਉਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਲੈਸਿੰਗ ਹੈ। ਇਸੇ ਬਲੈਸਿੰਗ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੋਗੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਅੱਛੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰੇਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰੇਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਉਨਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਤਾਂ ਅੱਛਾ ਨੰਬਰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਲਵੋਗੇ। ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਯਾਦ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ। ਹੁਣ ਵੀ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀਆਂ - ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਪਦਮਗੁਣਾ ਯਾਦਪਿਆਰ।

ਦਾਦੀ ਚੰਦਰਮਣੀ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਜਾਣ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ:-

ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦਪਿਆਰ ਵੀ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣਾ ਕਿ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਡਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਮਰਥ ਸਵਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਵਾਤਾਵਰਨ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੁਆਰਾ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਡਾਉਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ, ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਚਲਦੀ ਰਹੇ, ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਣਾ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸਿਕਿਲਏ ਹਨ। ਅੱਛੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਯਾਦਪਿਆਰ ਸਵੀਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਅੱਛਾ ਹੈ ਡਬਲ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਰਹੀ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਜਿਸ ਵਕਤ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣਾ। ਅੱਛਾ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨਤੀ ਦੀ ਪੌੜੀ ਸਮਝ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਵਿਘਨ, ਸੱਚੇ ਸੇਵਧਾਰੀ ਭਵ ਸੇਵਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਦਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਘਨਾਂ ਦਾ ਪੇਪਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਵਿਘਨ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਘਨ ਆਉਣਾ ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਆਉਣੇ ਹੀ ਹਨ ਅਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਘਨ ਜਾਂ ਪੇਪਰ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਘਨ ਨਾ ਸਮਝ, ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਉਨਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ - ਇਸ ਭਾਵ ਨਾਲ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਉਨਤੀ ਦੀ ਪੌੜੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਨਹੀਂ, ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਬਣੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪੁੰਨਯ ਬਣੇਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਸਰਵੈਂਟ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਕੌਣ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਨੈਚੁਰਲ ਕਲੈਮੀਟੀਜ਼ ਜਾਂ ਸਾਈੰਸ ਦੀ ਇਨਵੈਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਸਾਫ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਸਰਵੈਂਟ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਹਨ ਜੋ ਸਫ਼ਾਈ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ? ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਹਨ। ਖੜੇ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੈਨਾ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਕੇ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਪਤ ਵਾਰਿਅਰਸ, ਗੁਪਤ ਮਹਾਵੀਰ। ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਜੈ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਬਾਪ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਬਗ਼ੈਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ, ਦੁੱਖ, ਰੋਗ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾ। ਰਾਮ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਜੋ ਰਾਮ ਦੀ ਸੈਨਾ ਆਦਿ ਵਿਖਾਈ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਗ਼ਲਤ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਗਟਿਆ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਵਿਨਾਸ਼। ਕਲਯੁੱਗ ਘੇਰ ਹਨੇਰਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਲੜਾਈ - ਝਗੜਾ ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਥ ਪੈਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਤੇੜਨਾ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਯਾਦ ਕਰੋ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਦੇਹ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ 84 ਜਨਮ ਭੋਗਦੀਆਂ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦਾ ਲੀਪ ਯੁੱਗ। ਚੋਟੀ ਛੋਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਚੋਟੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਆਕੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ, ਰਾਜਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹਾਂ ਬੱਚਿਓ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਉਤਰਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਹੀ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ। 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਇਸ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਅਤੇ ਤ੍ਰੇਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਹੁਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਫੇਰ ਦੁਵਾਪਰ - ਕਲਯੁੱਗ ਰਾਵਣ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਗਏ ਦਾ ਸਿਰ ਹੈ। ਵਿਕਾਰੀ ਟੱਟੂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ! ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਰੋੜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ 9 ਲੱਖ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਨਾ। ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਵੀ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਬੰਬ ਆਦਿ ਸਭ ਇਵੇਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਉੱਥੇ ਘਰ ਬੈਠੇ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਘਰ ਬੈਠੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਬੰਬ ਆਦਿ ਘਰ ਬੈਠੇ ਇਵੇਂ ਛੱਡਣਗੇ ਜੋ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਘਰ ਬੈਠੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਉਹ ਸਾਈੰਸ ਬਲ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰਵੈਂਟ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨੈਚੁਰਲ ਕਲੈਮੀਟੀਜ਼ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਿਲਵਡ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹੀ ਭਾਰਤ ਪੂਰਾ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਇੱਥੇ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ - ਬਰੇਬਰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ.....ਗੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਸੁਣੋ। ਮੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋਲੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਗੰਦੇ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਧੰਨ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਬਦਲੇ ਨਰਕ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਤੁਸੀਂ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਰੋਰਵ ਨਰਕ ਤੋਂ ਕੱਢ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨੋਗੇ? ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋ ਤਾਂ ਕਿ ਨਹੀਂ ਬਣੋਗੇ?

ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਯੋਗੱਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟਣ ਨੂੰ ਟਾਈਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ, 10 ਪਰਸੈਂਟ ਵੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਬੱਚੇ ਝੱਟ ਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ। ਪਾਪ - ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਉਹ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅਰੇ ਬੱਚੇ ਗੁਲ - ਗੁਲ (ਫੁੱਲ) ਬਣ ਜਾਓ। ਦੈਵੀ ਕੁੱਲ ਨੂੰ ਕਲੰਕ ਨਹੀਂ ਲਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੋਗੇ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੋਗੇ। ਭਾਰਤ ਸ੍ਰਗ ਸੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵਿਸ਼ ਪੀਣਾ ਫੱਟ ਨਾਲ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ ਪੀਂਦੇ - ਪੀਂਦੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਜਾ ਸਕੋਗੇ। ਹੁਣ ਇਹ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸੱਕਦੇ ਹੋ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਰਾਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਰਾਜਯੋਗ ਨਾਲ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਬੈਰੀਸਟਰੀ ਯੋਗ, ਸਰਜਨ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਰਜਨ ਨਾਲ ਯੋਗ ਤਾਂ ਸਰਜਨ ਬਨਣਗੇ। ਇਹ ਫੇਰ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਕੰਗਾਲ ਬਣੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਬਣੋਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਅਮਰਲੋਕ, ਦਵਾਪਰ ਕਲਯੁੱਗ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਇੱਕ ਹੀ ਤੇਪ ਇਵੇਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਜੇ ਇੱਕਦਮ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਗਟਰ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸੁੱਖ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਗ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੀ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਹਿਣੀ - ਕਰਨੀ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਗ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਪੀਵਾਂਗੇ! ਤਾਂ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਸਜਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬਹੁਤ ਛੀ - ਛੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੇਖਦਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹੈ। ਕਰੋਧ - ਲੋਭ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਾਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਈਵੇਸੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਗੋਰੇ ਤੋਂ ਸਾਂਵਰੇ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛਾੜੀ ਆ ਗਈ। ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ।

ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਸੀ ਤਾਂ ਬੜੇ ਧਨਵਾਨ ਸੀ। ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੋ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਚੱਲੋ। ਕੀ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਬਾਂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਚਲਾਂ! ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫ਼ਾਦਰ ਸੋਜ਼ ਸਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਕੇ ਸਭਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਭੁਲੇ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਯੁੱਧ ਹੈ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਾਰੂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਰਕਵਾਸੀ ਕੈਣ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਰਾਵਣ। ਫ਼ਰਕ ਤਾਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਮਿਲਿਆ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਸਿੱਖ ਲੋਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਲ ਦੇ ਪੰਜੇ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਕਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਅਮਰਲੋਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਮਰਲੋਕ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਲੜਾਈ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲੜਦੀ - ਝਗੜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਫੇਰ ਹੈ ਰਾਵਣ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਯੁੱਧ। ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਗ਼ਰੀਬ ਹਨ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਨ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਗ਼ਰੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਵਕਤ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਪਲੈਨ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਇਨ੍ਹੇ ਬੰਬ ਆਦਿ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਉਹ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਲਾਉਣੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਤੀਰਾਂ ਨਾਲ, ਤਲਵਾਰਾਂ ਨਾਲ, ਬੰਦੂਕਾਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਚੱਲਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੇ ਬੰਬ ਇਵੇਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਕੱਢੀ ਹੈ ਜੋ ਘਰ ਬੈਠੇ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੋਈ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਰੱਖਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ

ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਜਾਈ ਜ਼ਰੂਰ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਦੀ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਾਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਅਸੁਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਪਰ ਉਹ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ, ਉਹ ਅਸੁਰ ਕਲਯੁੱਗ ਦੇ। ਦੋਨੋਂ ਮਿਲਣਗੇ ਕਿਵੇਂ ਜੇ ਲੜਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਉੱਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਸੀਬ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆ ਸੱਕਣ। ਬਾਪ ਵੀ ਸੰਖ ਧਵਨੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਸੰਖ ਅਤੇ ਤੂਤਾਰੀ ਆਦਿ ਬੈਠ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਇਸ ਮੁੱਖ ਦੁਵਾਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਰਾਜਾਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣੋ ਰਾਜਾਈ ਲਵੋ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਰੀ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਦੈਵੀ ਕੁੱਲ ਨੂੰ ਕਲੰਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਬਾਪ ਦਾ ਸ਼ੋ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਗੰਦੀ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਹਨ, ਨਾ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਬੋਲਣੀਆਂ ਹਨ। ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ, ਟਾਕ ਨੇ ਇਵਿਲ.....ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋ ਕੇਈ ਛੀ - ਛੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵੈਰਾਗ ਵਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਲਗਾਵ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਭਵ:
ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਅਰਥਾਤ ਰਾਜ ਹੁੰਦੇ ਹੋਇਆ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ, ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਵੀ ਲਰ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਹੀ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੇਈ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਸਾਰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਇਸਲਈ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਅਰਥਾਤ ਕੇਈ ਵੀ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਲਗਾਵ ਜਾਂ ਝੁਕਾਵ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਜਾਂ ਤਪੱਸਵੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਬੋਲ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਮਧੁਰ ਅਤੇ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਸੰਪੰਨ ਹੋਣ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚੇ ਬਣੇ, ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਛੱਡ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਮਹਾਵੀਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਮਹਾਵੀਰ ਬੱਚੇ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ। ਮਹਾਵੀਰ ਮਤਲਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ। ਮਹਾਵੀਰ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਦੇਹ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਮਹਾਵੀਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰੂਹ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕੁਝ ਡਿਫੀਕਲਟ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਹਾਵੀਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਵੀਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਾਂ? ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਮਹਾਵੀਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਗੋਇਆ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਜੋ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇੰਨੇ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਅਤੇ ਮਹਾਵੀਰ। ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ 25 ਪਰਸੈਂਟ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 24 ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਪਰਸੈਂਟ ਹੋਇਆ? ਆਪਣੀ ਬੜੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਮਹਾਵੀਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਝੱਟ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ, ਤਤ੍ਵ ਗਿਆਨੀ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਘਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਵੈ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਹਿਮ ਬ੍ਰਹਮਾਸਿਮ। ਹੁਣ ਘਰ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਯੋਗ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਵੇਖਣਾ ਹੈ - 24 ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਹਾਂ, ਆਨ ਗੋਡਲੀ ਸਰਵਿਸ। ਇਹੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਸਰਵਿਸ। ਜਿੰਨੀ ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਲ ਵੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਥੀ ਬੱਚੇ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਬਗ਼ੈਰ ਫਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਚਾਰਟ ਬਣਾਕੇ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਦਾ ਤਾਂ ਚਾਰਟ ਲਿਖਿਆ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਪਹੁੰਚਦੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ ਦੀ। ਆਪਣੇ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਚਾਰਟ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਨੇਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਾਰਟ ਲਿਖਣ ਦੀ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਤੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ? ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਘੁਮਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਕਈ ਤੇ ਝੱਟ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਆਪਣਾ ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਮਹਾਰਥੀ ਹਨ। ਸੱਚ ਤਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਗੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆਂ ਚੱਲੀ ਹੈ ਤੇ ਝੂਠ ਜਿਵੇਂ ਅੰਦਰ ਜਮ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਸਾਧਾਰਨ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਝੱਟ ਚਾਰਟ ਲਿਖਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰ ਪਾਵਨ ਹੋਵੋਗੇ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ। ਸਿਰਫ਼ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤੇ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਫ਼ਾਇਦਾ ਕੀ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਉਸ ਲਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਯਾਦ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪੌਣਾ ਘੰਟਾ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਪੌਣੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸੀ? ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ। ਉਹ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣਗੇ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ, ਇੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, ਇਹ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਚਾਰਟ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੀਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜੇਹਰ ਨਹੀਂ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਯੋਗ ਦਾ ਤੀਰ ਲੱਗ ਜਾਏ - ਉਹ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੌਣੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ 5 ਮਿੰਟ ਵੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਕਈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ

ਹਨ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਹਾਲੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜੇਕਰ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਫੇਰ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਆ ਜਾਵੇ, ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਤੇ ਬਹੁਤ ਤੀਰ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਨਾ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੇਰੀ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਕਿੱਥੋਂ ਦਾ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਲਾਇਤ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ, ਸਟੀਮਰ, ਐਰੋਪਲੇਨ ਆਦਿ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਵਿਲਾਇਤ ਜਾਣ ਦੀ ਜੇ ਪ੍ਰੈਕਟਿਕਲ ਇੱਛਾ ਹੈ ਉਹ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਬਿਲਕੁਲ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਇਹ ਦੇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਤੁਹਾਡੀ ਪਿਛਾੜੀ ਨੂੰ ਹੋਵੇਗੀ।

ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਗਿਆ ਫੇਰ ਇਹ ਕਮਾਈ ਤਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਜਾਕੇ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਬਣੇਗੇ। ਤਾਂ ਕਮਾਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਆਤਮਾ ਇਹ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ ਪਰ ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਜੋ ਫੇਰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਏ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ - ਇਹ ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਉਹ ਤੇ ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਉੱਚ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਗੰਗਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਨੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਾਣੀ ਦਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਯੋਗ ਅਰਥਾਤ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ। ਯੋਗ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਯੋਗ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਜਨਮ - ਜਨਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਸਤੋਪ੍ਰਥਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਜਨਮ - ਜਨਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ, ਬਾਕੀ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਕਮਾਈ। ਯਾਦ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੋਨੋਂ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ - ਗਿਆਨ ਮਤਲਬ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਵਿਗਿਆਨ ਮਤਲਬ ਯੋਗ ਅਤੇ ਯਾਦ। ਕਿਸਨੂੰ ਉੱਚਾ ਰੱਖੇਗੇ - ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਯੋਗ? ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਸਭ ਜਾਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸੂਰਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਹੈ ਸੈਮੀ ਸੂਰਗ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਕੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਮੁੱਖ ਹੈ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਮਿਊਜੀਅਮ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਯੋਗ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮਝਾ ਸੱਕਣਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਕੀ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਦੱਸੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਯੋਗ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਚਿੱਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਸਭ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਮਝਾਈ ਦੇ ਲਈ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਦੇਹ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਖ ਚਾਹੀਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਯੋਗ ਦੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਦੇਹ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਬਗ਼ੈਰ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੈ ਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਪਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਪ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ - ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੀ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਸਭਨੂੰ ਇਹੀ ਬੋਲੇ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਹੈ, ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਖ਼ਿਆਲ ਕਰਨ ਹੀ ਕਿਉਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ: ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮ:। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਪਰ ਉਹ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਜੇਕਰ ਪੱਥਰ ਠੀਕਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਫੇਰ ਨਮ: ਕਾਦੇ ਲਈ। ਅਰਥ ਰਹਿਤ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸੂਰਗਧਾਮ। ਨਰਕ ਨੂੰ ਧਾਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਅੱਖਰ ਬੜੇ ਸਹਿਜ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦਾ ਧਰਮ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਚਲੇਗਾ? ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤੇ ਫੇਰ 2 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕੁਝ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨ ਕਾਰਨ ਕਿੰਨੇ ਪਲੈਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੱਡੀ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੀਆਂ ਬੁੱਢੀਆਂ ਮਾਤਾ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸਭਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਵਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਗਿਆ ਪਰ ਜਾਂਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਫੇਰ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ। ਵਾਪਸ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਆਸ਼ਰਮ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਹੋ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਸਭ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਹਨ। ਸੂਰ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣਾ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਵਕਤ। ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਲੋਕੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਪਾਰੂ ਰਿਪੀਟ ਕਰਾਂਗੇ। ਪਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਗੰਦਾ ਕੰਮ ਚੋਰੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣੋਗੇ ਹੀ ਯੋਗ ਨਾਲ, ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਹੀਦੀ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਕੀ ਜੇ ਵੀ ਹੋਨਗੀਆਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਦਦ ਚੰਗੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਇੱਕ - ਦੋ ਦਾ ਬੱਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੀ ਤਾਕਤ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਗੋਵਰਧਨ ਪਹਾੜ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਉਂਗਲੀ ਤੇ ਚੁੱਕਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਂਗਲੀ ਤੁਸੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਆਇਰਨ ਏਜ ਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਅਤੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਕਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਸੂਰੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਡੋਲ ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਸੰਗਠਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਇੱਕਰਸ ਇੱਕਠੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ ਜਾਵੇਗੀ! ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਧੰਧਾ ਘਰ ਆਦਿ ਖਿੱਚੇਗਾ ਜ਼ਰੂਰ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੋਂ ਦਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਚੰਗਾ ਸੁੱਧ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੋ ਹੋ। ਯਾਦਗਾਰ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਐਕੁਰੇਟ ਖੜਾ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਸੂਰਗ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਬਣਾਵੋਂ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਰੱਖੋ - ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ? ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਵੀ ਫਿਰਦਾ ਰਹੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਯਾਦ ਦੇ ਚਾਰਟ ਤੇ ਪੂਰੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਦੇ ਵਕਤ ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਭੱਟਕਦੀ ਹੈ?

2. ਇਸ ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਵਕਤ ਵਿੱਚ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਗੰਦਾ ਕੰਮ ਚੋਰੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਸੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ, ਹਰਸ਼ਿਤਚਿੱਤ ਭਵ: ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਦੇਵੀ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਚੇਹਰਾ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ ਰਹਿਣ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਸੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ। ਜੇ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਬਾਹਰੋਂ ਦੀ ਹੱਸਣਗੇ ਪਰ ਦਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਦਿਲ ਤੋਂ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹਰਸ਼ਿਤਚਿੱਤ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰ ਖਜਾਨੇ ਦਾ ਜਮਾ ਖਾਤਾ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਨਾਲੇਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਿੱਧੀ ਸਿੱਧੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛੂ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਕਲਮੰਦ ਕਹਾਂਗੇ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ - ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਸ੍ਵਗਤ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਅਕਲਮੰਦ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਥ ਪਾਉਂਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਵਰਥ ਪੈਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਬੇਅਕਲ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਇਹ ਪੱਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਣ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਪੜ੍ਹਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਣ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਟੀਚਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਵੀ ਗੀਤਾ। ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਪਰ ਪੁਸਤਕ ਆਦਿ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਕੋਈ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਭਗਵਾਨ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਇੱਕ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੁਖਸਮਵਤਨ, ਸਥੂਲ ਵਤਨ - ਇਹ ਹੈ ਸਾਰੀ ਯੂਨੀਵਰਸ। ਖੇਡ ਕੋਈ ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਜਾਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਨਾਟਕ ਇੱਥੇ ਹੀ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਨਾਟਕ। ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਉਸਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਤੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਵਰਲਡ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਿਟੀ। ਅਥਾਰਿਟੀ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਆਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਦੇ ਲਈ ਕਲਯੁੱਗ ਹੈ, ਕੋਈ ਦੇ ਲਈ ਸਤਿਯੁੱਗ ਹੈ, ਕੋਈ ਦੇ ਲਈ ਤ੍ਰੇਤਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂਕਿ ਹੁਣ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸ੍ਵਰਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਧਨ ਦੌਲਤ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਹੋ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਉਸ ਵਕਤ ਸਤਿਯੁੱਗੀ ਕਹਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਜ਼ਰੂਰ ਕਲਯੁੱਗੀ ਕਹਾਉਣਗੇ। ਸਤਿਯੁੱਗੀ ਸੀ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਰਕ ਨੂੰ ਵੀ ਸ੍ਵਰਗ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਮੱਤ ਹੈ। ਧਨ ਦਾ ਸੁੱਖ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੰਪਤੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮੈਂ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਪਰ ਵਿਵੇਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ 10 - 20 ਲੱਖ ਹੋਵੇ ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰੋਗੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਨਿਰੋਗੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਯੋਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਕਲਯੁੱਗ ਨੂੰ ਭੋਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹਨ ਯੋਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਭੋਗ - ਵਿਲਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਟੀਚਰ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਫਲਾਣਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਜਾਦੂ, ਛੂ ਮੰਤਰ ਜਾਂ ਰਿੱਧੀ - ਸਿੱਧੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਸਕੂਲ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਰਿੱਧੀ - ਸਿੱਧੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕੀ? ਪੜ੍ਹਕੇ ਕੋਈ ਡਾਕ੍ਰਰ, ਕੋਈ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਨ, ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ।

ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਕਲਯੁੱਗ ਤੋਂ ਬਾਦ ਹੀ ਸਤਿਯੁੱਗ ਆਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਇਸ ਸੰਗਮ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੋਲ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਸ਼ਿਵ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਥੇ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ ਉਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ। ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਚੈਤਨ ਵਿੱਚ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਕੁਝ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ ਉਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮਾਚਾਰ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਜਨਮ ਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲੀਡਰਸ ਵੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਜੋ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਟੈਂਪ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾਮਾਚਾਰ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਾਮ ਕਿਸ ਦਾ ਗਾਇਆ ਜਾਵੇ? ਸਭਤੋਂ

ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ ਹੈ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੀ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਪੁਜਯ ਹਨ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪੁਜਯ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਸਦੇਵ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਕੰਨਿਆ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਪੈਰੀ ਪੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਹਨ ਪਤਿਤ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਾਵਨ ਸੀ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ, ਕਲਯੁੱਗ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਇਸ ਵਕਤ ਪਤਿਤ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਭਾਰਤ ਹੀ ਪਾਵਨ ਸੀ। ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ। ਦੇਵਤਾ ਸਭ ਹਨ ਪਾਵਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਹੈਡ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਯਥਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ, ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਉ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਦੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਗੇ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੂਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਐਕੁਰੇਟ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਜਾਕੇ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੇ ਨਾ। 84 ਲੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਰਾਈਟੀਅਸ ਸੀ। ਇਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਫੇਰ ਅਣਰਈਟੀਅਸ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸੱਚਖੰਡ, ਸਭ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਝੂਠਖੰਡ ਹੀ ਫੇਰ ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਟਰੱਥ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਝੂਠ ਖੰਡ। ਮਨੁੱਖ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਝੂਠ। ਸੈਂਸੀਬਲ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਦੇਵਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਅਕਲਮੰਦ ਅਤੇ ਬੇਅਕਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਕਲਮੰਦ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਬੇਅਕਲ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਅਕਲਮੰਦ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਉਹ ਆਪ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਕਹੀਏ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸ਼ਕਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਡਿਗ੍ਰੇਡ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਉਹ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੋਟਰ ਦਾ ਤੇਲ ਖਤਮ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮੋਟਰ ਖੜੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੈਟਰੀ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਟਾਈਮ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੈਟਰੀ ਠੰਡੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਰਥ ਨਾਟ ਪੈਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਤਾਂ ਵਰਥ ਪਾਉਂਡ ਸੀ। ਰਿਲੀਜਨ ਇਜ ਮਾਈਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ। ਕੀ ਤਾਕਤ ਸੀ? ਕੋਈ ਲੜ੍ਹਨ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਤੋਂ। ਤਾਕਤ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ?

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਦਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਖੋਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝੋ ਸਾਈਂਸ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਜੇ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਾਈਂਸ ਅਤੇ ਸਾਇਲੈਂਸ ਦੀ ਇਸ ਵਕਤ ਜਿਵੇਂ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਇਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਉਸਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਲ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਇਲੈਂਸ ਦਾ ਬਲ ਲੈਕੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਇਲੈਂਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਡਿਟੈਚ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਮੱਥਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਸਤਾ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਮਝੋ। ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਐਕਟਰ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਨਾਟਕ ਚੱਲਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਦਲੀ ਬਦਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਇਸਕੋਪ ਬਣੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਇਸਕੋਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਛੋਟਾ ਬਾਇਸਕੋਪ, ਇਹ ਹੈ ਵੱਡਾ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਐਕਟਰਸ ਆਦਿ ਨੂੰ ਚੋਂਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜੇ ਸ਼ੂਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਫੇਰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਇਸਕੋਪ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅੰਬਾ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਨਾਮ ਤੇ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਬਾ ਕਿਉਂ

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਕਰਕੇ ਗਈ ਹੈ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਅੰਬਾ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ। ਅੰਬਾ ਹੀ ਫੇਰ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਨਾਲੇਜੁੱਫਲ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅੱਧਾਕਲਪ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ ਅਤੇ ਫੇਰ ਗਾਇਡ ਵੀ ਬਣੇ। ਉਹ ਹੈ ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਪਤਿਤ ਹੋ, ਬਾਪ ਤਾਂ ਏਵਰ ਪਾਵਨ ਹਨ। ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਏਵਰ ਪਾਵਨ ਹੀ ਜਦੋਂ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਰਥ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਆਤਮਾ ਬੋਲੇ ਕਿਵੇਂ। ਰਥ ਵੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ। ਤੇ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ, ਘੋੜਾ - ਗੱਡੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਹੀ ਰੱਥ ਚਾਹੀਦਾ, ਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਘੋੜਾ ਗੱਡੀ ਬੈਠ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਥ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸੇਵਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਘੋੜੇ ਨੂੰ, ਗਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਬਿਸ਼ਨ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕੁੱਤੇ ਪਾਲਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕੀ?

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਘੋੜੇ ਆਦਿ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡੀ ਹਾਲਤ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਇਹ ਹਾਲਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਜਨਮ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤੁੰਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਅਤੇ ਦਵਾਪਰ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ 10 ਸਿਰ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੇ ਹਨ? ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਕਿਉਂ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ, ਜੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਉਹ ਫੇਰ ਆਉਣਗੇ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ ਹੁਣ ਫੇਰ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਕੇ ਇਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਝਾੜ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਜਦੋਂ ਸੀ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨਾਲੇਜੁੱਫਲ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਾਇਲੈਂਸ ਦਾ ਬਲ ਜਮਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਇਲੈਂਸ ਬਲ ਨਾਲ ਸਾਇਲੈਂਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤਾਕਤ ਲੈਕੇ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣਾ ਹੈ, ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਹੀ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚੱਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਗਾਇਡ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਘਨਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਸ਼ਕ(ਟੀਚਰ) ਸਮਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵੀ - ਮੂਰਤ ਭਵ: ਜੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਘਨਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਿਮਿਤ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਕਸ਼ਕ ਸਮਝੋ। ਜਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਿੱਤਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਵਿਘਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਕਸ਼ਕ ਹੋਏ ਇਸਲਈ ਵਿਘਨਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਵਿਘਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ, ਅਚੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਸਮਝੋ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਵੱਧਦੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕੰਪਲੇਟ ਦੀ ਫਾਈਲ ਖਤਮ ਕਰ ਫਾਈਨ ਅਤੇ ਰਿਫਾਇਨ ਬਣੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਝਣਾ ਅਰਥਾਤ ਉਲਟਾ ਲਟਕਣਾ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਮਾਇਆ ਦੇ ਪਾਮਪ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਇੱਜ਼ਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਆਸੂਰੀ ਇੱਜ਼ਤ। ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਜ ਥੋੜੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੱਲ ਉਸਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਗਾਲਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਨੇ ਸਭਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੈਵੀ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ਬਣਾਉਣ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਕਿੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ। ਰੂਹਾਨੀ ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਉਹ ਲੋਕੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਵਿਦਿਆਲਿਆ। ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਅਰਥਾਤ ਰੂਹਾਨੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਅਰਥਾਤ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੀਚਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਫਾਦਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ, ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬਾਕੀ ਜੇ ਇੰਨੇ ਸਭ ਧਰਮ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਾ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਤਾਲੁਕ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਨਾ! ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਰੂਹਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ (ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਵਰਲਡ) ਇਸ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਫੇਰ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਤਾਲੁਕ ਹਨ? ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਧਰਮ ਰਹੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜ। ਹੁਣ ਹੈ ਪਤਿਤ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਫੇਰ ਹੋਵੇਗਾ ਪਾਵਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਸਭ ਪਤਿਤ ਹੀ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਫਾਦਰ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਫਾਦਰ ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ? ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਨਾਲੇਜ਼, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਯਾਤਰਾ ਅੱਖਰ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ, ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪੈਦਲ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਹੱਥ - ਪੈਰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਘੁੰਮੇ ਫਿਰੋ, ਉਠੇ ਬੈਠੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਡਿਫੀਕਲਟ ਗੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਰਿਆਲਿਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਗੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਲਟੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਝਣਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਲਟਾ ਲਟਕਣਾ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ - ਇਹ ਹੈ ਸੁਲਟਾ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਰਾਵਣ ਦੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਸਭ ਉਲਟੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਹੂੰ, ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ। ਉਗਲੀ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਪਰ ਦੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅੱਲ੍ਹਾ ਉਹ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਹ ਅੱਲ੍ਹਾ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਹੂੰ, ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਉਲਟਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਪਰ ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਏਵਰ ਪਿਓਰ ਹੈ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਆਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ।

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਪੱਦ ਕਿੰਨੇ ਦਿੱਤਾ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸ੍ਰਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੰਬਰਵਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰਰਗ ਜਿਸਨੂੰ ਬੈਕੁੰਠ, ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਫਿਉਚਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ

ਧਾਰਨ ਕਰ ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਟੀਚਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਟੀਚਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਗੇ। ਨਹੀਂ। ਟੀਚਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣਾਵੋਗੇ, ਜਿੰਨਾ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਵੋਗੇ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਬੈਜ ਤੇ ਸਮਝਾਓ। ਬਾਪ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਨਵਰ, ਹਾਥੀ, ਘੋੜੇ ਆਦਿ, ਕੱਛ, ਮੱਛ ਨੂੰ ਵੀ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਖਵਾਓ। ਅੱਛਾ, ਕਣ - ਕਣ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਖਵਾਉਗੇ। ਬਿਲਕੁੱਲ ਹੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਣਗੇ। ਚੀਟੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਨ ਦੇਣਗੇ, ਫਲਾਣੇ ਨੂੰ ਦੇਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਿਲੀਜੇ ਪੋਲੀਟੀਕਲ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਟ੍ਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗੁਪਤ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ ਸਭ ਇੰਨਾ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣਗੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਘਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ ਫੇਰ ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਾਰਾ ਆਸਮਾਨ, ਸਾਰੀ ਹੀ ਧਰਨੀ ਤੁਹਾਡੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਤੁਸੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਨਾਲੇਜ਼। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਪਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਜਾ ਸਕੋਗੇ ਨਾ! ਪੜ੍ਹੋਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਉੱਥੇ ਦਾ ਤੇ ਲਿਮਿਟੇਡ ਨੰਬਰ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਪੱਦ ਪਾਵੋਗੇ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਸਭ ਪੜ੍ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਵੀ ਪਾਉਣ। ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਲਿਮਿਟ ਹੈ। ਸਤਿਯੁੱਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਜਾ ਬਹੁਤ ਬਣਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪਾਪ ਤਾਂ ਭਸਮ ਕਰ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪੱਦ ਪਾ ਲੈਣਗੀਆਂ। ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਹੁਣ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬਹੁਤ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਇੱਜ਼ਤ। ਉਹ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਇੱਜ਼ਤ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਦੇਵੀ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਆਸੁਰੀ ਇੱਜ਼ਤ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਸੁਰੀ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਸੀ ਹੁਣ ਫੇਰ ਦੇਵੀ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਆਸੁਰੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਹੀ ਬਿਲਕੁੱਲ ਬੈਗ਼ਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਹੋਈ ਨਾ। ਫੇਰ ਕਿੰਨੀ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਜ਼ਤ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਇੱਜ਼ਤ ਇਵੇਂ ਬਣਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣ ਜਾਈਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਇੱਜ਼ਤ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਥਾ ਵੀ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਅਮਰਕਥਾ, ਤੀਜਰੀ ਦੀ ਕਥਾ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਥਾ ਹੁਣ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਫੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਨੰਬਰ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਰਾਮ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਬੇਇੱਜ਼ਤਵਾਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਅੰਧਾਕਲਪ ਰਾਵਣ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਗਫ਼ਲਤ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਟੀਚਰ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਐਬਸੈਂਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦਰ - ਦਰ ਧੱਕੇ ਖਾਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਨੈਕਰੀ ਵਿੱਚ ਲਵਾ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਧੋਬੀ ਆਦਿ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਮਲਟੀਮੀਲੀਅਨਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨੈਕਰੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਤੇ ਫ਼ਿਕਸ ਪਗਾਰ ਮਿਲੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਥੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਪਿੱਛੇ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ। ਉੱਥੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਭੂਤ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹਨ। ਕਾਮੀ ਦੀ ਹੈਲਥ ਵਿਗੜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਕਤ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਕਤ ਬਿਲਕੁੱਲ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਮਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਹੈ। ਭੋਗੀ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਕਾਮੀ, ਭੋਗੀ, ਰੋਗੀ ਸਭ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਯੋਗੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੰਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਉਮਰ ਵੀ 150 ਵਰ੍ਹੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕਾਲ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤੇ ਇੱਕ ਕਥਾ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁੱਖ ਚਾਹੀਦਾ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁੱਖ ਚਾਹੀਦਾ? ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਬੋਲੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁੱਖ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਆਵੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਅੰਦਰ ਵੜ ਨਾ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਕਥਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਥਾਵਾਂ (ਕਹਾਣੀਆਂ)

ਕਿੰਨੀਆਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਕਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਫੇਰ ਇਹ ਹੋਇਆ। ਨਾ ਕਾਲ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਆਤਮਾ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ। ਕੰਨਰਸ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕਦੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। 16 ਕਲਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਇੱਕਦਮ ਨੇ ਕਲਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ। ਇੱਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸੰਸਥਾ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ। ਸਾਨੂੰ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਾਓ। ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਓ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮਰਨਾ ਵੀ ਹੈ ਸਭਨੂੰ। ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਬੱਚਾ ਵੀ ਯੋਗ ਬੱਲ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਟੀਚਰ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭਦੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਇਫ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਦੀ ਵੇਖੀ, ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਬੁਢੇ, ਜਵਾਨ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਣ। ਇੱਕ ਹੀ ਸਕੂਲ, ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਪ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੋਵੇ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ - ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਭਾਵੇਂ ਬੁੱਢਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਨਾ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼। ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਟਾਈਮ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਗਏ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਪਾਸ ਹੋਇਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਧਰਮ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਵਰਨਣੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੂਜਾ ਤੇ ਰਾਜ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਧਰਮ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਧਰਮੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ ਹੁਣ ਧੀਰਜ ਧਰੋ, ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੋਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਓ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਓ! ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇੰਨਾ ਆਰਗਨਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੜੇ ਧਨਵਾਨ ਸੀ ਫੇਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ! ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸ਼ਰਾਬ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ। 63 ਜਨਮ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਰਾਤ ਹੈ ਨਾ। ਭੱਟਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭੁੱਲਭੁਲਾਈਆ ਦਾ ਖੇਡ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਦਰ - ਦਰ ਧੱਕੇ ਖਾਣ ਦੀ ਆਦਤ ਛੱਡ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਐਬਸੈਂਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਟੀਚਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਕੇ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਥਾ ਸੁਣ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਇੱਜਤਵਾਨ ਸਵੈ ਨੂੰ ਸਵੈ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਭੁਤਾਂ ਦੇ ਵਸੀਭੂਤ ਹੋਕੇ ਇੱਜਤ ਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਂ ਫ੍ਰਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਵੱਛ ਆਤਮਾ ਭਵ:

ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਸਵੱਛ ਫ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸਵੱਛ ਕਰਮ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਸਹਿਜ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹੀ ਫ੍ਰਿਤੀ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਣਾ, ਉਸੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ..... ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਪੂਰਨ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਇਸਲਈ ਬੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਫ੍ਰਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਸਵੱਛ ਆਤਮਾ ਬਣੇ ਤਦ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਸਵੈ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਉਸ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹਰ ਪਲ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਕਿੰਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸਵੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ਫੇਰ ਤੋਂ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਬਾਪ, ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਮਾਗ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ। ਦਿਮਾਗ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ? ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਸਮਝਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਲਟਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਬੇਹੱਦ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਦੇਜ਼ਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਗਰੀਬ ਦੇਜ਼ਕ ਵਿੱਚ ਹਨ ਬਾਕੀ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਸਾਹੂਕਾਰ, ਵੱਡੇ ਮਰਤਬੇ ਵਾਲੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਹਨ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਕਤ ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖਮਾਤਰ ਹਨ ਸਭ ਦੇਜ਼ਕ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ? ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸ੍ਵਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਹਨ? ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਬੈਠਦਾ ਹੈ? ਘੰਟਾ, ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਜਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ? ਇਹ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਵੀ ਤਾਕਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਦਾ ਪਤੀ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ, ਪਤਨੀ ਇੱਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਭ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਥਾਂ ਬੈਠਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੇ ਇਹ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਲਾਇਕ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਇਹ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਕਿਥੋਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਹੋਕੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਹੈ? ਉਹ ਚਲਨ ਹੈ? ਉਹ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਹੈ, ਉਹ ਦਿਮਾਗ ਹੈ? ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਝੱਟ ਗੁੱਸਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਸਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਕਿਸਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਇਵੇਂ ਦੀ ਚਲਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ? ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਦੀ ਕੋਈ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਗਲਾਨੀ ਦੇ ਛੀ - ਛੀ ਖਿਆਲਾਤ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੱਥ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋ ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਚਲਨ ਹੈ? ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੈਠਦਾ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਸੋਡਾਵਾਟਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚੜਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਉਦੋਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜੇ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ। ਕਥਾ ਹੈ ਨਾ - ਰਾਮ ਨੇ ਬਾਂਦਰਾ ਦੀ ਸੈਨਾ ਲਈ। ਫੇਰ ਇਹ - ਇਹ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਕੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਫੱਟ ਨਾਲ ਕਹੋਗੇ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਜਿਵੇਂ ਟੀਚਰ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਰਿਸਟਰ ਜਾਂ ਫਲਾਣਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਪੱਦ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਆਈ. ਸੀ. ਏਸ. ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ - ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਕੇ ਫੇਰ ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ, ਘਰ ਬਣਾਵਾਂਗੇ, ਇਵੇਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਚੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ

ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਸਰਕਮਸਟਾਂਸ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਅਮਰਲੋਕ ਦੇ ਲਈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਓਰਲੀ ਹੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਦੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਵੱਡੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਟੇਜ ਹੈ। ਇਸ ਸਟੇਜ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਐਕਟਰਸ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਲੀ - ਮੀਲਿਅਨਰ ਕਹਾਂਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਅਥਾਹ ਧਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ - ਇਹ ਲੋਕੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਸਾਹੁਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ (ਸ਼ਿਵ ਦਾ) ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪੂਜਾ ਦੇ ਲਈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੇ ਪੂਜਯ ਬਣਾਇਆ। ਬਾਪ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਤਾਜ਼ੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਸੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਡਿਟੀਜ਼ਮ ਹੀ ਸੀ। ਫੇਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ ਫੇਰ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਤਾਂ ਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਲਟਣ ਵਾਲਾ, ਰਿਜ਼ਵਨੇਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਨਰਕ ਨੂੰ ਸ੍ਰਾਗ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਰੇਬਰ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ ਹੈ। ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਚੁੱਕੇ ਹੋ। 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜਦੋਂ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸ ਵਕਤ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹਨ, ਉਹ ਵਾਮ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹਿਸਟਰੀ ਤਾਂ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ! ਤੇ ਉਸ ਵਕਤ ਕਿੰਨੇ ਪੰਨਵਾਨ ਹੋਣਗੇ! ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੰਦਿਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਹਿਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਮੰਦਿਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਾਜੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਪੂਜਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਣਗੇ ਨਾ। ਫੇਰ ਮੰਦਿਰ ਹੋਣਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੁਟਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਹੋਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਪਿੰਡ ਕੋਈ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਟ੍ਰੇਨ ਆਦਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਫੈਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਰੋਣਾ ਪਿੱਟਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਵਕਤ ਜਦਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੌਜ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਲਟਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਣ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਥੋਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹੋ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਰਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਬਿਲਕੁਲ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ, ਅਥਾਹ ਸੁੱਖੀ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ, ਦੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਮਝਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਲੱਗਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਕਿਸਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿਣ - ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਿੱਤੀ ਹੈ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇੰਨੇ ਮੁੜਮਤੀ ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭੱਜ ਗੋਵਿੰਦ.....। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਮੁੜਮਤੀ, ਗੋਵਿੰਦ - ਗੋਵਿੰਦ, ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਸਨੂੰ ਧਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਮੁੜਮਤੀ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸ੍ਵਦ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਫ਼ਸੇ ਹੋਏ ਹੋ! ਭਗਵਾਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ

ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਪਰ ਆਸੂਰੀ ਮੱਤ ਵਿੱਚ ਹਿਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਕਿਵੇਂ! ਗੋਵਿੰਦ ਕੋਣ ਹੈ, ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾਲੁ ਕਰੋਧ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਈਆਂ ਹੋ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ, ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ - ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਈ ਹਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕੋਣ ਬਣਾਵੇ? ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਪ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ। ਮੈਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਬੁਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਾਵਨ ਸਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿਚ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤਾਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਰਤ ਨੇਮ ਆਦਿ ਕੁਮਾਰੀਆ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਿਰਜਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਪਰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੜਾ ਹੱਠ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇੰਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕੋਈ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਆਪ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਗਵਰਮੈਂਟ ਦੇ ਅੱਗੇ ਫ਼ਾਸਟ ਆਦਿ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਹੱਠ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਦੇ ਕੋਲ ਧਰਨਾ ਮਾਰਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਨਾ ਕੋਈ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਫਸਟ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਹ ਦੁਆਪਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਖ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਦਿਨ, ਭਗਤੀ ਹੈ ਰਾਤ। ਕਿਸਦੀ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਅਤੇ ਦਿਨ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ, ਨਾ ਉਸਦੇ ਚੇਲੇ। ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਿਨ, ਭਗਤੀ ਰਾਤ ਅਤੇ ਉਸਤੋਂ ਬਾਦ ਹੈ ਵੈਰਾਗ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ, ਵੈਰਾਗ ਅਖਰ ਐਕੁਰੇਟ ਹਨ, ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ, ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਦਿਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਰਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਉਂਕਿ ਧੱਕਾ ਖਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦੀ ਰਾਤ, ਫੇਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਿਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦਿਨ, ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਰਾਤ। ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਨਵਾਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ ਫੇਰ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਧਨਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ:-

1. ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਇੰਨਾ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਉਹ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ?
2. ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਚਲਨ ਹੈ? ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਅਜਿਹਾ ਹੈ? ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? 3- ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਕੋਈ ਅਪਵਿੱਤਰ ਕਰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਵਰਦਾਨ:- ਬੀਤੀ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਬੀਤੀ ਕਰ ਯਾਦਗਾਰ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਾਸ ਵਿਦ ਆਨਰ ਭਵ:
"ਪਾਸਟ ਇਜ਼ ਪਾਸਟ" ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਕਤ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਭ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਪਰ ਪਾਸ ਵਿਦ ਆਨਰ ਬਣਕੇ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਵਕਤ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰੇ ਅਰਥਾਤ ਬੀਤੀ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਬੀਤੀ ਕਰੋ, ਜੋ ਬੀਤੀ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹੀ ਵਾਹ, ਵਾਹ ਦੇ ਬੋਲ ਦਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ। ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੀਤੀ ਹੋਈ ਸਟੈਰੀ ਨਾਲ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੀਤੀ, ਯਾਦਗਾਰ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਵੇ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਅਰਥਾਤ ਕੀਰਤੀ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਵੈ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਲੈਨ ਬਣਾਓ ਤਦ ਵਿਸ਼ਵ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਕਾਸ਼ ਮਿਲੇਗਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਦੀ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਨੁੱਖ - ਮਾਤਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਨਿਹਾਲ....."

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਗਾੜੇ ਵੱਜਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ- ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹਾਹਾਕਾਰ ਦੇ ਬਾਦ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੈਠ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜੋ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਸਭਨੂੰ ਮੈਂ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਹੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵਰਸਾ ਹੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣਗੇ। ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੂੰਝਦੇ ਹਨ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੇਈਏ। ਫੇਰ ਅਡੋਪਟ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜੋ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਸਭ ਵੱਲ ਨਜ਼ਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਭਨੂੰ ਮੈਂ ਵਰਸਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬੈਠੇ ਇੱਥੇ ਹਨ ਪਰ ਨਜ਼ਰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਹੀ ਨਿਹਾਲ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਭਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਲੈ ਜਾਣ। ਸਭ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਲਪ -ਕਲਪ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਜ਼ਰ ਤਾਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਚੱਲਣਗੇ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਣੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਚੇਤਨ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ - ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸਥਾਪਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਭਦੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਾਹਾਕਾਰ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਅਕਾਲ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਤੇ ਲੜਾਈ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਿਤੇ ਭੂਚਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਮੌਤ ਤਾਂ ਹੋਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਜਿਵੇਂ ਪਿੰਡ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਠਹਿਰਿਆ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪਿੰਡ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਵਾਧਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਉਹ ਹੀ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕਾਰਪੋਰੇਅਲ ਝਾੜ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਨਕਾਰਪੋਰੇਅਲ ਝਾੜ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਸਮਝ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਦਾ ਫਰਕ ਵੇਖੋ। ਕਿੱਥੇ ਸਮਝਦਾਰ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚਖੰਡ, ਹੇਵਿਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਦਲੇਗੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸਕੂਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਭਦਾ ਸਕੂਲ ਇਕੱਠਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੰਨੇ ਰਹਿਣਗੇ ਕਿੱਥੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ 8 - 10 ਵਰ੍ਹੇ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਫੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ। ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਗ਼ਰੀਬ ਹੈ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਆਏਗਾ। ਉੱਝ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਸੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਿੰਡ (ਕਲਯੁੱਗ) ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਅਪਰੰਮਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ ਕੱਲ ਫੇਰ ਅਪਰੰਮਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਵਾਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਟੀਚਰ ਬਗ਼ੈਰ ਬੈਰਿਸਟਰ, ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਫੇਰ ਹੈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਵੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਕਾਲ ਕੀ? ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਆਪੇ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ

ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਉੱਮਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਵਿਛੜੇ ਹੋਏ ਹੋ ਉਹੀ ਆਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਜੀਵ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ, ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕੀ? ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ, ਰਿਜ਼ਲਟ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਅਨੇਕ ਉਪਾਏ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤਿੰਨੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿੰਨੀ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀਆਂ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ, ਇਹ ਯਾਦ ਕਰੋ ਫੇਰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ! ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀਆਂ। ਫੇਰ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਦੁਸ਼ਤਰ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁਲਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ ਇਸਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਉੱਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ, ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਦੇਹ ਦੇ ਬਦਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹੀ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਭ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਮਾਇਆ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਚਿੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਕਤ ਕੁਝ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਂਡਵ ਗੌਰਮੈਂਟ ਦੇ ਪਲੈਨ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੌਰਮੈਂਟ ਦੇ ਵੀ ਪਲੈਨ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਭਾਰਤ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਐਵਰੀਥਿੰਗ ਨਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਐਕਟਰ ਵੀ ਉਹੀ ਹਨ, ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਣਤੀ ਕਰੋਗੇ, ਇੰਨੇ ਸੈਕਿੰਡ, ਇੰਨੇ ਘੰਟੇ, ਦਿਨ, ਵਰ੍ਹੇ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਫੇਰ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਅੱਜਕਲ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਸਭ ਸੀਨ - ਸੀਨਰੀਆਂ, ਖੇਡਪਾਲ ਹੁੰਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਝਾੜ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤਾਂ ਗਿਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਝਾੜ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਫੇਰ ਇਹ ਤਿੰਨ ਟਿਊਬਸ (ਧਰਮ) ਮੁੱਖ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਝਾੜ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਕੋਈ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਸੱਕਣ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਝਾੜ ਵਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਧਰਮ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਹੁਣ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਖੜਾ ਹੈ ਬਾਕੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਨੈਨ ਟ੍ਰੀ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਐਕੁਰੇਟ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਝਾੜ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਕੁਝ ਨਿਸ਼ਾਨਿਆਂ ਹਨ - ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਨਮਕ। ਪ੍ਰਾਏ: ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨਿਆਂ ਬਾਕੀ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਆਪਸਮਾਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਲਟਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਉੱਪਰ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਨਗੇ। ਇੱਕ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਰਮਪਰਾ ਚਲੇ। ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜਦਕਿ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਭ ਐਕਟਰ ਇੱਥੇ ਹੋਣੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਬਰਾਤ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਕੇ ਬੈਠਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੈਠ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਰਲਡ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦਵਾਪਰ, ਕਲਯੁੱਗ.....ਫੇਰ ਸੰਗਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਪਰ ਸੰਗਮਯੁਗ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ - 4 ਯੁੱਗ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਲੀਪ ਯੁੱਗ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਡਗੇਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਡਗੇਟ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਨਾਲੇਜ਼। ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਮੋੜ - ਤੋੜਕੇ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸੂਤ ਮੁੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਰਥਾਤ ਪਹਿਲਾ। ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸੂਰਗ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਤਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਜੋ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਟਾਈਮ ਹੈ। ਹੁਣ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਫੇਰ ਫੀਲ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਰੇ, ਇਵੇਂ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਵੇਖਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ - ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ

ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਮਮਤਵ ਨਿਕਲਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਜੋ ਬਣੇ ਹਨ ਉਹੀ ਬਣਨਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਫੇਰ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਫੇਰ ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹਨ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਂਦੇ ਵਕਤ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ? 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਕਾਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਤਾਇਆ ਤਾਂ ਨਹੀਂ? ਲੋਭ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ? ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਜਾਂਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੁੱਖ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਚ ਖੰਡ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ।

2. ਰੋਜ਼ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਨੇ ਸਤਾਇਆ ਤਾਂ ਨਹੀਂ? ਕੋਈ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਕੰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਲੋਭ ਦੇ ਵਸ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਏ?

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਅਤਿ ਸਨੇਹ ਹੈ, ਉਹ ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿਯੋਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਸਹਿਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਰਹਿੰਦੀ ਇਸਲਈ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਆਰਾਮ ਮਿਲੇਗਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਨੀਂਦ, ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਮਾਈ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲੇਟੇ ਹਨ, ਇੰਨਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਆਸੂ ਦਿਲ ਦੀ ਡੱਬੀ ਵਿੱਚ ਮੋਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਅੱਜ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ, ਗਿਆਨ ਚੰਦਰਮਾ ਆਪਣੇ ਲੱਕੀ ਅਤੇ ਲਵਲੀ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸਿਤਾਰੇ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ, ਗਿਆਨ ਚੰਦਰਮਾ ਇਸ ਅਤਿ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੀ। ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਇਸ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ, ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਹਰ ਇੱਕ - ਸਿਤਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦੁਆਰਾ ਸਚਾਈ ਦੀ ਲਾਈਟ ਮਾਈਟ ਲੈ ਬਾਪ ਵਾਂਗ ਸਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਪੰਨ ਸੱਚ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਚੰਦਰਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਚੰਦਰਮਾ ਵਾਂਗ ਸ਼ੀਤਲ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਚਾਈ ਅਤੇ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਸਦਾ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਉੱਚਾ ਨਸ਼ਾ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਨਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਉਲਟੇ ਨਸ਼ੇ ਜਾਂ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ - ਮੈਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਪਰ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਮੈਂ, ਮੈਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਜਾਣ। ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਤੇ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਿਵਾਏ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਦੇ ਲਕਸ਼ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਸਿੱਧ ਹਨ ਪਰ ਅਗਿਆਨੀ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਜਿੰਦ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਸਚਾਈ ਅਤੇ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਮਾਨਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਅਗਨੀ ਵਿੱਚ ਜਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਅਗਨੀ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਗਨੀ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨਾਲ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਣਗੇ।

ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਤਲਬ ਆਤਮਿਕ ਸਨੇਹ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ। ਚੰਦਰਮਾ ਮਾਂ ਸਨੇਹ ਦੀ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਦਲ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਮਤਲਬ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਗਨੀ ਵਿੱਚ ਜਲੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਾਕੇ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਬਣਦੇ ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦੀ ਸਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ! ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਚੰਦਰਮਾ ਦੇ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਾਬਿਲ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯੋਗੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਚਾਈ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੀਤਲ ਹੋਣ। ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਖੁਦ ਵੀ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਵਿੱਚ, ਬੋਲ ਵਿੱਚ, ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਤਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸਪੀਡ ਤੇਜ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਅਰਥ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਚਾਹੁਣ ਉਦੋਂ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰੀਏ ਜਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰੀਏ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਗਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ। ਯਥਾਰਥ (ਠੀਕ) ਸਪੀਡ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਮਤਲਬ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਰਥ ਤੋਂ ਬੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਤੋਂ ਬੱਚ ਜਾਂਦੇ। ਇਹ ਕਿਉਂ, ਕੀ, ਇਵੇਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਉਵੇਂ ਦਾ ਇਸ ਵਿਅਰਥ ਫਾਸਟ ਗਤੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦਰੱਖਤ ਦੀ ਛਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਹਗੀਰ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ ਦੂਸਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਛਾਂ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦਾ ਆਰਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਦੇ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਛਾਂ ਦਾ ਸੁੱਖ, ਆਨੰਦ ਲਈਏ। ਜਿਵੇਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਬੜੀ ਤੇਜ਼ ਧੁੱਪ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਛਾਂ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲਭਣਗੇ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਜਾਂ ਆਕਰਸ਼ਣ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਵੱਧਣੀ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਚੀਕਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲੱਭਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ੀਤਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਤੜਫਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਵੀ ਲਗਾਓ। ਇਵੇਂ ਚੀਕਣਗੀਆਂ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਅੱਗ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਅੱਗ; ਤੀਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ, ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਲਗਾਵ ਦੀ ਅੱਗ; ਚੌਥੇ ਪਾਸੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਦੀ ਅੱਗ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅੱਗ ਵੀ ਅੱਗ ਵਿਖੇਗੀ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ੀਤਲਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਭੱਜਦੇ ਆਉਣਗੇ। ਸੈਕਿੰਡ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸ਼ੀਤਲ ਕਰੋ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇੰਨੀ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਜਮਾਂ ਹੋਵੇ ਜੋ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਅੱਗ ਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੇਕ ਨਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਆਂ ਦੀ ਅੱਗ ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਜਰਾ ਵੀ ਚਾਰੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਅੰਸ ਮਾਤਰ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਅੱਗ ਅੰਸ ਮਾਤਰ ਰਹੀ ਹੋਈ ਅੱਗ ਨੂੰ ਫੜ ਲਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਅੱਗ ਨੂੰ ਫੜ

ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਚੈਕ ਕਰੋ।

ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਦੀ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਸਾਧਨ - ਨਿਡਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਨਿਡਰਤਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਦੇ ਅਸਰ ਨਾਲ ਡਰਮਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਵੇਗੀ। ਨਿਡਰਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਵਿੱਚ ਡਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਆਤਮਾ ਡਰ ਦੀ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬੱਚ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਚੇਗੀ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਵੇਖਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਮੁਕਤੀ - ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਦੁਜੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰਰਗ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਹੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਲੋਕੀ ਚੀਕਣਗੇ ਹਾਏ ਗਿਆ, ਹਾਏ ਮਰਿਆ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਠੇ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਮਿੱਠੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ। ਇਹ ਘੁੰਗਰੂ ਪਾਉਣਗੇ। ਸਾਡਾ ਘਰ ਸਾਡਾ ਰਾਜ - ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਗਾਉਂਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਾਂਗੇ। ਉਹ ਚੀਕਣਗੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਨਾਲ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਭ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਕਤ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੇ! ਤਾਂ ਚਾਰੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਤੋਂ ਸ਼ੀਤਲ ਹੋ ਗਏ ਹੋ ਨਾ? ਸੁਣਾਇਆ ਨਾ - ਵਿਨਾਸ਼ ਅਗਨੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਨਿਡਰਤਾ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਮਾਤਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅਨਾਦਿ ਬਾਪ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਆਦਿ ਵੰਸ਼ ਦੇਵ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਦੇਵ ਆਤਮਾ 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੰਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਆਦਿ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਵੇਂ ਹੀ ਤੀਜੀ ਦੇਹ, ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਮਮਤਾ ਦੀ ਅੱਗ। ਇਸ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਅਸਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਕਰਦੇ ਕੀ ਹਨ ਉਹ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਿਨ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਇਹ ਯਾਦ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾ ਦੇਹ, ਨਾ ਸੰਬੰਧ, ਨਾ ਪਦਾਰਥ ਰਹੇਗਾ। ਸਭ ਖਤਮ।

ਚੌਥੀ ਗੱਲ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਦੀ ਅੱਗ- ਇਸ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨਾ। ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਹਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਚੈਕ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਏ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਖਤਮ ਮਤਲਬ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਖਤਮ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ ਤਾਂ ਹੀ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਤਪਸ਼ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੀਤਲ ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਸ਼ੀਤਲਾ ਦੇਵੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਸਮਝਾ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੀ ਹੈ। ਸਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸੁਣਾਇਆ ਵੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਵੀ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ ਤਾਰਾ ਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਵੇਖਿਆ। ਵਿਸਤਾਰ ਫੇਰ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਅੱਛਾ -

ਇਵੇਂ ਚੰਦਰਮਾ ਸਮਾਨ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਤਿਯੁਗ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀ ਛਾਂ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦਾ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਅੱਗ ਤੋਂ ਸੇਫ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੀਤਲ ਯੋਗੀ ਸ਼ੀਤਲਾ ਦੇਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ, ਗਿਆਨ ਚੰਦਰਮਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਟੀਚਰ ਭਾਈ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ :- ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਗਰੁੱਪ ਹੈ? (ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਸੇਵਾਧਾਰੀਆਂ ਦਾ) ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਫਰੈਂਡਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹਨ। ਫਰੈਂਡਸ ਦਾ ਨਾਤਾ ਤੇ ਰਮਣੀਕ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਲਵਲੀਨ ਗਰੁੱਪ ਹੈ। ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਤੁਰਦੇ ਕਿੱਥੇ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਲਵ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਇਹ ਲਵਲੀਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਦਾ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਹੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਲਵ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਲਗੇਗਾ ਨਾ। ਮਿਹਨਤ ਜਾਂ ਮੁਸ਼ਿਕਲ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ ਲਵਲੀਨ ਰਹਿਣਾ। ਇਹ ਲਵਲੀਨ ਅਵਸਥਾ ਲੱਕੀ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਇਆ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਅਤਿ ਸਨੇਹੀ, ਸਮੀਪ, ਸਮਾਨ ਗਰੁੱਪ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨੇੜੇ ਹੋ ਨਾ? ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ। ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੋਲ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ। ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਤੁਹਾਡੇ ਕੀ ਬਣ ਜਾਣ? (ਆਈਨਾ) ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਅਜਿਹਾ ਸੀਸਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਗਰੁੱਪ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਈ ਸੀਸੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸੀਸੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਛੋਟਾ, ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹਰ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਦਰਪਣ ਕੀ ਵਿਖਾਵੇਗਾ? ਡਬਲ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ ਆਪ ਅਤੇ ਬਾਪ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਡਬਲ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਬਾਪ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਡਬਲ ਵਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਨਾ। ਅਜਿਹੇ ਸੀਸੇ ਹੋ? ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਸ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹੋ! ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹਰ ਕਰਮ, ਬੋਲ, ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ। ਇਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਜੇਕਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਬੋਲਦੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਿੰਦੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਇਹ ਵੀ

ਰਾਂਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਹ ਨਿਕਲੇ 'ਬਾਬਾ'! ਤਾਂ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ ਪਾਵਰਫੁਲ ਦਰਪਨ ਹੋ। ਇਕੱਲੀ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ, ਬਾਪ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯਥਾਰਥ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਸਮਝਾ! ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ, ਬੋਲ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਬਾਬਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹਨਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ ਸਾਂਇੰਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਚੀਜ਼ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਉਹ ਗੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ। ਇਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੰਮ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੇਵਾ ਹੋ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਜੋੜਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲੋਂ ਸੰਬੰਧ ਜੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਸਮਝਾ। ਸੇਵਾਧਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਕੀ ਹੈ? ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਬਾਬਾ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਣ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਅੱਛਾ-

ਸਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦਿਲਖੁਸ਼ ਮਿਠਾਈ ਖਾਂਦੇ ਹੋ? ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰੋਜ਼ ਦਿਲਖੁਸ਼ ਮਿਠਾਈ ਖਾਣਗੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਵਾਉਣਗੇ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਦਿਲਸਿਖਸਤ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੀਆਂ ਜਿਗਿਆਸੂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਕੇ ਆਉਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਾਂ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਇਹ ਟਾਈਮ ਬੱਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਟਾਈਮ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਖੁਸ਼ ਮਿਠਾਈ ਖਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਅੱਛਾ-

ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਦਿਲਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਕਦੇ ਕੋਈ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਰੋਂਦੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਰੋਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ! ਅੱਛਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ? ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਇਵੇਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਿਓਂ ਹੁੰਦਾ! ਮੇਰਾ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਪਾਰਟ ਕਿਓਂ ਹੈ! ਮੇਰੇ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਅਜਿਹੇ ਕਿਓਂ ਹਨ! ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਜਿਗਿਆਸੂ ਕਿਓਂ ਮਿਲੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਦੇਸ਼ ਕਿਓਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ! ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੇ ਨਹੀਂ? ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਮਾਨਾ ਭਗਤੀ ਦਾ ਅੰਸ਼। ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਸੇਵਾਧਾਰੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਜਿਗਿਆਸੂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਥੀ ਹੈ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵੇ। ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਕਦੇ ਵੀ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੇ। ਜੇਕਰ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਖੁਦ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਹੀ ਵਰਨਣ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਸਮਝਾ! ਹੋਰ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੇਵਾਧਾਰੀ? ਪਲੈਨ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ- ਵਧੀਆ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ?

ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੋ ਸੱਤਾ ਹਨ (1) ਰਾਜ ਸੱਤਾ (2) ਧਰਮ ਸੱਤਾ। ਧਰਮ ਨੇਤਾ ਅਤੇ ਰਾਜਨੇਤਾ। ਹੋਰ ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਸੱਤਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸੱਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਸਪਸ਼ਟ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ ਕਿ ਧਰਮ ਸੱਤਾ ਵੀ ਹੁਣ ਸੱਤਾਹੀਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸੱਤਾ ਵਾਲੇ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਰਾਜ ਸੱਤਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸੱਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਓ - ਉਸਦਾ ਸਾਧਨ ਕੀ ਹੈ? ਜੋ ਵੀ ਰਾਜ ਨੇਤਾ ਜਾਂ ਧਰਮ ਨੇਤਾ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਏਕਤਾ" ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਓ। ਇਸੇ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੋਵੇਂ ਸੱਤਾਵਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਿਓਰਟੀ ਕੀ ਹੈ, ਯੂਨਿਟੀ ਕੀ ਹੈ, ਯੂਨਿਟੀ ਕੀ ਹੈ ਇਸੇ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਸਮਝਾਉਣੀ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਉਹ ਖੁਦ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਨਣ ਕਰੋ। ਧਰਮ ਸੱਤਾ ਨੂੰ ਧਰਮਸੱਤਾ ਹੀਣ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤਰੀਕਾ ਹੈ - ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਰਾਜ ਸੱਤਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਟਾਪਿਕ ਤੇ ਮਨਣ ਕਰੋ। ਪਲੈਨ ਬਣਾਓ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਓ। ਇੰਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੱਤਾ ਦਾ ਝੰਡਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਲਹਿਰਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵੱਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹਾਲੇ ਬਾਹਰ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਪਿਓਰਟੀ ਅਤੇ ਯੂਨਿਟੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਉਵੇਂ - ਉਵੇਂ ਉਹ ਖੁਦ ਹੀ ਆਪਣਾ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਲੱਗਣਗੇ। ਸਮਝਾ! ਜਦੋਂ ਦੋਵਾਂ ਹੀ ਸੱਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਿੱਧ ਕਰੇ ਉਦੋਂ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਹੋਵੇ। ਅੱਛਾ!

ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਗਰੁੱਪ ਹੈ ਹੀ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ। ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ, ਸਾਥੀਆਂ ਕੋਲੋਂ, ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਯੋਗੀ। ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੀਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ, ਨਿਮਿਤ ਦਾਦੀ ਦੀਦੀਆਂ ਸਭ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣ ਕਿ ਹਾਂ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਯੋਗੀ ਹਨ। ਤੁਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਵੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਕਦੇ ਮੂਡ ਆਫ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਕਦੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਥੱਕ ਕੇ ਮੂਡ ਆਫ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਪਿਆ ਹੈ? ਇਵੇਂ ਤੇ ਨਹੀਂ!

ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਚੈਕ ਕਰਨਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚੋਜ ਕਰ ਲੈਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸਟੇਜ ਤੇ ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਸਟੇਜ ਤੇ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤੇ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਹਰ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਕਿ ਮੈਂ ਫਲਾਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਬੈਠੀ ਹਾਂ। ਲੇਕਿਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੋ। ਇਸ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹਰ ਕਰਮ

ਆਪੇ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਹਰ ਕਰਮ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ ਰੱਖਣਾ। ਅੱਛਾ - ਮੁਹੱਬਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋ।

ਵਰਦਾਨ:- ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੰਮਪੈਨੀਅਨ (ਸਾਥੀ) ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਉਸੇ ਕੰਪਨੀ (ਸਾਥ) ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਭਵ

ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਆਚਰਣ ਤੇ ਚਲਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ - ਸਦਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੰਮਪੈਨੀਅਨ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ। ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਕੰਪਨੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਇਹ ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿਥੋਂ ਆਉਂਦਾ। ਬਾਪ ਬੀਜ ਹੈ ਬੀਜ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਣੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਪਾਰੂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਟੀਚਰ ਬਣਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਹੋਏ ਨਾ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਤੁਹਾਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਬਣਕੇ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਬਾਪ ਆਇਆ, ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਤਾਲੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਾਬਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਥੋਂ ਦੀ ਲੈ ਜਾਣ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਛੀ - ਛੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਛੀ - ਛੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੁਲਾਵੇ ਤੇ, ਨਿਮੰਤ੍ਰਨ ਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੀ ਨਾ ਆਓ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਪਲੈਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਪਲੈਨ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭਦੇ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਪਲੈਨ ਹੈ ਨਾ। 5 ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਪਲੈਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹ - ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ, ਗੱਲਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਪਲੈਨ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਲੈਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਬਾਬਾ ਦਾ ਪਲੈਨ ਇਹ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਪਲੈਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਜੇ ਇਥੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਗਏ ਹੋ, ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੈ ਸਾਕਾਰੀ ਸ਼ਿਵਾਲਾ। ਤਾਂ ਇਸ ਵਕਤ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਫ਼ੈਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸੱਮੁਖ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੈ ਤਾਂ ਹੈ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। "ਬਾਬਾ" ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਸ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੇਕਿਕ ਬਾਬੇ ਮਿਲੇ ਹਨ? ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰੂ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵੀ 21 ਜਨਮ ਵਜਾਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਿਤੀ ਦਵਾਈ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਇਵੇਂ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਭਰਪੂਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਬਾਪ ਭਰਪੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਪਈ ਹੈ। ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦੁਵਾਪਰ, ਕਲਯੁੱਗ ਫੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸਵੀਟ ਸੰਗਮ ਵਿੱਚ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਟ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਕੋਈ ਸਵੀਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਸਵੀਟ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਲੱਕੀ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਬਣੇ ਹੋ। ਉਹ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਉੱਚ, ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ। ਡਾਕੂਰ, ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਆਦਿ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਦੀ ਕਮਾਈ ਤੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਹੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਕੇ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਉਣਾ ਪਵੇ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਅਜਪਾਜਾਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਦੇਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਤਾਲੀ ਵਜੇਗੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਫੇਰ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ। ਫੇਰ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਮਾਈਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਿਲੀਜਨ ਇਜ਼ ਮਾਈਟ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ। ਤੇ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਖੋਹ ਨਾ ਸਕੇ। ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਤਾਕਤ

ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ, ਲਸ਼ਕਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਤਾਕਤ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੀ। ਲਵ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਮੁੱਖ ਹੋਵਗੇ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਤਾਕਤ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲੋ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਕਤ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਭ ਤਮੋਪਧਾਨ ਹਨ। ਫੇਰ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਰੇਬਰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਹ ਪਾਰੂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਰਿਟਾਇਰ ਲਾਇਫ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਕਦੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਸਮਝ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਕਿੰਨੀ ਸਮਝ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਸੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਣ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਾਲ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਲ ਆਦਿ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਚੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ਫੇਰ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਫੀਲਿੰਗ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੀ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਸਜਾ ਭੋਗਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਰਭ ਜੇਲ੍ਹ। ਕਿੰਨਾ ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਰਭ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਂਦੇ ਆਪਣਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਜਾ ਕਿਉਂ ਮਿਲੀ? ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਤਾਂ ਕਰਾਉਣਗੇ ਨਾ - ਇਹ - ਇਹ ਬੇਕਾਇਦੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਹਰ ਆਕੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਪਾਪ ਭਸਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵਗੇ? ਉਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ 84 ਦਾ ਇਹ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਿਸ ਨੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਣਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਪਰ ਫੇਰ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਨਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਫ੍ਰੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੁਣ ਫੇਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫੁਰਸਤ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਰਹੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਆਪ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣਗੇ ਚੱਲੋ ਗੰਗਾ ਜੀ ਤੇ। ਕਿੰਨੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਬਹੁਤ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਸ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਉਹ ਸਭ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਛੁਡਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਵੀ ਫਿਰਾਓ। ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਲਾਏ ਫੇਰੇ ਫੇਰ ਵੀ ਹਰ ਵਕਤ ਦੂਰ ਰਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸਤਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਇਸ ਅਰੂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਹੁਤ ਫੇਰੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਫੇਰਿਆ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਛੁੱਟ ਗਏ ਹੋ। ਫੇਰੇ ਲਾਉਂਦੇ ਕੋਈ ਨਜ਼ਦੀਕ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੋ ਹੋਰ ਹੀ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਗਏ।

ਹੁਣ ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਸਭਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੱਲਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਕੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਸਾਡਾ ਹੈ। ਉਸ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਇਫ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਮਾਈਟ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਪਾਪ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਫਿਰਾਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਇਹ

ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੋਟ ਕਰੋ। ਇਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬੱਸ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੀਕ - ਤੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਹੀ ਬੱਸ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਨ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਨਾ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਜੀਵਨ ਹੀਰੋ ਜਿਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਮ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਸਹਿਜ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫੇਰ ਹੈ ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਆਤਮਾ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੈ ਕ੍ਰਿਏਟਰ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਰਚਨਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਘੱਟ। ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਲਾਈਕ ਬਣਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੇ ਆਉਣ ਲਈ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਜਿਵੇਂ ਮਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਲਾ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾਨਿਆਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਹੋ ਆਤਮਾਵੇ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਣ ਤੋਂ ਵੀ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਮਰਤਬਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਜਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਭੁਗਤਨੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਮਹਿਮਾਨ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਚੋਂਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਚੋਂਜ ਕਰ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵ ਨਵੇਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਕਤ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਫੇਰ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਕਰਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਣ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਇਸ ਸਵੀਟ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਲਾਇਫ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਸਭਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣਦੇ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਰਮਯੋਗੀ ਭਵ: ਕੋਈ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹੀ ਬਣਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਨਿਆਰੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਫ਼ਸ ਨਾ ਜਾਈਏ, ਇਸ ਤੋਂ ਤਾਂ ਦੂਰ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਪਰ ਨਹੀਂ, 21 ਜਨਮ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਡਰਕੇ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਰਮ - ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਏ। ਕਰਮਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਕਰਮ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਹੀਂ। ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਸਭਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣੋ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੋਵੇ, ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਥ, ਗੁਣ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰੇ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਰਮਯੋਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਰਾਇਟ ਹੈਂਡ ਬਣੋ, ਲੈਫ਼ ਹੈਂਡ ਨਹੀਂ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਦਵੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਚਾਹਣਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:-** ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੰਨਾ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਬੈਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਉੱਚੀ ਚੀਜ਼ ਪਾਓਗੇ ਤਾਂ ਖਿੱਚੇਗੀ, ਫੇਰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਫੱਸਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਪੂਰੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਉਦੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇਹ 15 ਮਿੰਟ ਜਾਂ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਵੀ 15 ਮਿੰਟ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਇਕ ਹੀ ਵਾਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬੈਠੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਾਰੇ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਬੇਰੇ (ਡੂਬੇਏ)। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਵੀ ਦੇਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਹੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਵੀ ਉਹੀ ਕਰਨਗੇ ਜੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਭਾਤੀ ਹੋਣਗੇ। ਭਾਤੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਗੱਲ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਵੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਮੰਨਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਫੇਰ ਦੂਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਖੂਬੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਔਰਿਜਨਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ ਫੇਰ ਉਹ ਸੱਤ ਹੈ, ਚੈਤੰਨ ਹੈ, ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੰਨਾ ਦਾ ਬੀਜ ਹੈ ਬਾਪ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੰਬ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਬੀਜ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆ ਪਰ ਉਹ ਜੜ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਚੈਤੰਨ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਨਾ - ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਝਾੜ ਸਾਰਾ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਜੜ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਬੀਜ ਥੱਲੇ ਬੇਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਚੈਤੰਨ ਬੀਜਰੂਪ। ਇਹ ਉਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਬੀਜਰੂਪ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਪੱਦ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉੱਚ ਪੱਦ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ, ਪ੍ਰਜਾ, ਗ਼ਰੀਬ - ਸਾਹੁਕਾਰ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਕੌਣ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਭਗਵਾਨ। ਬਾਪ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਜੋ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਵਸ਼ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਵਸ਼ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹੀ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਆਤਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਸਭਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੁਦਰਜ਼। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਫਾਦਰ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭਦਾ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਪਰ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਝੱਟ ਸਥੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖਾ ਹੈ, ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਡਾਇਰੈਕਟ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫੁੱਕ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਅਫਸੋਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪੈ ਜਾਣ ਕਿ ਇਹ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ, ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ! ਬਾਪ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫੁੱਲਾਣੇ - ਫੁੱਲਾਣੇ ਕਿਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਸਬਜੈਕਟ ਹੀ ਡਿਫੀਕਲਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਯੋਗ ਅਤੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਫੇਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਇਹ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਖਿਆਲਾਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਨਵਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਪਹਿਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵਨਵਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ। ਜੇਕਰ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਦੁਨਿਆਵੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਖਿੱਚੇਗੀ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਖਿੱਚੇਗਾ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਮਿਹਨਤ ਬਿਗਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਥੋੜੀ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਕਲਪ -ਕਲਪ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ।

ਰਿਜਲਟ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣੇ ਨੇ ਚੰਗੀ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਸੌਂਕ ਹੈ। ਫੀਲਿੰਗ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਲਾਸ ਤੋਂ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਹੋ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਤੀਸਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਜਿੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦੇ ਜਾਓਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੰਨਾ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਹੈ ਬਾਪ ਨਾਲ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲਵ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਭਰਾ - ਭਰਾ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲਵ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਸਭਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤਾਕਤ ਆਵੇਗੀ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਬੈਟਰੀ ਭਰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੀਰ ਲਗਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਨਤੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ - ਟੀਚਰ - ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ, ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਸਾਰਾ ਨਾਟਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਐਕਟਰ ਹੈ। ਸਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਐਕਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਸਭਨੂੰ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ। ਵਰਸਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕੀਂ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਗੋਇਆ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ। ਮਨੁੱਖ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਗ਼ਲਤ, ਜੋ ਕੁਝ ਯੁਕਤੀ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਹੈ ਗ਼ਲਤ। ਰਾਈਟ ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ, ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਮੁੱਖ ਖੇਲੇ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਰਾਈਟ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹਨ ਗ਼ਲਤ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਥੱਲੇ ਹੀ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਗ਼ਲਤ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ - ਕੀ ਰਿੱਧੀ - ਸਿੱਧੀ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਸੁੱਖ। ਪੈੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਝਾੜ ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਵਕਤ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਫਲਾਣੇ ਟਾਈਮ ਆਵੇਗਾ। ਜੇ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਧਰਮ ਹੀ ਚੰਗਾ ਲਗੇਗਾ, ਫੱਟ ਨਿਕਲ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਫਾਂਸੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਹੈ ਬਾਪ ਦੇ ਵੱਲ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਯਾਦ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਹੈ। ਫਾਦਰ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਵਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਉਹ ਕਾਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਕਾਲ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਲੈ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਪੇਹੀ ਵਕਤ ਤੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੈ। ਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹੈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਨੂੰ ਮਰਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਆਤਮਾ ਚਲੀ ਗਈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤੋਂ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਇੱਥੇ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਮਰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਸਭਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਫੇਰ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਇਹ ਬੜੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਟੋਪ, ਇਹ ਘੜੀ ਜੋ ਕੁਝ ਇਸ ਵਕਤ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਫੇਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਵਿਚ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਗ੍ਹਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਹੁਬਹੂ ਰਿਪੀਟ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਤੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹੀ ਫੇਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ - ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪੂ ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਵੀ

ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੁੰਡੇ ਨਾ। ਬੋਲੇ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਆਦਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਖਾਓ, ਵੇਖੋ ਇੱਕਦਮ ਪਿਛਾੜੀ ਖੜਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਫੀਚਰਸ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਇੰਨਾ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਮ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਆਇਆ? ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ, ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ। ਉਹ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣਾ - ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਬੜੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ, ਉਹ ਬਣਦੇ ਹਨ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਫੇਰ ਉਹ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਇੰਨਾ ਦਾ ਵੀ ਘਰਾਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਹਨ ਜੋ ਫੇਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਗਰ ਟੁ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨਗੇ। ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੇ ਬੇਗਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇੰਨਾ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਯੁਗਲ ਹਨ ਇਸਲਈ 4 ਭੁਜਾਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲਈ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਜਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪੁੱਛੋ ਤਾਂ ਝੱਟ ਦੱਸਣਗੇ ਇੰਨਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖਾਮੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਦੋਨੇ ਠੀਕ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਕਿੱਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੋਨੇ ਇੱਕ - ਦੋ ਦੋ ਮੱਦਦਗਾਰ ਸਾਥੀ ਹੋਕੇ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਡਿਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਸੁਭਾਅ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਦੈਵੀ ਸੁਭਾਅ। ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਸੁਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਯੁੱਧ ਲੱਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਸਟ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਹੋਕੇ ਗਈਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਿਉਹਾਰ ਆਦਿ ਸਭ ਇੱਥੇ ਦੇ ਹਨ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਣਾਏ ਜਾਂਦੇ। ਇਹ ਸਭ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਪੁਆਇੰਟਸ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। 7 ਰੋਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਧਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਨਾਟਕ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ।

2. ਆਪਣੇ ਆਸੂਰੀ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੈਵੀ ਸੁਭਾਅ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ - ਦੋ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋ ਕੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਲਾਰਾਮ ਨੂੰ ਸਮਾਕੇ ਇੱਕ ਨਾਲ ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਾਉਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਦਿਮਾਗ ਹੈ ਪਰ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਸਮਾਉਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਦਿਲ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਆਸ਼ਿਕ ਦਿਮਾਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦਿਲ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਦਿਲ ਜਾਣੇ, ਦਿਲਾਰਾਮ ਜਾਣੇ। ਜੋ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਘੱਟ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਇੱਕ ਨਾਲ ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਪਲੇਨ ਬੁੱਧੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਵਿਧੀਆਂ ਟੱਚ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਕੱਢ ਸੁੱਧ ਫੁੱਲ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰਾ ਕਿਚੜਾ ਨਿਕਲੇਗਾ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਪਰਮ - ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਉਹ ਕਦੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਕਿਚੜੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਕਸਅਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੇਕਰੇਡ (ਪਵਿੱਤਰ) ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰੋ, ਸੀ ਨੇ ਇਵਿਲ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਨੋਂ ਬਾਪ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬਾਪ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਦੇਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਨੋਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਜਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਦੇਨੋਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੇ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਉਸ ਉਤੇ ਕਿੰਨੀ ਮੈਲ ਚੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਲ ਚੜਨ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਾਇਦਾ ਅਤੇ ਘਾਟਾ ਉਦੋਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦਕਿ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇਗੀ ਉਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਰਗਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਹਾਲੇ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਮੈਲ ਚੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਧੂ (ਸ਼ਹਿਦ) ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਛਾਨਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਮੈਲ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਮਧੂ ਸੁੱਧ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮੈਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਕੰਚਨ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਸ਼ਰੀਰ ਕਿਵੇਂ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਹੀ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਾਂ ਪਛਾਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਆਤਮਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਚੇਲਾ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਇਹ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਸੁੱਧ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਿਚੜਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਕਿਚੜਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਾਮ - ਕਰੋਧ ਦਾ ਕਿਚੜਾ। ਕਿਚੜਾ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਛਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਛਾਨਣ ਨਾਲ ਰੰਗ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਫੀਲ ਹੋਵੇਗਾ ਬਹੁਤ ਕਿਚੜਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਕਿਚੜਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਟਾਈਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਕਿਚੜਾ ਹੈ। ਕਰੋਧ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਵੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਕਰੋਧੀ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਜਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲ ਤੇ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਜਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਕਲ ਵੀ ਤਾਂਬੇ ਵਾਂਗ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮੈਲ ਹੈ - ਹੁਣ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਫੁੱਲ ਚਾਹਿਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖਾਮੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਖਾਮੀਆਂ ਕੱਢ ਬਿਲਕੁਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੰਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਜਾਕੇ ਇੰਨੇ ਉੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਹੱਥ ਲਗਾਉਣ ਲਾਇਕ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਮੇਸ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਵੱਡੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਉਸਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਵੱਡੀ - ਛੋਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਕਿਚੜੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਕਿਚੜਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਸੇਕਰੇਡ (ਪਵਿੱਤਰ) ਹਨ। ਬਹੁਤ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮੈਲ ਚੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਲਾਇਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਨਾ - ਲਾਇਕ ਸਮਝ ਮਾਇਆ ਵੀ ਇੱਕਦਮ ਉਸਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸੇਕਰੇਡ (ਪਵਿੱਤਰ - ਸੁੱਧ) ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਹੈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਹੁਤ ਕਿਚੜਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਗ਼ੀਚੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਭ ਫਸਟਕਲਾਸ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਬਾਗਵਾਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕਿੰਨੀ ਮੈਲੀ ਇੱਕਦਮ ਕਾਟਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ, ਕਾਮ, ਕਰੋਧ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਕਰੋਧ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੋਈ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵੇਖਣ ਦੀ ਵੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੀ ਨੇ ਇਵਿਲ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ, ਪਵਿੱਤਰ ਨਵਾਂ ਚੇਲਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਿਚੜਾ ਵੇਖਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਚੜੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਿੰਨਾ ਕਿਚੜਾ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਬੱਚੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਰੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ।

ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਏਵਰਪਿਓਰ। ਇਵੇਂ ਹਾਇਐਸਟ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੁਵਿਵਿਆਪੀ ਕਹਿਕੇ ਕਿੰਨਾ ਡਿਫੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਤੇ ਵੀ ਬੜੀ ਨਫਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ ਫੇਰ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਤਸੰਗ ਜਾਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਕਿਚੜਾ ਭਰਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। 2 ਕਲਾਂ ਘੱਟ ਹੋਈਆਂ ਫੇਰ 4 ਕਲਾਂ ਘੱਟ ਹੋਈਆਂ, ਕਿਚੜਾ ਭਰਦਾ ਗਿਆ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ। ਕੋਈ ਲੋਭ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਮੋਹ ਵਿੱਚ ਜਲ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਲ - ਜਲਕੇ ਮਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਨਾ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੂਫਾਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਤੂਫਾਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਤੂਫਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਹਨੂਮਾਨ ਆਦਿ ਦੀਆਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਸਭ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਦਰਕਾਰ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ। ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਆਦਿ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਛਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕੀ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੌਣ - ਕੌਣ ਮੇਰੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਾਵੇਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ੁੱਧ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਤਾ ਫੇਰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਿਤ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਸ਼ੁੱਧ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਚਲਨ ਤੋਂ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਕੋਈ ਦਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਨਾਮ ਲੈਣ ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋਰ ਹੀ ਬਦਤਰ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਰਕ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਕੀ ਬਣਨਾ ਹੈ! ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਦਰ ਗੰਦ ਜੋ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਗੰਦੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਪ ਵੀ ਤੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਗੀਚੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਚੜਾ ਵੀ ਹੈ। ਅੱਕ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪਰ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰ ਤਾਂ ਸਭ ਤੇ ਪਵੇਗੀ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਕਹੇਗੀ ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਫੁੱਲ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਬੂ ਵੀ ਚੰਗੇ ਫੁੱਲ ਦੀ ਲੈਣਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿੰਨੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਫੁੱਲ ਬਣੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੰਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਫੁੱਲ ਸੀ। ਇੰਨਾ ਤੋਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਸੇਕੇਰਡ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇਗੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਇਹ ਬਣੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਨੇ ਘੱਟ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੰਦ ਨਿਕਲੇ, ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਮਿਊਜੀਅਮ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਦੀ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਬੜਾ ਐਕਰੇਟ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਿਊਜੀਅਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕੀਂ ਰੇਸ਼ੂ ਦਾ ਟਾਈਮ ਛੱਡਦੇ ਹੋ। ਗਲਾ ਥੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭੋਜਨ ਆਦਿ ਵੀ ਖਾਣਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅੰਦਰ ਵਿਚ ਦਿਨ ਰਾਤ ਉਛਲ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਸਣ। ਭੋਜਨ ਦੇ ਟਾਈਮ ਕੋਈ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਟੈਂਡ ਕਰ ਫੇਰ ਭੋਜਨ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਾਮ - ਪਸੰਦ, ਨਵਾਬ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈ ਤਾਂ ਦੇਣੀ ਪਵੇ ਨਾ। ਇਹ ਨਵਾਬੀ ਛੱਡੋ। ਫੇਰ ਬਾਪ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਾਉਣਗੇ - ਆਪਣਾ ਪੱਦ ਵੇਖੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਕੁਲਾਹੜਾ ਆਪੇਹੀ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਵੀ ਰੀਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਇਹ ਤੋਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਰਥ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹਨ ਜੋ ਢੇਰ ਦਵਾਈਆਂ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਦਵਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਖਾਓ ਤਾਂ ਕਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਤਾਕਤ ਭਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਭੋਜਨ ਬੜਾ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭੋਜਨ ਉਤੰਮ ਤੇ ਉਤੰਮ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਬਣਾਇਓ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫਾਇਦਾ, ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅੱਕ ਵੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵਿਚਾਰੋ ਕਿ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰਹਿਮ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਬਣਨ ਦੀ ਵੀ ਨੁੱਧ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਬਣਨ ਨਾਲੋਂ ਫੇਰ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਨ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਰੱਖ ਸੱਕਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰੰਤਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਸਿਮਰ - ਸਿਮਰ ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਓ। ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਸਿਮਰਨੀ ਮਾਲਾ ਬੈਠ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਉਹ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਬਸ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਜਾਪ ਨਾ ਕਰੇ। ਨਾ ਮਾਲਾ ਫੇਰੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਕੰਚਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਹੀ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਲੜਾਈ। ਉਹ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਤੇੜਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਿਕਲੇ ਹਨ ਜੋ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਨੇ ਬਣੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਦੇ ਹੋ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਰੁੰਡ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਨੰਬਰਵਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਰਥੀ ਸਮਝਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਅੱਜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮਾਇਆ ਬੜਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਥਪੱਤ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣ ਸਕੇਗੀ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਫੇਰ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ, ਕਿਚੜਾ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਟੈਮਪੂਰੀ ਲੈਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਆਕੇ ਕੀ ਕਰਣਗੇ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕਦਮ ਜਲਕੇ ਕਾਲੇ ਕੋਇਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੋਰਾ ਬਣਾਉਣ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਐਕਰੇਟ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਰਾਤ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਉੱਛਲ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇ। ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਦੀ ਵੀ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਇੱਕ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਅੰਦਰ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਚੜੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- "ਪਹਿਲੇ ਆਪ" ਦੇ ਮੰਤਰ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਵਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਰਮਾਣ ਹੀ ਮਹਾਨ ਭਵ:
ਇਹੀ ਮਹਾਮੰਤਰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ "ਨਿਰਮਾਣ ਹੀ ਸ੍ਰਵ ਮਹਾਨ ਹੈ"। "ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ" ਕਰਨਾ ਹੀ ਸ੍ਰਵ ਤੋਂ ਸਵਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਮਹਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਇਹ ਮੰਤਰ ਵਰਦਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ। ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਪਲਦੇ, ਉਡਦੇ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ। ਮਿਹਨਤ ਉਦੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਜੇਕਰ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਪਲਦੇ ਰਹੋ, ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੂਰਤ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਰਮਣੀਕ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸਵਰੂਪ ਇਮਰਜ਼ ਕਰੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਧਨ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਬਣੇ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹੇ ਉਦੋਂ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣੋਗੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ (ਮਨੁੱਖਾਂ) ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਾਪ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜੇ ਰੋਰਵ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਾਪ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਸਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
- ਉੱਤਰ:-** ਬਾਪ ਨੇ ਵੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਬੱਚੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਕੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਮਿਟ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹੋ? ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹਾਂ। ਯਾਤਰਾ ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹਰਿਦਵਾਰ ਅਮਰਨਾਥ ਜਾਣ ਦੀ। ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਫੇਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਹੈ। ਹੱਥ ਫੜਕੇ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੱਥ ਫੜ ਲਓ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕੁਝ ਬੋਲਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਰਹੇ - ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਲੈਣ ਲਈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟਣੇ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਫੇਰ ਉਸ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚੋਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ ਫੇਰ ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਘੁੰਮੇ ਫਿਰੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ - ਕਾਜ ਕਰੇ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਹੈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮੱਤ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲੇ ਹੋ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੈਵੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ।

ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾ, ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਉਹ ਸਵੀਟ ਘਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਯਾਤਰਾ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ। ਬਾਬਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਵਿੱਚ ਹੋ ਫੇਰ ਅਮਰਲੋਕ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਲਾਇਕ ਬਣਾਕੇ ਹੀ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਿਮਿਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਣਾ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ ਫੇਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਚੱਕਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਉਦੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਜੇਕਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗੇ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਲਾਏ ਫੇਰੇ ਫੇਰੇ ਵੀ ਹਰਦਮ ਦੂਰ ਰਹੇ ਅਰਥਾਤ ਬਾਪ ਤੋਂ

ਦੂਰ ਰਹੇ। ਜਿਸ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਏ ਹਨ। ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵੀ ਕੋਈ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੈਸੇ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਫੇਰ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਮਰਲੋਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕਾਲ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਕਾਲ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕਦਮ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਕਿੱਥੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਡ੍ਰੈਸ ਹੀ ਬਦਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਐਕਟਰਸ ਰੂਪ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਕਦੀ ਮੇਲ ਤੋਂ ਫੀਮੇਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਦੇ ਫੀਮੇਲ ਤੋਂ ਮੇਲ ਬਣ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਰੂਪ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਦਵਾਪਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੇਵਤਾ ਵਾਮ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਗੰਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਜਗਨ੍ਨਾਥਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਜਗਨ੍ਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ। ਐਵੇਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ ਜੋ ਖੁੱਦ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਉਹ ਫੇਰ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੰਦ ਹੋਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਪੂਜਯ ਤੇ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਆਪੇਹੀ ਪੂਜਯ, ਆਪੇਹੀ ਪੂਜਾਰੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਜੰਮਿਆ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਬੱਚਾ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਰੇ, ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਮਰਲੋਕ। ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ। ਅਕਾਲੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਉੱਮਰ 150 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰਯ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਨਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉੱਮਰ ਵੱਡੀ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰਿਵਾਰ ਵਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਧੀ ਛੇਤੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਝਾੜ ਨਾਲ ਟਾਲ - ਟਾਲੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ - 50 ਟਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੋਰ 50 ਨਿਕਲਣਗੀਆਂ, ਕਿੰਨੀ ਵਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਬੜ ਦੇ ਝਾੜ ਨਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਖੜਾ ਹੈ, ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵਤੇ ਕਦੋਂ ਸਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ, ਡਿਯੂਰੇਸ਼ਨ ਆਦਿ ਸਭਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿੱਤ ਚਲਣੀ ਹੈ। ਘੁੰਮੇ ਫਿਰੇ ਪਰ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਪੱਕੇ ਭਗਤ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨਾ, ਉਹ ਹੈ ਅਵਿਭਿਚਾਰੀ ਭਗਤੀ। ਫੇਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਫੇਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਫੇਰ ਵੀ ਸਤੋਪਧਾਨ ਹੈ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਹਨ ਫੇਰ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਸਭ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੌੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ। ਜਿੰਨ ਦੀ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਆਦਿ ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਹੀ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਭ੍ਰਮਰੀ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਜੋ ਕੀੜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸਮਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਦੇ ਹੀ ਸਭ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪਹਿਲੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਦੇ ਵੀ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹਿਸਾਬ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਨਮ ਕੋਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਸ਼ਰਯ ਸੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਸ਼ਰਯ ਕਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਕਿੰਨੇ ਸੁੱਖੀ ਸੀ ਹੁਣ ਫੇਰ ਸਾਨੂੰ ਬੈਗਰ ਟੂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਦੈਵ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲੰਗਰ ਚੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਈਆ ਉਸ ਪਾਰ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ ਨਈਆ ਸਾਡੀ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਓ। ਕਦੇ ਪਾਰ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਵੀ ਯਾਦ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਬਾਲਿਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਹੋ ਗਏ। ਆਤਮਾ ਝੱਟ ਜਾਣ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਬਰੇਬਰ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੈ ਹੀ ਸ੍ਰਗ। ਬਾਬਾ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਝਗੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਰੋਰਵ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ। ਹੋਰ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿੰਚਕ ਵੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਦੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਮੰਨਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਪੂਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਮਿਹਨਤ ਤਾਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਇੱਥੇ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਮ ਕੋਈ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਸੁਪਾਕ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੰਗਮ ਤੇ ਜਦਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਲਪ - ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਯੁਗ - ਯੁਗ ਅੱਖਰ ਗ਼ਲਤ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲੋ ਨਾ। ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਰੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ? ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ! ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਟੇਵ (ਆਦਤ) ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਭਭਕੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੁਸੀਂ ਫ਼ੰਕ ਹੋ ਜਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੀ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਵਿਦਵਾਨ, ਪੰਡਿਤਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਡਰ ਹੋ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਦੈਵ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੀ ਨਈਆ ਦਾ ਲੰਗਰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਠ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਹੀ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਡਰਤਾ (ਭਭਕੇ) ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਫ਼ੰਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਕੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਈ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਹਲਕੇ ਬਣ ਬਾਪ ਦੇ ਨੈਨਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਭਵ:

ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਖਾਨ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਮਿਲਣ ਹੈ, ਵਰਸਾ ਹੈ, ਵਰਦਾਨ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਅਰਥਾਤ ਵਰਦਾਨ ਦੇਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਟਾਈਟਲ ਹੀ ਹੈ ਸਹਿਜਯੋਗੀ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਬੋਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇਕੇ ਖੁਦ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਓ। ਇਤਨੇ ਹਲਕੇ ਬਣੋ ਜੋ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਨੈਨਾ ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਨੌਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਸਦਾ ਹਲਕੇ ਬਣ ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਣਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨੈਗੇਟਿਵ ਸੋਚਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇ ਤਾਂ ਸਫ਼ਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਆਡਰ ਕਰੋ ਕਿ ਹੇ ਭੂਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਓ ਤਾਂ ਉਹ ਭੱਜ ਜਾਣਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਤੇ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਤੀਰ ਉਦੋਂ ਲਗੇਗਾ ਜਦੋਂ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਕਹਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਕੌਣ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲਾਇਕ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਕਹਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਰੈਕਟਰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਚਲਨ ਰਾਇਲਟੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾ ਸਕਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਯਾਦ ਹੈ? ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਯਾਦ ਹੈ? ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਿੱਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਬਗ਼ੈਰ ਅਸੀਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਿੱਥੋਂ ਦਾ ਵਰਸਾ? ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ। ਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਸਿਰਫ਼ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਅਹੰਕਾਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਗੱਲਬਾਤ, ਚਲਨ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਰਾਇਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਚਲਨ ਤੋਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੈਨੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਕਹਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾ ਲਾਇਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਪਰ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਹਨ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਹੀਂ, ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੋਚੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਕਰੈਕਟਰ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਡੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਹੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨਾ। ਦਿਮਾਗ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਫਰਕ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਹੋਰ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਗੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭਨੂੰ ਮੇਰਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ੋਭਾ ਪਾਵੇਗੇ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇਗੇ। ਬੱਚਾ ਉਹ ਜੋ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਮੋਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਮਾਯਾਵੀ ਮੋਹ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਬਾਪ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਓਬੀਡੈਂਟ ਟੀਚਰ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਾ। ਕਿੰਨੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਵ੍ਰਤੀ ਮਾਯੂ ਵਾਲੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਮਾਯੂ ਨੂੰ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਗ੍ਰਿਹਿਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਭਗਤੀ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਮਿਲਣ ਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬੈਠੇ ਕਿੰਨੇ ਸਾਧਾਰਨ ਹੋ, ਥੱਲੇ। ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਥੱਲੇ ਤਪੱਸਿਆ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਬੈਰੁੰਠ ਖੜਾ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਬੈਰੁੰਠ ਨੂੰ ਵੇਖ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸੂਰਗ ਉੱਪਰ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਆਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕਿਤੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਚੱਲਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣਕੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣੇ, ਅਜਿਹਾ ਭੁੱਟੂ ਕਦੀ ਵੇਖਿਆ। ਨਾ ਜਾਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਉਹ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਆਪੇਹੀ ਪੂਜੇ, ਆਪੇਹੀ ਪੂਜਾਰੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਉੱਚ ਪੂਜੇ ਸੀ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ

ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਗਤੀ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਨੂੰ ਕੋਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਤਾਂ ਕਦੀ ਸੁਣਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਉੱਚ ਅਵਸਥਾ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ ਦੀ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮੱਤ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਮੱਤ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮੱਤ ਅੱਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਇਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਪਵੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਲੈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ ਦਾ ਕੰਟ੍ਰਾਸਟ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਸੀ ਤਾਂ ਆਸੂਰੀ ਮੱਤ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੀ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ ਕੀ? ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸ਼ਿਸ਼ੇ ਹਾਂ ਕੀ, ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹਾਂ? ਤੇ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੰਦਰਬੁੱਧੀ ਹਨ ਪਰ ਮੰਦਿਰ ਲਾਇਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕੀ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ ਤੇ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ ਇੱਕ ਘੰਟਾ, ਪੈਂਦਾ ਘੰਟਾ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਟਾਈਮ ਵੀ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤਾਂ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹਨ। ਅਲਫ਼ ਦਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਅੱਖਰ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹਨ, ਇਕੱਠਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਘਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਵੇ। ਕਿੰਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਖਰਚਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੈ ਹੀ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਹੈਵਿਨ ਸੀ ਨਾ। ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ? ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਭਾਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸ੍ਰਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੱਧੂਲ ਗੱਲ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦੇਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਤਾਲਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਲਾ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਤਾਲਾ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇ ਇੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਬੰਸ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਸਿਆਹੀ ਬਣਾਓ, ਸਾਰਾ ਜੰਗਲ ਕਲਮ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਧਾਕਲਪ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਜਨਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਉਸ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। 5 ਵਰ੍ਹੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ 20 - 22 ਵਰ੍ਹੇ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਮਾਈ ਥੋੜੀ ਤੇ ਖਰਚਾ ਬਹੁਤ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ ਨਾ।

ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਾਲਵੇਂਟ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਇਨਸਾਲਵੇਂਟ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਹਾਲ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹੈ। ਫਲਕ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੜਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਵੰਦੇ ਮਾਤਰਮ। ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵੰਦੇ ਮਾਤਰਮ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੰਦੇ ਮਾਤਰਮ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜੋ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਹਨ ਉਹੀ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਹੋਏ ਸੀ, ਉਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੰਸ ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੰਧਨ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਰਿਡ ਬੱਕਰੀਆਂ ਹਨ। ਗਵਰਮੈਂਟ ਕਦੀ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸਰਵਿਸ ਨਾ ਕਰੋ। ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੱਜ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲੋਕੀਂ ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰੋ, ਗਾਂਧੀਡ ਬਣੋ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਫੇਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚੰਗੇ ਸਮਝਦਾਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸੌਂਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲਣੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਲਾਟਰੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਜਾਕੇ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਬਣਨਗੇ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅੱਛਾ ਦਾਸੀ ਹੀ ਸਹੀ, ਚੰਡਾਲ ਹੀ ਸਹੀ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋਵਾਂਗੇ ਨਾ! ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਚਲਨ ਵੀ ਇਵੇਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੋਂ ਦੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਖਤਮ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬੁੱਧੀ ਬਾਹਰ ਭੱਟਕਦੀ ਧੱਕਾ ਖਾਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੀ ਭੂਤ ਨਿਕਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਣ ਅਤੇ ਬਣਦੇ ਕੀ ਹਨ! ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵੀ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਬਣਨਗੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਵੀ ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੇ ਨੈਕਰ - ਚਾਕਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਲਈ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਉੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨਾ

ਅਰੂ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋ, ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਕੋਈ ਹੋਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਇਵੇਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਘਰ ਵੇਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ 6 - 7 ਨੂੰਹਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੋਲਦੇ ਸੀ - ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਖਿਟ - ਖਿਟ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹਨ, ਉਸ ਵਕਤ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਖਿਆਲਾਤ ਸੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਵੈਰਾਗ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ। ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਰਹੇ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਨਾਮ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਨਾ ਵਿਸਰੇ, ਨਾ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਨਾ। ਸਭਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਆਪਣਾ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਬੈਜ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਕੋਈ ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਸਮਝਕੇ ਲਵੇ। ਇਸ ਬੈਜ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣੋਗੇ। ਗੀਤਾ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹਨ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਲੈਣਗੇ। ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਹਨ - ਦੇਵਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਅਰੇ, ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਥੱਲੇ ਤਾਂ ਉਤਰਨਗੇ ਨਾ! ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਫਿਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਉਂਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜ਼ਰੂਰ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਮੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹੋ ਨਾ। ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਅਮਰਲੋਕ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਉਗਾਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਰਮਭੋਗ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਉੱਥਲ ਖਾਵੇਗੀ। ਮਾਇਆ ਸਤਾਏਗੀ ਪਰ ਮੁੰਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਹੋਰ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮ ਬੋਲੋ.....ਰਾਮ ਬੋਲੋ.....। ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਮਰਨ ਤੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਤੇ ਲੈ ਜਾਕੇ ਹਰੀ ਬੋਲ, ਹਰੀ ਬੋਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਆਕੇ ਜਲਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਪਾ ਦਵੇ ਨਾ। ਕੱਛ - ਮੱਛ ਆਦਿ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਾਰਸੀ ਲੋਕੀ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਬਣਕੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਫਲਕ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਾਂ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੇਵਾ ਦੀ ਉੱਛਲ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇ।

2. ਕਰਮਭੋਗ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣਾ ਜਾਂ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਜੇ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਉਗਾਰਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹਰਸਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਜੋ ਸੱਚੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹਨ ਉਹ ਹਰ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਕਈ ਬੱਚੇ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਾਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਸਾਜਨ ਹੈ, ਬੱਚਾ ਹੈ.....ਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਿੰਨੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤੇ ਅਨੁਭੂਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਹਿਸੂਸਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਸ਼ੇਯਰ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ, ਇਸ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣ ਸਕੋਗੇ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਇੱਕ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਾਟਕ ਬੜਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਐਕਟਰ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਧਾ ਰੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਇੱਕ ਹੁਨਰ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ?

ਉੱਤਰ:- ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਹੁਨਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪ ਸਦਾ ਦੇਹੀ ਹੈ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਨਰ ਕਿਸੀ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਰੀਰ। ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਗੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈਕਿਕ ਸੰਬੰਧੀ, ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਠਹਿਰੇਗੀ। ਬਾਪ ਇਹ ਸਿਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਇਹ ਸਮਝਾਈ ਮਿਲੇਗੀ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਮੈਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹੈਂ ਹੀ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਦੇਹ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਦਾਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਇਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਸਾਕਾਰੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਿਵ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਆਤਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਅਰਥਾਤ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਆਤਮਾ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਕਤ ਹੀ ਆਕੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਦੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਾਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਕੇ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਪਾਠ ਬੈਠਕੇ ਪੜ੍ਹੋ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਹਰ ਗੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਪੱਕਾ - ਪੱਕਾ ਸਮਝੋਗੇ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਵੀ ਪੱਕਾ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਨਾਮ ਤਾਂ ਪੈਂਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵੇਂ ਕਿਵੇਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੋ ਵਰਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਉਹੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਉੱਥੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਬੁਲਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਮ ਬਗ਼ੈਰ ਤਾਂ ਕਾਰੇਬਾਰ ਆਦਿ ਚੱਲ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇਹ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਕਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਬਹੁਤ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਥੋੜ੍ਹੇ - ਥੋੜ੍ਹੇ ਪਾਪ ਚੜ੍ਹਦੇ - ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੁਣ ਫੁੱਲ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਜੇ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਉਹ ਖ਼ਤਮ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਸਤੋ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਵਰਸਾ ਹੁਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਬਾਪ ਹੁਣ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਨਾਪ ਤੇ ਹੀ ਤੁਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਿਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਿਖਿਆ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਇਹ ਗਿਆਨ, ਨਾ ਯੋਗ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੁਣ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਲੀਕ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣਾ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਪੁੱਛੋ।

ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਫੇਰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਵੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਵਰਸਾ ਯਾਦ

ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਗੋਡਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ। ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਵੀ ਉਹੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਹੁਨਰ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਦੀ ਦੇਹ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਹੀ ਵਕਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਣ। ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਮੱਥੇ ਮਾਮਲਾ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਨੀਂਦ ਕਰੇ.....। ਬਹੁਤ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਟੂ - ਮੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੁਰਸਤ ਹੈ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ। ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਅੱਖਰ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਉਣ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਨਿਧੰਨਦੇ ਨਾਸਤਿਕ ਕਹਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਿਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਖਿਆ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸੁਧਰਦੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਜੋ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਲਾਈ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਤੋਂ ਅਸੁਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿਉਂ ਬਣੇ? ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਜਾਨਣਗੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਕੇ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ, ਜੋ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਜੋ ਟੀਚਰ ਬਣਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋਈ ਰਥ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿੱਖਦੇ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਰਥ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਉਹ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਤਾਂ ਦੇਣਗੇ ਨਾ। ਅਹੰਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਹੰਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕ ਹਨ - ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਮ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਖਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਦਿ ਦੇਵ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਪ੍ਰਜਾ ਕਿਹੜੀ? ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਅਡੋਪਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਹੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨਾਦਿ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਵਾਪਸ ਜਾਣਗੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ। 60 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਉੱਮਰ ਹੋਈ ਤੇ ਫੇਰ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਹੁਣ ਦੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮੂਲਵਤਨ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਸਭਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਸਭਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਘਰ।

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੋਇਆ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ। ਕਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਅੰਗੂਠੇ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਅੰਗੂਠੇ ਮਿਸਲ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਟਾਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਪ੍ਰਜਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਕਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਭਗਤੀ ਕਲਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਕਲਟ ਵੱਖ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਦਿਨ ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੁੱਖ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਫੇਰ ਰਾਤ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦੋਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਅੰਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਅੰਧਾਕਲਪ ਦੁੱਖ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਆਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਪੈਗਾਮ ਸਭਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤੇ ਉਹ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੇ। ਬਾਗਵਾਨ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਜੋ ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਹਨ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਫੁੱਲ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਾਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫੁੱਲ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਡਾਂਸ ਵੀ ਚੰਗਾ ਚੱਲੇਗਾ। (ਡਾਂਸਿੰਗ ਗਰਲ ਦਾ ਮਿਸਾਲ) ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਕੈਣ ਨੰਬਰਵਨ, ਕੈਣ ਨੰਬਰ ਦੋ, ਤਿੰਨ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਅਟੈਸ਼ਨ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਿਲ ਤੇ ਵੀ ਉਹ

ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰੇ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਠਹਰੇਗੀ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਠਹਰੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਲੈਕਿਕ ਸੋਝੀਆਂ ਵੱਲ, ਧੰਧੇ ਧੋਰੀ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਚੱਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਏਕਾਂਤ ਚਾਹੀਦਾ। 7 ਰੇਜ਼ ਦੀ ਭੱਠੀ ਦਾ ਕੋਰਸ ਬਹੁਤ ਕੜਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿੱਖ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਭੱਠੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ੁਰੂ ਦੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਰੱਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ। ਭਗਤ ਲੋਕੀ ਵੀ ਭਗਤੀ ਲਈ ਵੱਖ ਕੋਠੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਕੋਠਰੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਮਾਲਾ ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਏਕਾਂਤ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜੁਬਾਨ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਯਾਦ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਫੁਰਸਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਡੋਪਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਦੈਵ ਹੈ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹੈ ਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਰੇਜ਼ - ਰੇਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਕਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਵਕਤ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਅਸੀਰਵਾਦ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ। ਮੈਂ ਕਦੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਹੱਥ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕੀ! ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਮਰ ਭਵ, ਆਯੁਸਵਾਨ ਭਵ.....ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫੁੱਲ ਏਜ਼ (ਉਮਰ) ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਕਦੀ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਵਰਸਾ ਕੋਈ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁੱਤਰਵਾਨ ਭਵ.....ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਬੱਚਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਸ਼ਏ ਬਣੇਗਾ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਗਿਆਨ, ਜਿਸਦੀ ਅਧਾਕਲਪ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੈ ਅਗਿਆਨ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਅਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਹੁਣ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ.....ਆਤਮਾ ਹਾਂ।

2. ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਸ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਨਿਜੀ ਸੰਸਕਾਰ ਬਣਾਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਿਹਨਤ ਮੁਕਤ ਭਵ: ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੈ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਜਨਮ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ। ਵਰਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਦਾਨ ਹੈ "ਪਵਿੱਤਰ ਭਵ, ਯੋਗੀ ਭਵ"। ਜਿਵੇਂ ਜਨਮ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਬਹੁਤ ਪੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਦਾ ਆਦਿ ਸੰਸਕਾਰ, ਨਿਜੀ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈ। ਇਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਬਣਾਓ। ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਟ੍ਰਸਟੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਭਾਵਨਾ ਹੈ।

ਸੰਗਮਯੁਗ - ਸ੍ਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਯੁਗ

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਕੱਲ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਸੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ। ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਦਾਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੇ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਹੋ। ਇਤਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਲਈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਹਨ। ਲੇਕਿਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਚਾਰ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। (1) ਸੁਖਮਈ ਸੰਬੰਧ (2) ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਸੰਸਕਾਰ ਸਦੈਵ ਸ਼ੀਤਲ ਅਤੇ ਸਨੇਹੀ ਹੋਣ (3) ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪਤੀ ਹੋਵੇ। (4) ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਪਰਕ ਹੋਣ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਚਾਰੇ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤਾਂ ਲੇਕਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਪਰ ਲੇਕਿਕ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਜ ਸੁਖਮਈ ਸੰਬੰਧ ਹੈ ਕੱਲ ਉਹੀ ਸੰਬੰਧ ਦੁਖਮਈ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਸਫਲਤਾ ਹੈ ਕੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਫਰਕ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਲੇਕਿਕ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਸਦੈਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟ ਸੁੱਖਦਾਤਾ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਤਾ ਨਾਲ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਜੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੰਬੰਧ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁੱਖ ਜਾਂ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਦੁੱਖ ਹੈ ਜਾਂ ਧੋਖਾ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾ ਸਨੇਹ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ। ਇੱਕ ਵੀ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਸੰਬੰਧ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਉਸੇ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਲਓ। ਜਿਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜੇ ਸੰਬੰਧ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਉਸੇ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਗੀਤ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਸ੍ਵ ਸਬੰਧੀ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਬੰਧ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਇਸ ਅਲੇਕਿਕ ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੁਭਾਅ, ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੁਭਾਅ ਸੰਸਕਾਰ ਕਦੇ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਜੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ, ਜੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ। ਸੁਭਾਅ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਲਈ ਸਵ ਮਤਲਬ ਆਤਮਾ ਦਾ ਭਾਵ। ਸਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਵ ਦਾ ਭਾਵ ਜਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵ ਇਹ ਹੀ ਸੁਭਾਅ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਮਹਾਦਾਨੀ, ਰਹਿਮਦਿਲ, ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਇਹ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਣ ਇਸ ਲਈ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਸੰਸਕਾਰ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਦੀ ਸੁੱਖਮਈ ਸੰਪਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਕਿੰਨੇ ਮਿਲੇ ਹਨ? ਹਰ ਇੱਕ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਖਾਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋ। ਸਿਰਫ ਖਜ਼ਾਨਾ ਨਹੀਂ, ਅਖੁੱਟ ਅਣਗਿਣਤ ਖਜ਼ਾਨੇ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਜੇ ਖਰਚੇ ਖਾਓ ਅਤੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖਰਚਾ ਕਰੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ ਨਾ। ਸਬੂਲ ਸੰਪਤੀ ਕਿਸ ਲਈ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਦਾਲ ਰੇਟੀ ਸੁੱਖ ਨਾਲ ਖਾਈਏ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ! ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਦਾਲ ਰੇਟੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਦਾਲ ਰੇਟੀ ਖਾਓ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਓ। ਇਵੇਂ ਗਾਇਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਦਾਲ ਰੇਟੀ ਖਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਹੈ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਾ ਦਾਲ ਰੇਟੀ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਅਸਕਤੀ ਵਾਲਾ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ਪਰ ਦਾਲ ਰੇਟੀ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗੀ। ਦਾਲ ਰੇਟੀ ਵੀ ਹੈ, ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਮ ਕਿੰਨਾ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੈ ਜੇ ਅੱਜ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਜ ਗਏ ਹੋ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸਿੱਧ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਨਾਮ ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੰਮ ਆਪਣਾ ਸਿੱਧ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁੱਖਮਈ, ਸੱਚੇ ਸੰਪਤੀਵਾਨ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਪਰਕ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਅਜਿਹਾ ਵਧੀਆ ਸੰਪਰਕ ਹੈ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸੈਕਿੰਡ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਦੇ ਵੀ ਪਿਆਸੇ ਹਨ! ਸਾਰੀ - ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਰਣ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਸੈਕਿੰਡ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਸੰਪਰਕ ਵਾਸਤੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਚੀਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਣ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਹਨ ਚਿੱਤਰ ਹੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਚਿੱਤਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੰਪਰਕ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਪਿਆਸੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋ ਗਏ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਚਾਰੇ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਗੀਤ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਰੂਪ ਹੋ ਨਾ ਜਾਂ ਬਣਨਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਸੁਣਾਇਆ ਨਾ ਅੱਜ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਰੂਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਮੁਹੱਬਤ ਕੀਤੀ? ਪਿਆਰ - ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ

ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਲ ਪਾ ਲਿਆ। ਬਾਬਾ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਚਾਬੀ ਮਿਲੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਕਮਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਕਮਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਚੱਲਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਵੀ ਬੱਚ ਗਏ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਚੱਲਣਾ ਕੀ ਉੱਡਣਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੋ ਗਿਆ! ਬਾਪਦਾਦਾ ਅੱਜ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਭ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ ਪਰ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੈ! ਸਭ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ ਵੇਖੇ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਹੋਰ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਸੁੱਝਦਾ। ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੇਖੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਜਾਂ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਖੁੰਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਇਸ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਏ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹਾਲੇ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਹੈ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਚੰਦਰਮਾ ਤੇ, ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਵਾਂਗੇ ਖੋਜਦੇ - ਖੋਜਦੇ ਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਥੀ ਵੇਖੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਥ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਥ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਰੱਖ ਅਰਥ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਰਾਜਨੇਤਾ ਵੇਖੇ ਕੁਰਸੀ ਦੀ ਭੱਜਦੌੜ ਵਿੱਚ ਖੇਏ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਣਜਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੇਖੇ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਤਿਨਕੇ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਸਹਾਰਾ ਸਮਝ ਬੈਠ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਉਹ ਖੇਏ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾ ਲਿਆ। ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਲਿਆ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਰੂਪ ਹੋ ਗਏ ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਾ ਨੇਤ੍ਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਿਹਾ। ਜੋ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਅਤੇ ਪਾਇਆ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇ ਨੇਤ੍ਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਵਾਹ ਬੱਚੇ ਵਾਹ। ਜੋ ਦੂਰਦੇਸ਼ੀ ਹੁੰਦੇ, ਵੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਹੁੰਦੇ, ਵੱਖ ਰੀਤੀ ਰਸਮ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਬਾਪ ਦੇ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਨੇਤ੍ਰ ਤੋਂ ਪਹਿਚਾਣ ਲਿਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੀਤੀ ਰਸਮ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਆਦਿ ਰੀਤੀ ਰਸਮ ਸਮਝ ਸਹਿਜ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਵਲੀ ਅਤੇ ਲੱਕੀ ਬੱਚੇ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਕੋਨੇ - ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ ਸਨ ਪਰ ਕੋਨੇ - ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਵਿਛੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਫੇਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਲੱਭਿਆ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਏ। ਅੱਛਾ-

ਅਜਿਹੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੰਪਤੀਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਸਕਾਰ ਅਤੇ ਸਦਾ ਸਵ ਦੇ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਦਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਯੁਗਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ - ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਭ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਨਾ? ਫਸੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ? ਪਿੰਜਰੇ ਦੇ ਪੰਛੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਉੱਡਦੇ ਪੰਛੀ ਹੋ ਨਾ। ਜਰਾ ਵੀ ਬੰਧਨ ਫਸਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਹੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਉੱਡਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਦੇਹ ਦਾ, ਨਾ ਸਬੰਧ ਦਾ, ਨਾ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਦਾ, ਨਾ ਪਦਾਰਥ ਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਬੰਧਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ 'ਨਿਆਰਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ'। ਸੁਤੰਤਰ ਸਦਾ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਪਰਤੰਤਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਡਣਗੇ ਵੀ ਫੇਰ ਬੰਧਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਆਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਕਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਦੇ ਉੱਪਰ ਸਮਾਂ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਦਾ ਇੱਕਰਸ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਅਤੇ ਕਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਕਦੇ ਉੱਪਰ ਇਹ ਅਵਸਥਾ, ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਹੋ? ਸਦਾ ਨਿਰਬੰਧਨ, ਸਦਾ ਸੁਤੰਤਰ ਪੰਛੀ? ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ? ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਅਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਉਹੀ ਜੀਵਨ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸਦਾ ਪਿਆਰੀ ਬਣਦੀ। ਖਿਟ - ਖਿਟ ਵਾਲੀ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਅੱਜ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਕਲ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਨਹੀਂ। ਲੇਕਿਨ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਉਹ ਹੈ ਮੌਜ ਦਾ ਜੀਵਨ। ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਮੁੰਡਣਗੇ ਜ਼ਰੂਰ। ਅੱਜ ਇਹ ਪ੍ਰਾਬਲਮ ਆ ਗਈ, ਕਲ ਦੂਜੀ ਆ ਗਈ, ਇਹ ਦੁੱਖਧਾਮ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਉਣਗੀਆਂ ਹੀ ਪਰ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੂਹੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਨਾਰਾ ਛੱਡ ਚੁੱਕੇ, ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਸੰਗਮ ਸਦਾ ਉੱਚਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਦਾ ਉੱਚੀਆਂ, ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਉਡਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਈਏ ਹੀ ਕਿਉਂ! ਹੇਠਾਂ ਆਉਣਾ ਮਤਲਬ ਫੱਸਣਾ। ਹੁਣ ਪੰਖ ਮਿਲੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉੱਡਦੇ ਰਹੋ, ਹੇਠਾਂ ਆਵੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅੱਛਾ?

ਅਧਰਕੁਮਾਰਾਂ ਨਾਲ :- ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ? ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜੇ ਅਸੀਂ ਤੀਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਹੈ? ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ, ਮੇਰਾ ਪੋਤਰਾ...ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। 'ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੇਰਾਪਨ ਖਤਮ ਹੋਣ ਮਤਲਬ ਮਮਤਾ ਖਤਮ ਹੋਣਾ। ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਮਮਤਾ ਯਾਨੀ ਮੇਰੇ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੁੱਧ ਮੇਰੇ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਪ ਸਦਾ ਸੁੱਧ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬਦਲਕੇ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ, ਇਸ ਇੱਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੀ ਯਾਦ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਸਹਿਜਯੋਗੀ। ਮੈਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਬਸ! ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋਣਗੇ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਇਆ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਮਾਤਾਵਾਂ ਨਾਲ:- ਮਾਤਾਵਾਂ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੁੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ਨਾ! ਗੋਪ ਗੋਪੀਆਂ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨੱਚਦੇ ਜਾਂ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵੀ ਨਾਲ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਸਾਥ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਨਿਰਮੇਹੀ ਹੁੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੇਰੇ ਸਤਾਏਗਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਹੋ? ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪਰਸਥਿਤੀ ਆਵੇ ਪਰ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ' ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ' ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਹੋਣਗੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਏ ਸੇਵਾਧਾਰੀਆਂ ਨਾਲ:- ਸੇਵਾ ਦਾ ਖਾਤਾ ਜਮਾ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਹੁਣ ਵੀ ਮਧੂਬਨ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਜਮਾਂ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਡਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਯੱਗ ਦੀ ਸੇਵਾ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੇਵਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਦਮਗੁਣਾਂ ਫਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਵੇਖੋ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ? ਸਧਾਰਨ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਨਹੀਂ, ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਝਲਕ, ਰੂਹਾਨੀ ਫਲਕ ਸਦਾ ਇਮਰਜ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਰੋਟੀ ਵੇਲਦੇ ਵੀ 'ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ' ਚਲਦਾ ਰਹੇ। ਲੰਕਿਕ ਨਿਮਿਤ ਸਥੂਲ ਕੰਮ ਲੇਕਿਨ ਸਥੂਲ ਸੂਖਸ਼ਮ ਦੋਵੇਂ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਹੱਥ ਨਾਲ ਸਥੂਲ ਕੰਮ ਕਰੇ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਡਬਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਯਾਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ, ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮਧੂਬਨ ਤਾਂ ਉਵੇਂ ਵੀ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਹੈ, ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੋ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ! ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਮਨਾਇਆ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ 7 ਵਜੇ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦੇ ਵਿਦਾਈ ਲੀਤੀ, ਸਵੇਰ ਦੀ ਕਲਾਸ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਹੀ ਕਰਵਾਈ।

ਰੋਜ਼ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਇਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮਨ ਦੇ ਸ਼ਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਣਨਾ ਕਿ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਮਹਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਮਹਾਨ ਤੇ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਦਾ ਨਿਮਿਤ ਹਨ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਨਸਾ ਨਾਲ, ਵਾਚਾ ਨਾਲ, ਸੰਪਰਕ ਨਾਲ ਮਹਾਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਹਨ ਅਤੇ ਸਦਾ ਮਹਾਨ ਯੁਗ ਦੇ ਆਵਾਹਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ। ਸਦਾ ਅਜਿਹੇ ਮਹਾਨ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਿਕਿਲੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡ ਮੋਰਨਿੰਗ। ਹੋਵਣਹਾਰ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਨਮਸਤੇ। ਅੱਛਾ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੁੱਧ ਅਤੇ ਸਮਰਥ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਵਿਅਰਥ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ: ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਉਹ ਹਨ। ਜੇ ਆਪੇ ਸੁੱਧ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ ਸ਼ਸਤਰ ਨਾਲ ਸ਼ਸਤਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਵਿਮਾਨ ਨਾਲ ਦੂਸਰੇ ਵਿਮਾਨ ਨੂੰ ਡੇਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ, ਵਿਅਰਥ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੋ, ਹੁਣ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਘਨ ਰੂਪੀ ਸੈਨੇ ਦੇ ਸੂਖਸ਼ਮ ਧਾਗਿਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣੋ, ਮੁਕਤੀ ਵਰ੍ਹਾ ਮਨਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਹਰ ਕਰਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਕਿਸ ਵਿਧੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਸੁੱਧ (ਪਵਿੱਤਰ) ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਭੋਜਨ ਬਣਾਓ ਅਤੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਖਾਓ ਤਾਂ ਦਿਲ ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪਵਿੱਤਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੋਜਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੋਜਨ ਦੀ ਕਦਰ ਰਹਿੰਦਾ ਉਹ ਥਾਲੀ ਧੋਕੇ ਵੀ ਪੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭੋਜਨ ਖਾਣ ਨਾਲ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਦਿਲ ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਰੋਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਬਰੋਬਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਸ ਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਬਾਪ ਸਰਵਿਸ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਰਘੁਨਾਥ ਦਾ ਕਾਲਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਗੋਰਾ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਾਂ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਗੋਰਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਕਾਲਾ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਛੋਟਾ ਚਿੱਤਰ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮੰਦਿਰ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਕਿਉਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਜਦਕਿ ਅਸਲ ਗੋਰਾ ਸੀ? ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਕਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਗੋਰੇ - ਗੋਰੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਕਿਉਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ? ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਾਮ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਜਗਤ ਨਾਥ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਦੁਆਰੇ ਵਿੱਚ ਢੇਰ ਯਾਤਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਮੰਤਰਣ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਬੋਲੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਆਕੇ ਸੁਣੋ। ਇਵੇਂ ਭਾਸ਼ਣ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਾਂ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਹ ਕਾਲਾ ਕਿਉਂ ਬਣੇ ਹਨ? ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਜਦੋਂ ਵਾਮ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹਨ ਉਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਇਰਨ ਦਾ ਕਲਰ ਕਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੋਨੇ ਦਾ ਗੋਲਡਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਗੋਰੇ। ਉਹੀ ਫੇਰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਕਾਲੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪੇੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਪੇੜੀ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦੂਰ ਤੋਂ ਵੇਖ ਸਕੇਗਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਗੇ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ ਇਹ ਗਤੀ ਹੈ। ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਉਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਗੋਲਡਨ ਏਜ, ਸਿਲਵਰ ਏਜ, ਕਾਪਰ ਏਜ.....ਫੇਰ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ। ਪੇੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਹੈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਅਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਕੰਗਾਲ ਹੈ। ਗਿਆਨੀ - ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖ ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸਰਵਿਸ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੇੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਦੇ ਲਈ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਵਿੱਦਿਆ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਟਾਈਮ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਅਸੀਂ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਬਾਪ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਦੂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੈ ਮੁਰਲੀ ਤੇਰੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਦੂ.....ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਜੇ ਮੁਰਲੀ ਵੱਜਦੀ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਦੂਗਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਤੇ ਕਰਤ ਨਾ ਲਾਗੀ ਵਾਰ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਈ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਰਾਜਾ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਨੰਬਰ ਜਨਮ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਜੇ ਵੀ ਹੋਕੇ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਰਿਪੀਟ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ।

ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੇ ਸਰਵਿਸ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਹੋਵੇ, ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ। ਪਿਓਰਟੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਸ - ਪ੍ਰਾਸਪ੍ਰਟੀ ਹੈ। ਕੰਮਪਲੀਟ ਪਿਓਰ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਿਓਰ ਬਣ ਗਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਇਮਪਿਓਰ ਹੈ। 5 ਤੱਤਵ ਵੀ ਇਮਪਿਓਰ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਪੁਤਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 5 ਤਤ੍ਵ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਇੱਕ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਬਣਨ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਪਹਿਲੇ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਫੇਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਆਰਗਨਸ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ ਬਾਪ, ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਹਾਥੀ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ? 84 ਲੱਖ ਜਨਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨੇ ਧਰਮ ਹਨ ਉੰਨੀਆਂ ਵੈਰਾਇਟੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੇ ਫ਼ੀਚਰਸ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਚੱਕਰ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਫ਼ੀਚਰਸ, ਨਾਮ, ਰੂਪ ਆਦਿ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਾਲਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਰਾ। ਨਹੀਂ, ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਪਹਿਲੇ ਗੋਰੀ ਸੀ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਕਾਲੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਫ਼ੀਚਰਸ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਫ਼ਿਕਰਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਹਨ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਕੇ ਫੇਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧ ਆਦਿ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਹੈ ਫੇਰ ਪਾਵਨ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਫੇਰ ਸਤੇ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਹੁਣ ਜੋ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ ਉਹੀ ਫੇਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨ? ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨ, ਬਰਸਾਤ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਤੇ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਬਰਸਾਤ ਨਾਲ ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਲੱਡਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੇ। ਨੈਚਰਲ ਕੈਲੇਮੀਟੀਜ਼ ਵੀ ਮਦਦ ਦੇਵੇਗੀ, ਕਿੰਨੇ ਫੇਰ ਮਨੁੱਖ, ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਸਭ ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ। ਉਹ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਤਾਂ ਕੰਮ ਹੈ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣਾ, ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਗੁਰੂ ਲੋਕੀਂ ਵੀ ਬਾਜ਼ੂ ਵਿੱਚ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਜ਼ੂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ ਇਸਲਈ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਕਰ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹਣ ਨਾਲ ਭਸਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਓ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਏਨ੍ਹੇ ਧੰਧੇਧੰਗੀ ਦੀ ਫ਼ਿਕਰਾਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ - ਹੋ ਈਸ਼ਵਰ, ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਯਾਦ ਉਦੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਰਦੇ ਵਕਤ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਬੋਲੇ। ਬਹੁਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਰਾਮ ਬੋਲੇ, ਰਾਮ ਬੋਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਵੀ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਮ ਕਰੋ, ਜਦਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ? ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਮ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਉਹ ਹੈ ਸੇਮੀ ਦੇਵਤਾ। ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਕੱਪੜਾ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਵਾਂ, ਫੇਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤਾਂ ਬਾਪ ਇੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਓ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਸਿਮਰ - ਸਿਮਰ ਸੁੱਖ ਪਾਓ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਪਾਵੇਗੇ। ਕਲ - ਕਲੇਸ਼, ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਹੈ ਸਭ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਲਈ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਕਲ - ਕਲੇਸ਼ ਮਿਟਣ ਸਭ ਤਨ ਦੇ, ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪੱਦ ਪਾਓ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਪ ਸਿਮਰੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਸੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਮੇਚਰਾ ਖਾਕੇ ਮਾਨੀ ਟੁਕੜਾ ਖਾਣਾ (ਸਜਾ ਖਾਕੇ ਰੋਟੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਖਾਣਾ) ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਤਾਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਤੇਲ ਹੀ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ

ਤਾਂ ਘਿਉ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਪ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਇੱਥੇ ਬੈਠਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ, ਚਲਦੇ, ਫਿਰਦੇ, ਘੁੰਮਦੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨੈਕਰੀ ਆਦਿ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੈਕਰੀ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਪੁੱਛੇਗਾ ਤਾਂ ਝੱਟ ਦੱਸਣਗੇ ਅਸੀਂ ਕਿਸਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੋ ਹੇ ਤਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇ ਇਮਰਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਜੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਪਾਰੂ ਚਲਿਆ ਹੈ ਉਹੀ ਇਮਰਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖਾਣਾ ਬਣਾਓ, ਮਿਠਾਈ ਬਣਾਓ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਬਣਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਮਿਠਾਈ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਤੇ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਾ ਵੀ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁੱਧ ਅੰਨ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ, ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਹੈ ਇੱਥੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪ ਯੁਕਤੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਲੋਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਬਣਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਭੋਜਨ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਭੋਜਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਯਾਦ ਹੈ? ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਬਣਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਖਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਕਤ ਮਿਲੇਗੀ, ਦਿਲ ਸੁੱਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭੋਜਨ ਦਾ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭੋਜਨ ਦੇਵਤਾ ਵੀ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਭੋਜਨ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਖਾਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭੋਜਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭੋਜਨ ਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਥਾਲੀ ਧੋਕੇ ਵੀ ਪੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਭੋਜਨ ਬਿਗਰ ਤਾਂ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕਣ। ਫੈਮਨ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਬਿਗਰ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਭੋਜਨ ਖਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਵਾਦ ਉਹ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਚੰਗਾ - ਬੁਰਾ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਨਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਵਾਦਿਸ਼ਟ ਹੈ, ਤਾਕਤ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ ਉਵੇਂ ਭੋਜਨ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਮਿਲਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਭੋਜਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਜੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪਿਅਰਘਰ ਵਾਲੇ, ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਸਸੁਰਘਰ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਸ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਭੋਗ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਦੇਵਤਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਮਹਿਫ਼ਿਲ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੀ ਵੀ ਗੱਲ ਦੀ ਫ਼ਿਕਰਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਐਕੁਰੇਟ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਐਕਟਰਸ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

2. ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਪੱਦ ਪਾਉਣ ਜਾਂ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੋਜਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਖਾਂਦੇ ਵਕਤ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਸਵਾਰਥ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਫ਼ਲਤਾ ਮੂਰਤ ਭਵ :
ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਲਤਾ ਦਾ ਅਧਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਸਵਾਰਥ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਵੈ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਦੂਜੇ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੇ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸੰਗਠਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਗੱਲਾਂ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਵਿਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਅਨੇਕਤਾ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਕਿਸਦਾ ਮੰਨੀਏ, ਕਿਸਦਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀਏ। ਨਿਸਵਾਰਥ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਭਾਵ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਲਵੋ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਫ਼ਲਤਾ ਮੂਰਤ ਬਣ ਜਾਣਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹੁਣ ਸਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਬੁੱਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਰਾਵਣ ਦਾ ਕਾਇਦਾ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਮੱਤ , ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ , ਬਾਪ ਦਾ ਕਾਇਦਾ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ , ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਜੋ ਫ਼ੀਚਰਸ, ਜੋ ਐਕਟ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਉਹ ਫੇਰ ਹੂਬਹੂ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਦਾ ਫ਼ੀਚਰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। 2. ਕਿਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਵੰਡਰ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵ ਬੈਠਕੇ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੀ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ? ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਹੋਰ ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਹਨ ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਤਾਂ ਸਭ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਰੂਪ ਹਨ। ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਾਰੂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਜਦਕਿ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਵਾਏ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹੀ ਇੱਕ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਜੋ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਹੁਣ ਅੰਤ ਆਕੇ ਹੋਈ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਵੀ ਇਸ ਵਕਤ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਣੀ ਹੈ। ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਤੋਂ ਘੇਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਪਹਿਲੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪਿੱਛੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸਾਨੂੰ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਪਲਟਨੇ ਹਨ। ਦੇਵੀਗੁਣਾ ਅਤੇ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਝੂਠ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ? ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ? ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ, ਤੰਗ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੇ ਕਾਇਦੇ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਰਾਮ ਦੇ ਕਾਇਦੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਅਤੇ ਆਸੁਰੀ ਮੱਤ ਦਾ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਮੱਤ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਅਸੁਰ, ਦੁੱਖੀ, ਰੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਦੇਵੀਗੁਣ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਆਸੁਰੀ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਪੱਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਜੋ ਸਿਰ ਤੋਂ ਹੈ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਲਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਦੇਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ, ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਥੋੜ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਫੇਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬਣਨ ਨਾਲ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਕੁੱਲ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਨੂੰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਰਾਜਾਈ ਨਾ ਕੈਰਵਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ। ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਰਾਜ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਚੱਲੀ ਆਈ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੀ ਚੱਲੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਹੇਵਿਨ ਸੀ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ, ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਨਹੀਂ

ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮੰਦਿਰ ਹਨ।

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਮ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨਵਾਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਬਾਪ ਬਿਗਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਸਿਤਾਰਾ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਸਿਤਾਰੇ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਦੀ ਵੀ ਵੱਡੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸੱਕਣ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਪੂਜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਵੀ ਵੱਡੇ ਅੰਡੇ ਮਿਸਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅੰਗੂਠੇ ਮਿਸਲ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸਿਤਾਰਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਠਹਿਰਣਾ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝਣਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਹੈ, ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਫੇਰ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੇਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਏ। ਬਾਪ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤਾਂ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਏ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਆਸ ਨੇ ਬਣਾਏ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਣਾਇਆ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬੈਠ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ, ਸਦਗਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹਰੇਕ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦਾ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਹੈ ਨਾ। ਸਭਦੇ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ। ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਅਤੇ ਸਦਗਤੀ ਕਰੇ। ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਇਸ ਵਕਤ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ 108 ਜਗਤਗੁਰੂ ਕਹੇ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਗੁਰੂ ਕਹੋ, ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਰਾਜ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ ਵੀ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸਭ ਸੀਤਾਰਾਵਾਂ ਠਹਿਰੀਆਂ ਬ੍ਰਾਇਡਸ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਇਡਗਰਮ ਇੱਕ ਰਾਮ, ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੋਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਐਕਟ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਉਹੀ ਐਕਟ ਫੇਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਹੁਬਹੂ ਹੋਵੇਗੀ, ਹੁਬਹੂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਵੇਖੋਗਾ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਟੇਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪਰ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕਦੀ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਇੱਕ ਦੀ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਹੈ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਅੱਛਾ ਫੇਰ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਵੇ, ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਇੱਥੇ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਇੱਥੇ ਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ - ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਵੀ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਗ਼ਲਤ ਹੈ ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕੁਝ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਹਰ ਗੱਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ। ਇਹ ਯਾਦ ਦੀ ਹੀ ਦੋੜੀ ਹੈ। ਰੇਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਇੱਕਲੇ - ਇੱਕਲੇ ਦੌੜਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਜੋੜੀ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਬੰਨ ਫੇਰ

ਦੇੜਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਜੇੜੀ ਹੈ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਦੇੜੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਜੇੜੀ ਬਣ ਜਾਏ। ਭਾਵੇਂ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤਾਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫੀਚਰਸ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਹੋਏਗਾ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡਰ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੇ ਫੀਚਰਸ, ਜੇ ਐਕਟ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਸਟ ਹੋਈ ਉਹ ਫੇਰ ਹੂਬਹੂ 5000 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਰਿਪੀਟ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਇਹ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਬਣਨਗੇ ਹੀ। ਸਭ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਫੀਚਰਸ ਸਭਦੇ ਵੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਵਡਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਾ ਫੀਚਰਸ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਉਹੀ ਹੂਬਹੂ ਖੇਡ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ, ਸਾਧੂਆਂ ਦੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਆਦਿ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਕਤ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਭਗਵਾਨ ਕਦੋਂ ਕਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਏਗਾ? ਕਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ? ਕਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਇੱਥੇ ਆਏਗਾ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਜੈਕਰ ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੀ ਬਣਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਨੂੰ ਵਿਸ ਚਾਹੀਦਾ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਈ ਇਵੇਂ ਵੀ ਬੁੱਧ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਵਿਸ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਮੁੜਮਤੀ ਵੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ”। ਆਸੁਰੀ ਚਲਨ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਦੀ ਵੀ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਓ - ਪਿਓ, ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਕੋਈ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜਕੇ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੇਜੀਟੇਰਿਅਨ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਚੰਗਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਵੇਜੀਟੇਰਿਅਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਜਾਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੈਸ਼ਨਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਛੀ - ਛੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਨਾਰਿਟੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮੈਨਾਰਿਟੀ ਹੋ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਛੀ - ਛੀ ਚੀਜ਼ ਇਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਹੈ - (1) ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ? (2) ਝੂਠ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ? (3) ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ?

2. ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। “ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ”। ਕੋਈ ਵੀ ਛੀ - ਛੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀਆਂ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਵੈਸ਼ਨਵ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰੇਸ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਖੁਸ਼ੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਸ੍ਵ ਦੀ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਭਵ :
ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖਸ਼ਫਲ - ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਪੁੰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਜੋ ਪੁੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵੀ ਜਮਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸਮਝ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਫਲ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਸਦਾ ਲੈਂਦੇ ਰਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਵਿਘਨ ਦਾ ਪਰਦਾ ਹਟਾ ਦਵੇ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲੇਗਾ, ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟਿਕਣ ਦੀ ਮੱਤ ਦਿੰਦੇ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਬੱਚੇ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟਿਕੋ, ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਵਿਦੇਹੀ, ਵਿਚਿੱਤਰ ਹੈ ਇਵੇਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਵਿਚਿੱਤਰ ਹਨ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਚਿੱਤਰ (ਸਰੀਰ) ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਣੋ, ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟਿਕੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਓ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬੰਧਾਏਮਾਨ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਬੰਧਾਏਮਾਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੁਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਵਧਰਮ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਵੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਿਚੈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੰਧਾਏਮਾਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਉਣਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਸਮਝਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ, ਨਵੀਂ ਨੂੰ ਅਮਰਲੇਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਫੇਰ ਹੈ ਅਮਰਲੇਕ, ਜਿੱਥੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਭਚਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਮਰ ਵੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਲ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਹਨ। ਬਲ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਲ ਬਿਗਰ ਰਾਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ? ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਹੈ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ। ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਿਵੇਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗੀ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕੋਈ ਮੰਗਣ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲੇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਉੱਚ ਪੱਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਛੋਟੇਪਨ ਤੋਂ ਆਪੇਹੀ ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਚਰਨਜ਼ ਛੋਟੇ ਹਨ, ਵੱਡੇ ਬੱਚੇ ਕਦੀ ਇਵੇਂ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਮਮਾ - ਮਮਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਸਾਡੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਕਹਿਣ ਦੀ ਜਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੱਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਛੱਡ ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇ। ਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਨੂੰ। ਸਦਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨੂੰ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਆਏਗਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁੱਖ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਡਿਫੀਕਲਟ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਉਤਨੀ ਡਿਫੀਕਲਟ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਭ ਤਾਂ ਪਾਸ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਹੋਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਘਾਰ (ਨੈਕਰੀ) ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ ਨਾ। ਕਈ ਸਟੂਡੈਂਟ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੋਲ ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਵੱਡਾ ਪਘਾਰ ਦੇਵੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਓਗੇ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਭ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਜਾਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣੇਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਰੁਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਜੋ ਰੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਿਫੀਕਲਟ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਕਰੈਕਟਰਸ ਵੀ ਸੁਧਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰੈਕਟਰਸ ਵੀ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਰੈਕਟਰਸ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਨਾਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੈਕਟਰਸ ਵਿੱਚ ਰੋਲਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਕਰੈਕਟਰਸ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਨੂੰ ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਕਰਾਂਗੇ। ਭਾਰਤ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਖੰਡ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਖੰਡ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਝੂਠ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੈ ਝੂਠ ਹੀ ਝੂਠ। ਝੂਠੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਨਾ ਸੁਣੇ ਨਾ ਸੁਣਾਓ। ਇੱਕ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਮੱਤ ਨੂੰ ਹੀ ਲੀਗਲ ਮੱਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਨੂੰ ਇਲੀਗਲ ਮੱਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੀਗਲ ਮੱਤ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਸਭ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ

ਇਲੀਗਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਇੰਨੀ ਉਮਰ ਅਸੀਂ ਇਲੀਗਲ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਭਤੋਂ ਇਲੀਗਲ ਕੰਮ ਹੈ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਭੂਤ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਭੂਤ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ। ਮਾਇਆਵੀ ਪੁਰਖ ਵਿੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਵਿਦੇਹੀ, ਵਿਚਿੱਤਰ। ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਵਿਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵਿਚਿੱਤਰ ਹਾਂ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਚਿੱਤਰ (ਸ਼ਰੀਰ) ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟਿਕੇ। ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਟਿਕੇ। ਵਿਚਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟਿਕੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਓ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਪਿਓਰ ਬਣੋਗੇ। ਇਮਪਿਓਰਿਟੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦੰਡ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਦੇ ਬਾਦ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗਾਇਨ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਿੰਦਕ ਠੇਰ ਨਾ ਪਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੁਣਾ ਦੰਡ ਭੇਗਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਵਿਵੇਕ ਚਲਾਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਾਂਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਲਈ ਟਾਈਮ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਸਬੂਤ ਹੈ? ਬੇਲੇ, ਜਿਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਨਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ, ਨਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਜਾਂ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਵਾਲੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਮ ਮੰਗਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖੋ ਵੰਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ! ਫੇਰ 84 ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਡਿੱਗ ਕੇ ਇੱਕਦਮ ਚੱਟ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਇਹ (ਦੈਵੀ - ਦੇਵਤਾ) ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਸਭ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਗੇ। ਫੇਰ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਫੁੱਲ ਹੀ ਚੜ੍ਹਾਵੇ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਅਕ ਦੇ ਫੁੱਲ ਵੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕੋਈ ਫੁੱਲ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਅਕ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪਾਸ ਨਾਪਾਸ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਹੂਕਾਰ ਕਿਵੇਂ, ਕੈਣ ਬਣਨਗੇ ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਜਾਣੇ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝ ਜਾਵੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਬਾਪ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੇ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਪੁਆਇੰਟਸ ਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਫੇਰ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸਾਕਾਰ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ: , ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ: ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮ:। ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਡਾ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮ: ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਮ: ਕਹਿਣਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਅਗਿਆਨ ਹੈ। ਸਭਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਉਣਾ ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਜਗਤ ਦਾ ਗੁਰੂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਗੁਰੂ ਪਾਵਨ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹੈ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ, ਜਗਤ ਦਾ ਗੁਰੂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਕੀ ਆਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੱਤਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ਸੂਫ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਮਝਾਵੇ ਕਿਵੇਂ। ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋਵਨਹਾਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਲਵੇ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ ਸਭ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੁੱਧ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ, ਉਹ ਕੋਈ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਵੇਗਾ ਨਾ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਹੁੰਦੇ ਹੋਇਆ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਪਰਛਾਇਆ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਿਊ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਹੈ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਜੇ ਵਰਸਾ ਤੁਸੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹੀ ਮਿਲਣ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੀ ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਥੱਲੇ ਆ ਗਏ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਈ

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਜਾਂ ਟੀਚਰ ਕੀ ਕਰਨ, ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਕੀ ਕਰਨ। ਟੀਚਰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਨ ਫੇਰ ਸਭ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਣ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਫਰਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਗ਼ਰੀਬ ਦੁੱਖੀ ਹੀ ਆਉਣਗੇ, ਸਾਹੂਕਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਦੁੱਖੀ ਹਨ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੱਟ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਝੱਟ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਟਾਈਮ ਤਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੂੰਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤਾਂ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ। ਉਹ ਹੈ ਅਮਰਲੇਕ। ਉੱਥੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਕੂਲ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬੱਚੇ ਕਿਹੜੇ ਹਨ? ਜੇ ਚੰਗਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਰਾਇਟ ਸਾਇਡ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਰਾਇਟ ਹੈਂਡ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਵੀ ਰਾਇਟ ਹੈਂਡ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ - ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸੱਤ ਬਾਬਾ ਵੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹਰੇਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਸਮਝੇ ਹਨ ਉਹੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਡਿਫੀਕਲਟ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕਰੈਕਟਰਸ ਸੁਧਾਰਨੇ ਹੈ।

2. ਹੁਣ ਕੋਈ ਵੀ ਇਲੀਗਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਣ ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟਿਕਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਦੀ ਲੀਗਲ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਲਵ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਭਵ :
ਸਨੇਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਕਿ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਦੇ ਨਾ ਰਹੀਏ ਪਰ ਮਿਲਕੇ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਈਏ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾ ਜਾਣਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਨੇਹ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਲੀਨ ਹੋਣਾ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਲਵ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣਾ - ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਪਰ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਸਿਤਤ੍ਵ ਨੂੰ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਾ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਜਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਮਾਸ਼ੂਕ ਦੇ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਰੂਪ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨਾਲ ਮਨ ਦਾ ਮੋਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਾਉਣ, ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਨਿਆਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੇਜ਼ - ਰੇਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬੇਸਮਝ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਰੇਜ਼ - ਰੇਜ਼ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਅਸਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸਦੈਵ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ.....ਅਰਥਾਤ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਵੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ। ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਜਾਵੇਗੇ ਜ਼ਰੂਰ। ਯਾਦ ਇਸਲਈ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਜੋ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੀ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਬੰਧ ਵੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨਬੰਧ ਤੋਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਜਾਂ ਸਹਿਜ ਗਤੀ - ਸਦਗਤੀ। ਹੁਣ ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ, ਸਦਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ। ਸੁੱਖਧਾਮ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਫੇਰ ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਲਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਣੀ - ਬਣਾਈ ਖੇਡ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਤ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਅਰਥਾਤ ਅਸੁਰ ਠਹਿਰਿਆ, ਅਸੁਰ ਕਦੀ ਸੱਤ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਝੂਠੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਝੂਠਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸੰਸਕਾਰ ਭਰਦੇ ਹੈ ਨਾ। 4 ਧਾਤੂਆਂ ਹੈ ਨਾ - ਸੋਨਾ - ਚਾਂਦੀ - ਤਾਂਬਾ - ਲੋਹਾ.....ਸਭ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਹੀ ਹੋ। ਫੇਰ ਚਾਂਦੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਤਾਂਬੇ ਦੀ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਫੇਰ ਯੋਗ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚਾਂਦੀ, ਤਾਂਬਾ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋ ਫੇਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਹੋ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬੱਚਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ, ਸਿਲਵਰ ਏਜ, ਕਾਪਰ ਏਜ ਇੱਥੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ, ਸਿਲਵਰ ਏਜ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਟਾਈਮ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਆਤਮਾ। ਨਹੀਂ, ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਜੀਵਆਤਮਾ ਫੇਰ ਸਿਲਵਰ ਏਜਡ ਜੀਵਆਤਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਦੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ, ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀ ਜੰਗਲ ਹੈ। ਇਹ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਉਹ ਹੈ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸਹਿਰ ਤੋਂ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਨਿਰਵਿਤੀ ਮਾਰੂ, ਤੁਹਾਡਾ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਪ੍ਰਵਿਤੀ ਮਾਰੂ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜੇੜੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਹੋ। ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ ਵੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਝਾੜ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਚੱਕਰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ, ਸੱਤ ਹੈ, ਚੈਤੰਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਦਾ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਸਦੈਵ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਸਦੈਵ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ। ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਦੈਵ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਸਦੈਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਚਿਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਆਕੇ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਜ਼ਰੂਰ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਸੁੱਖ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦੁੱਖ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਨੰਬਰ ਮੂਲ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਉਸਤੋਂ ਬਾਦ ਹੀ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਵਿਕਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੈ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ, ਉਸ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਆਤਮਾ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬੈਠਦੀ ਵੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਦਾ ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ, ਸਭ ਚੈਤੰਨ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਹਨ। ਉਹ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਲਕੜ ਦਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ, ਸਭਦਾ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਕੇ ਇੱਥੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਹੋਵੇ, ਆਤਮਾ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ ਹੀ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ। ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਹਨ। ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ ਅਕਾਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤ ਛੱਡ ਝੱਟ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਛੋਟਾ ਤਖ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਤਖ਼ਤ ਛੋਟਾ - ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਲੱਕੜ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿੱਖ ਲੋਕੀਂ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦਾ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਇਹ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਕਾਲ ਹੈ, ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਖ਼ਤ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜਾ ਫਸਟਕਲਾਸ ਤਖ਼ਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਤਖ਼ਤ। ਫੇਰ ਉਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਿਲਵਰ, ਕਾਪਰ, ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ ਤਖ਼ਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਤਖ਼ਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਦੈਵੀ ਤਖ਼ਤ ਮਿਲੇਗਾ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਵਤਾਈ ਤਖ਼ਤ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਬਾਦ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਅਸਲੀ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਓ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਮਿਸਲ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੁਰਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੱਠਯੋਗ ਚੰਗਾ ਵੀ ਹੈ, ਬੁਰਾ ਵੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵਤਾ ਜਦੋਂ ਵਾਮ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਥਮਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸੀ ਖੰਡ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਆਉਣਾ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਸ੍ਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਭਾਰਤ ਹੀ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਦੇਸ਼ ਹੈ।

ਮੁੱਲ ਗੱਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਅੱਖਰ ਹੈ ਪਰ ਬਾਪ ਕੋਈ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੀ ਛੋਟੀ - ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਨਾਦਿ - ਅਵਿਨਾਸੀ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਟਾਈਮ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆ ਨਾ ਸਕਣ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੁੱਖ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਮੱਛਰ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉੱਠਕੇ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਸਭ ਮੱਛਰ ਮਰੇ ਪਏ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਕੀ ਵੈਲਯੁ ਰਹੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਜਾਨਵਰ ਮਿਸਲ ਠਹਿਰੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹਨ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਛੋਟਾ ਤੋਂ ਵੱਡਾ, ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ

ਮਨੁੱਖ, ਕਲਜੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਢਿੱਧੀ ਹੋ ਝਾੜ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਬਾਪ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। 8 ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਆਖਰੀਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਵੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਪਾਪ ਜੇਕਰ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਪਵੇ। ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹੈ ਫੇਰ ਪੱਟ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਵੇਖਾਂਗੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਫੇਰ ਸੈਂਸੀਬਲ ਵੀ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਤਾਂ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਸੈਂਸੀਬਲ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਫੇਰ ਨਾਨਸੈਂਸੀਬਲ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਸੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਦੁੱਖ ਵੀ ਇਹੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਪਿੱਛੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਨਾਲ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਨੇ ਰਾਜ ਖੋਇਆ ਫੇਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਤੋਂ ਹੀ ਰਾਜ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਹੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਭੁੱਖਾ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਿਟਰਨ ਸਰਵਿਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧਨ, ਬਹੁਤ ਹੀਰੋ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਆਦਿ ਉੱਥੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਬਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੁਣ ਫੇਰ ਧਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਤੇ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਛਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਪਛਾਣਦੇ ਤਾਂ ਆਕੇ ਰਾਏ ਲੈਂਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ, ਜੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਰਾਏ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋ। ਉਹੀ ਫੇਰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਤੋਂ ਦੈਵੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਬਣਨਗੇ। ਫੇਰ ਖਤਰੀ, ਵੈਸ਼ਯ, ਸੂਦ੍ਰ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਬਣਨਗੇ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ, ਅਸੀਂ ਸੇ ਖਤਰੀ.....ਅਸੀਂ ਸੇ ਦਾ ਅਰਥ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ 8 ਘੰਟਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ ਅਤੇ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਤਖ਼ਤ ਮਿਲੇਗਾ।

2. ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਕਰ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਰੂਹਾਨੀ ਮਾਸੂਕ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਰੂਹਾਨੀ ਆਸ਼ਿਕ ਭਵ : ਮਾਸੂਕ ਆਪਣੇ ਖੇਏ ਹੋਏ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ, ਪਾ ਲਿਆ, ਸਹੀ ਠਿਕਾਣੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਆਸ਼ਿਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਮੁਹਬਤ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਹੁੰਚਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਲਹਿਰਾਂ, ਸ਼ਕਤੀ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ.....ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨ, ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਤੁਸੀਂ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਾਸੂਕ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਏਕਾਂਤਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਏਕਨਾਮੀ ਅਤੇ ਏਕਾਨਾਮੀ ਵਾਲੇ ਬਣੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁੰਭੀ ਪਾਕ ਨਰਕ ਤੋਂ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਿਮੰਤ੍ਰਣ ਵੀ ਇਸਲਈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਕਾਰੀਗਰ ਹੋ - ਕਿਵੇਂ? ਤੁਹਾਡੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਵੇਂ ਕਾਰੀਗਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਨਵੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਇੱਟ ਜਾਂ ਤਗਾਰੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਯਾਦ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਫੇਰ ਅਜਿਹੇ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਸੁਣਨ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੇ। ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਜੋ ਵੇਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਗੇ ਜਾਂ ਮੰਦਿਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਕਈ ਫੇਰ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦਕਰ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਸਾਧਨਾ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ, ਕੋਈ ਰਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ, ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ, ਗੁਰੂ ਦਾ ਵੀ ਛੋਟਾ ਲਾਕੇਟ ਬਣਾਕੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਵੀ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਲਾਕੇਟ ਬਣਾਕੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰ੍ਹ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹਨ। ਘਰ ਬੈਠੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਭਗਤੀ ਦੀ ਰਸਮ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚਾਰੇ ਧਾਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚਾਰ ਧਾਮ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਵੈਸ਼, ਈਸਟ, ਨਾਰਥ, ਸਾਊਥ..... ਚਾਰਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰ੍ਹ ਜਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਸ ਵਕਤ ਹਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਵਿਭਚਾਰੀ, ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ 5 ਤਤਵਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰੀਰ, ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਪਰ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਕਿੱਥੇ ਭਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਦੂਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਆਪਣਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸੀ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਬਣਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਫੇਰ ਨਾਲ ਵੀ ਲੈ ਜਾਣਗੇ, ਸਦਗਤੀ ਕਰਣਗੇ। ਗੁਰੂ ਲੋਕੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਢੀ - ਬੁੱਢੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣਗੇ। ਬੁੱਢੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਤੇਤਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ। ਮੌਤ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਉਹ ਫੇਰ ਜ਼ਰੂਰ ਨਵੀਂ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਸੇ ਪੁਰਾਣੀ। ਘਰ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਾਸ ਲਗਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ 100 ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਜੋ ਹੁਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਉਹ ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਲਗੇਗੀ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਢੀਆਂ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਹ ਫੇਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੋ। ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਓਗੇ। ਹੁਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਬੁੱਢੀਆਂ ਤਾਂ ਹਿਰੀ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਸਤਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਕਥਾ ਸੁਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੁੰਦੀ, ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਜਾਂਦੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰ੍ਹ

ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਢੇਰ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਮਨੁੱਖ ਨਾ ਤਾਂ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਮੂਰਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਹੀ ਹਨ, ਕੋਈ - ਕੋਈ ਪਤੀ ਲੋਕ ਵੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀ ਰੱਖ ਬੈਠ ਪੂਜਾ ਕਰੋ। ਬਾਹਰ ਧੱਕੇ ਖਾਣ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਮਤਲੱਬ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਧੱਕੇ ਖਾਣਾ। ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਕੱਟੇ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਾਈਟਲ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਡਿਆਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ “ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ”। ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਦੁਬਨ ਵਿੱਚ ਗਲੇ ਤੱਕ ਫਸੇ ਪਏ ਹਨ। ਫੱਸਕੇ ਫੇਰ ਚਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ੇ ਵਾਸਨਾ ਦੇ ਦੁਬਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕਦਮ ਫੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਪੌੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਫੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਉਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਕੱਢੋ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬੰਧਾਏਮਾਨ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੁਬਨ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੁੰਭੀ ਪਾਕ ਨਰਕ। ਰੇਰਵ ਨਰਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਨਿਮੰਤ੍ਰਣ ਕਿਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਨਿਮੰਤ੍ਰਣ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਿਆਹ - ਮੁਰਾਦੀ ਆਦਿ ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਬਾ, ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਰਾਵਣ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਓ। ਅਸੀਂ ਗਲੇ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਿਕਾਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਦੂਰ - ਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਇਹ ਰਾਵਣ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਸਭਦੀ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ, ਇਵੇਂ ਗਾਉਂਦੇ ਚਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਹੈ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਫਸੇ ਪਏ ਹੋ। ਫੇਰ ਇਹ ਨਿਮੰਤ੍ਰਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁੰਭੀ ਪਾਕ ਨਰਕ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢੋ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਤੁਹਾਡਾ ਓਬੀਡੀਐਂਟ ਸਰਵੈਂਟ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੇਖੇ ਹਨ। ਟਾਈਮ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ - ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ। ਹੁਣ ਟਾਈਮ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵਾਯਰੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। (ਮੂੰਝ ਜਾਣਗੇ) ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਠਕਾਂ ਸੁਣਕੇ ਵੀ ਹਾਰਟਫੇਲ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮਰਣਗੇ ਇਵੇਂ ਜੇ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੋ। ਵੇਖੋ ਢੇਰ ਬੁੱਢੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਵਿਚਾਰੀ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਜਿਵੇਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਨਾ, ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਚੱਲਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਥੱਲੇ ਉਤਰਨਾ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ। ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਯਾਤਰਾ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਹੈ? ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਇਹ ਫਲ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪੱਦ ਤਾਂ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਫੇਰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ, ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਪ੍ਰਾਇਮ ਮਿਨਿਸਟਰ, ਕਿੱਥੇ ਨੈਕਰ ਚਾਕਰ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਗੰਦੇ ਵਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੱਥ ਚੁੱਕਦੇ ਵੇਖ ਬੁੱਢੀਆਂ ਆਦਿ ਵੀ ਸਭ ਹੱਥ ਚੁੱਕ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਸਮਝਦੀਆਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਹਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਪਰ ਸਭ ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਣਨਗੀਆਂ। ਪੂਜਾ ਵੀ ਬਣੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਪਦਮਪਤੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਇਹ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ - 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬੁੱਢੀਆਂ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣਪੁਰੀ, ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਗੰਦ ਵਿੱਚ ਝੁਲਾਉਣਗੇ। ਪੂਜਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਅੰਦਰ ਆ ਸਕੇਗੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਦੀ ਕਰਕੇ ਦੀਦਾਰ ਕਰਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਪੋਪ ਦੀਦਾਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ, ਲੱਖਾਂ ਆਕੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਕੀ ਦੀਦਾਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਏਵਰ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਜੋ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਹ 5 ਭੂਤ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ। 5 ਤੱਤਵ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਗਰਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। 5 ਤੱਤਵ ਵੀ ਕਾਇਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ

ਨਰਕ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਕੱਢ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀ ਹੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਨਵੇਂ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਫੇਰ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਕਾਰੀਗਰ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਲਈ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਚੰਗੇ ਕਾਰੀਗਰ ਹੋ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਪਤ ਵੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਫੇਰ ਜਾਕੇ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ੍ਰਰਗ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਰਾਜਾਈ ਲਈ ਫੇਰ ਗਵਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ। ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਦਰਤੀ ਆਪਦਾਵਾਂ, ਮੁਸਲ (ਮਿਸਾਇਲਸ) ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਦੇਣ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਰਾਜ ਲਿਆ ਫੇਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਓ। ਦੁਨਿਆਵੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣੋ। ਇੱਥੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਕੇ ਫੇਰ ਉਗਾਰਨਾ ਹੈ, ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਕੀ ਸੁਣਾਇਆ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਹਥੇਲੀ ਤੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਲੈ ਆਏ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਪੱਦ ਵੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਪਾ ਲਵੋਗੇ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਰਾਸਤਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਕੇ ਫੇਰ ਉਗਾਰਨਾ ਹੈ। ਦੁਨਿਆਵੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਹੈ।
2. ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੋ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਮਨੋਰੰਜਨ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਭਵ :
ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਯਾਦਗਾਰ ਮਨਾਉਣਾ ਅਰਥਾਤ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ। ਇਹ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੇ ਸੁਹੇਜ਼ ਹੈ। ਖੂਬ ਮਨਾਓ ਪਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਮਨਾਓ। ਸਿਰਫ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਰ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੋ ਮਨੋਰੰਜਨ ਮਨਾਓ। ਅਲੌਕਿਕ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਅਲੌਕਿਕਤਾ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਦੀਪਮਾਲਾ ਦੀ ਵਿਧੀ - ਪੁਰਾਣਾ ਖਾਤਾ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨਾ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਘੜੀ ਨਵਾਂ ਅਰਥਾਤ ਅਲੌਕਿਕ ਹੋਵੇ। ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਕਲਪ, ਸੰਸਕਾਰ - ਸੁਭਾਅ, ਚਾਲ - ਚਲਨ ਇਹ ਰਾਵਣ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਕਰੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਵੈ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਰਿਫਾਇਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਸਵੱਛ ਬਣਦੀ ਜਾਵੇਗੀ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ :- ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣਾ ਟਾਈਮ ਜਾਂ ਮਨੀ ਵੇਸਟ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿੰਨਾ ਪੈਸਾ ਆਦਿ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਵੈਲਿਯੂ ਤਾਂ ਰਹੀ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਤੇ ਮਨੀ ਵੇਸਟ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਫੇਰ ਬਾਪ ਹੈ ਜਾਂ ਦਾਦਾ ਹੈ। ਦਾਦਾ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪਾਸਟ, ਪ੍ਰੇਜ਼ੰਟ, ਫਿਊਚਰ ਦਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਤ੍ਰੇਤਾ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖ ਗੱਲ। ਬਾਕੀ ਦਵਾਪਰ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਣ - ਕੋਣ ਆਏ, ਕੀ ਹੋਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜਗ੍ਹਾਫੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਹਿਸਟਰੀ ਜਗ੍ਹਾਫੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜਗ੍ਹਾਫੀ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬੇਸਮਝੀ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬੇਸਮਝੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹਾ - ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਕੁਝ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਬੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਕਦੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਅਦ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਬਚੇ? 3750 ਵਰ੍ਹੇ ਬਚੇ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਹੁਣ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਅਤੇ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਮੰਦਿਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਕੰਪੀਟੀਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪੈਸਾ ਹੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਜੇ ਬਣਾਉਣ। ਪੈਸਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਆਗਰੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਫਾਲਤੂ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਹਨੁਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਣਾਉਣ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੋੜਦੇ ਅਤੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੈਸੇ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਵੇਸਟ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵੇਸਟ ਆਫ ਟਾਈਮ, ਵੇਸਟ ਆਫ ਮਨੀ, ਵੇਸਟ ਆਫ ਐਨਰਜੀ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਚਲੀ ਗਈ, ਬਾਕੀ ਖੱਲ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦੀ। ਸੱਪ ਖੱਲ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਵੈਲਿਯੂ ਹੈ ਕੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਖੱਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਹੈ। ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਕਦੋਂ ਆਏ। ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭੂਤ ਪੂਜਾ। ਪੰਜ ਤੱਤਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਸ੍ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅੱਛਾ 150 ਸਾਲ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੋਈ, ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਬਸ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਉੱਥੇ ਕੀ ਵੈਲਿਯੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਚਲੀ ਗਈ, ਸ਼ਰੀਰ ਚੰਡਾਲ ਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਅਨੁਸਾਰ ਜਲਾ ਦੇਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਲੈਕੇ ਉਡਾਉਣਗੇ ਨਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਖੱਲ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਖੱਲ ਨੂੰ ਜਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਚਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਐਕੂਰੇਟ ਚਿੱਤਰ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਹ ਆਦਿ ਦੇਵ ਦੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਐਕੂਰੇਟ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਜਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਦੇ ਪੱਥਰ ਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਜੇ ਸੀ ਉਹ ਤਾਂ ਜਲ ਕੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾਂ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਵੀ ਸੋਚ ਤਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਬੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਨਰਕ ਤੋਂ ਸ੍ਰੰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸ੍ਰੰਗ ਹੋਇਆ। ਹਾਲੇ ਇਨ੍ਹੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਵੇ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਮਰਨਾਥ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ੰਕਰ ਨੇ ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਕਥਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕੀ।

ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਬੂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੀਰਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਹ ਮਹਾਨ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਜਦੋਂਕਿ ਹੋਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ, ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਢੇਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਿਫਾਈਨਨੈਸ ਬਹੁਤ ਆਉਣੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਯੋਗ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੋਈ ਦਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਦੇ ਨਾਲ ਫੇਰ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ - ਵਿਗਿਆਨ ਭਵਨ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਇਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। - ਵਿਗਿਆਨ ਤਾਂ

ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਰਥ ਥੋੜੀ ਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਚਿੰਨ੍ਹਮਿਆਨੰਦ ਆਦਿ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਹਨ, ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਅਨੁਇਆਈ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜਗਤ ਦਾ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਟੀਚਰ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਦੇ ਦੂਜਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਵੀ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਫੇਰ ਹੋਰ ਗੁਰੂ ਕਿਉਂ? ਸਤਗੁਰੂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਸਭ ਦੀ ਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਜਰਾ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਤੇ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੀ ਤੇ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਗੁੜ ਜਾਣੇ, ਗੁੜ ਦੀ ਗੋਬੜੀ ਜਾਣੇ। ਗੁੜ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਕੋਣ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੀ ਅਵਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਪੱਥਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ - ਇਹ ਇੰਦਰਸਭਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਬਾਰਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਵਗਿਆ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ ਗਏ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਸਭ ਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਲ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈ ਆਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਵਿਕਾਰੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਬੈਠੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਲੈ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਤੇ ਦੇਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਲੈ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਜਿੰਮੇਦਾਰੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਰਿਗਰਡ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅੰਦਰ ਹੀ ਘੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਦੈਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਇਹ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੋ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਹਨ, ਸਭ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋਵੋਗੇ, ਇਹ ਕੁੱਝ ਚੰਗਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਨੇ ਜਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਵੀ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਤੇ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਜੇਕਰ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਏ, ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਬਹਿ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਜਾਕੇ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਉਗਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੌਖ ਹੈ, ਕੋਈ ਗੋਰਖ ਧੰਧਾ, ਹੰਗਾਮਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਖੂਬ ਤੂਫਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੋਰਖ ਧੰਧਾ ਨਹੀਂ। ਇਕਾਂਤ ਲਗੀ ਪਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਜੋ ਪੂਰੀ ਉਂਗਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਕੀ ਘੁਟਕਾ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਵੀ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਇਥੋਂ ਦੇ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਛੱਡਣਾ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਲਈ ਸਮਾਂ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਿਆ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਵੀ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪੂਜਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਬਣਨੀ ਹੈ ਸਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਇੱਥੇ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਜੇਕਰ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬੇਝਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਜਿਵੇਂ ਰਸਾਤਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਬੈਠ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪੂਜਯ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੂਰ ਦੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹਠਯੋਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਆਦਿ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਅਲਪਕਾਲ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਨਾ ਸਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਨਾ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਤਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੋਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ, ਉਹ ਇਤਨਾ ਸੁੱਖ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਵੇਖ ਸਕਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਰਤਬੇ ਤਾਂ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਹੋਣਗੇ ਪਰੰਤੂ ਅੰਦਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਵੜ ਸਕਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖ ਨਾ ਸਕਣ। ਸਭ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਮਹਿਲ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਕੋਈ ਟਾਈਮ ਹੋਵੇਗਾ ਵੇਖਣ ਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਵੇਖੇ ਪੋਪ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਨਿਕਲਣਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਲੱਖਾਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਣਗੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਚਲੇ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਦੇਲਵਾੜਾ ਵਰਗਾ ਮੰਦਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਆਸਪਾਸ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਵੀ ਜਾਕੇ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਲੱਗ ਜਾਣਗੇ। ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਇਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਤੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੀ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਸ਼ੇਰ ਆਇਆ, ਸ਼ੇਰ ਆਇਆ....। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਮੈਂਤ ਆਇਆ ਕਿ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹਾਲੇ ਤਾਂ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ, ਮੈਂਤ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇਗੀ। ਪਰ ਮੈਂਤ ਆਉਣੀ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਚੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਥੋਂ ਦੀ ਗਾਂ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੀ ਗਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਗਾਵਾਂ ਚਰਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਦੁੱਧ ਹੇਲੀਕਾਪਟਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕਿਚੜ੍ਹਪਟੀ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਹਮਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਿਚੜ੍ਹਾ ਰਹੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਪਰੰਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਸੈਂਟਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੇਖਕੇ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਫੁੱਲ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਫੁੱਲ ਜੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਫੁੱਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਰਾਤ - ਦਿਨ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਸਭ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਟ੍ਰੇਟਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਫ਼ਸਟਕਲਾਸ ਵੀ ਟ੍ਰੇਟਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਥਰਡ ਕਲਾਸ ਵੀ ਟ੍ਰੇਟਰ ਹਨ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਵੀ ਬਾਬਾ ਬਣ ਗਏ। ਪਹਿਚਾਣ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੌਣ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਸਫ਼ਲ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।
2. ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੋ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਸਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਡਿਸ - ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਤੇ ਸਾਕਾਰ ਦੋਵੇਂ ਰੂਪਾਂ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਨੂੰ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਭਵ :
 ਦੀਪਮਾਲਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਨੇਕ ਜਗੇ ਹੋਏ ਦੀਵਿਆਂ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚਮਕਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀਪਕ ਦੀ ਲੇਅ ਵਾਂਗੂੰ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਚਮਕਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਿਵਯ ਜੋਤ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਸਥੂਲ ਦੀਪਕ ਦੀ ਜੋਤ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਭਵਿੱਖ ਸਾਕਾਰ ਦਿਵਯ ਸਵਰੂਪ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਇਹੀ ਦੀਪਮਾਲਾ ਦੇਵ - ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣਾ ਯਾਦਗਾਰ ਆਪੇ ਹੀ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨੈਗੇਟਿਵ ਨੂੰ ਪੋਜੇਟਿਵ ਵਿੱਚ ਚੌਜ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਭ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਬਣਾਓ।

ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨਮੁੱਖ ਆਏ ਹੋਏ ਦੁਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਦਿਲ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਮਿੱਠੀ ਰੂਹ ਰੂਹਾਨ ਚਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਿਸ ਗੱਲ ਤੇ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲੇ ਕੀ ਕਮਾਲ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ਵਾਸੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸਦਾ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਜ਼ਰੂਰ ਪਹੁੰਚਾਈਏ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਈ ਬੱਚੇ ਡਬਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲੈਕਿਕ ਅਤੇ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਵਿੱਚ ਡਬਲ ਬਿਜ਼ੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਰਾਤ ਦਿਨ ਉਸੇ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਖਾਣ - ਪੀਣ ਦੀ ਵੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਧੁੰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਅਣਨੈਚੁਰਲ ਜੀਵਨ ਸਮਝਦੇ ਰਹੇ, ਉਸੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣ ਲਈ, ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹਿਮੰਤ ਨਾਲ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ, ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਨਾਲ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸੰਗ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਜਿਸਨੂੰ ਮੁਸਕਿਲ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਉਹ ਸਹਿਜ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ? ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੀ ਯੋਗੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਸੂਭ ਸੰਕਲਪ ਹਰੇਕ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਕਮਾਲ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ, ਚੰਗੀ ਉੱਨਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਸੇ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਬੋਲੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਗਾਰਡ ਦੇਣ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਚੰਗਾ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਹੱਸਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਵੀ ਬੋਲੀ। ਕਦੇ - ਕਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ਵੀ ਖੇਡ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਉੱਨਤੀ ਦੀ ਉਮੰਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਨੇਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇਹ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਲਿਹਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਕਰਨਗੇ, ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮੁਹੱਬਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿਹਨਤ, ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ। ਸਨੇਹ ਦੇ ਲਈ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ, ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਇਸ ਲਈ ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਚੋਲੇ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਪੁਰਸ਼ਤਵ ਮਤਲਬ ਹੱਦ ਦੇ ਰਚਤਾਪਨ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਫੇਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣ ਕਾਰਨ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਭਾਵ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਅਤੇ ਲੱਛਣ ਚੰਗੇ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਫੇਰ ਵੀ ਯਾਦ ਦੀ ਲਗਨ ਦੀ ਛਤੂਛਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੇਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਸਬੂਤ ਚੰਗਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੁਣੀਆਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਅੱਜ ਮਸ਼ੂਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਵੇਖ - ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨੇਹ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ 63 ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਪ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ (ਇਸ ਵੇਲੇ) ਮਾਲਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਰਿਸਪਾਂਡ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕੀ ਮਾਲਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤੀ? ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ - ਸਨੇਹ ਦੇ ਲਈ ਹਰ ਵਕਤ ਇੱਕ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਲਵਲੀਨ ਰਹਿਣ ਦੀ, ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਲਗਨ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਬਾਪ, ਦੂਜੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੋਵਾਂ ਨੇੜਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਖਾਸ ਪਰਿਵਰਤਨ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਅਲਬੇਲੇਪਣ, ਨਾਜੁਕਪਣ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਿਮੰਤ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਅੱਜ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਤਨ - ਮਨ - ਧੰਨ ਨੂੰ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਅੱਗੇ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਤਾਜ ਧਾਰਨ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਥਕਾਵਟ ਨੂੰ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਬੋਝ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਇਸ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਫੇਰ ਵੀ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਜਦੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮੁਹੱਬਤ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਰ -

ਬਾਰ ਇਹ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - "ਹਿੰਮਤੇ ਬੱਚੇ ਮਦਦੇ ਬਾਪ"। ਸਫਲਤਾ ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਗ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਪਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਜਿਵੇਂ ਮੱਖਣ ਵਿਚੋਂ ਵਾਲ। ਸਫਲਤਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਗਲੇ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਮਾਲਾ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਤਿਆਗ, ਤਪੱਸਿਆ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਨੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਨਾ। ਜਿੱਥੇ ਸਨੇਹ ਹੈ, ਸਨੇਹ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਅੱਖਰ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਕਰਨਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਉਮੰਗ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੂਹਾਨੀ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਗੁਲਦਸਤਾ ਲਿਆਈਏ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਉਵੇਂ ਅਸੀਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾ ਕੇ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲਿਆਈਏ। ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਸੰਗਠਿਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਵੀਨਤਾ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਦੇ ਸ਼ੁਭ ਉਮੰਗ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਫਲਤਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਜਗਾ ਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਨੂੰ ਵੇਖ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਉਮੰਗ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬਾਪਦਾਦਾ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਦੇ ਗੁਣ ਕਿਣਨੇ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ਲੇਕਿਨ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਗੁਣ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੇਸ਼ ਵਾਲੇ ਸੋਚਦੇ- ਸੋਚਦੇ ਕਈ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ ਲੇਕਿਨ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਾਲੇ ਪਹਿਚਾਣਕੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੋਗੇ। ਉਹ ਚੀਖਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਫੇਰ ਵੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਅੰਜਲੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋਗੇ।

ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ ਅੱਜ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ? ਸਾਰਾ ਸੰਗਠਨ ਵੇਖ ਬਾਪਦਾਦਾ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੂਰ ਵਾਲੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਆਥੂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਕੋਲ ਹੋ। ਉਹ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦਿਲਤਖ਼ਤ ਤੇ ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਕਿੰਨੇ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਮਧੂਬਨ ਆਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਇਹ ਹੀ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਣਾ ਹੈ, ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਲਗਨ ਵੀ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੈਖੀ ਟਿਕਟ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਤਨੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਣ। ਲੇਕਿਨ ਫੁਈ - ਫੁਈ ਤਲਾਬ ਭਰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬੂੰਦ - ਬੂੰਦ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸੇ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਆ ਜਾਵੇ ਫੇਰ ਸੇਵਾ ਭੁਲ ਜਾਵੇਗੀ ਇਸਲਈ ਧੰਨਵਾਨ, ਬਾਪ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਕਮਾਇਆ ਅਤੇ ਜਮਾਂ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੀ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਜਮਾਂ ਕਰਨਾ ਇਸੇ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਨ ਬਾਪ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਧਨ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤਨ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ਤਾਂ ਮਨ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਉੱਪਰ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਲਗ ਰਹੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਕਮਾਇਆ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਜੀਵਨ ਹੀ ਨੰਬਰਵਨ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਕਮਾਇਆ ਅਤੇ ਲੈਕਿਕ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬੈਂਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਮਾਇਆ ਅਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਦਮਗੁਣਾਂ ਬਣਦਾ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਮਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਦਿਲ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਦਿਲਾਰਾਮ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ ਲਈ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਦਿਖਾਵੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਲਾਰਾਮ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚੰਗੇ ਹੋ। ਦਿਲ ਨਾਲ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਪਦਮਪਦਮ ਪਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵੇ ਲਈ ਹਜਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਪਦਮਪਦਮ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਦਿਲ ਦੀ ਕਮਾਈ, ਸਨੇਹ ਦੀ ਕਮਾਈ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਕਮਾਉਂਦੇ ਕਿਸ ਲਈ ਹੋ? ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ, ਨਾਕਿ ਆਪਣੇ ਅਰਾਮ ਦੇ ਲਈ? ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਦੀ ਕਮਾਈ। ਜੇ ਇੱਕ ਵੀ ਪਦਮਗੁਣਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਆਪਣੇ ਅਰਾਮ ਦੇ ਲਈ ਕਮਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਥੇ ਭਾਵੇਂ ਆਰਾਮ ਕਰਣਗੇ ਪਰ ਉੱਥੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਗੇ! ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਕੀ ਕਰਣਗੇ! ਰਾਇਲ ਫੈਮਲੀ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਹੋਣਗੇ ਨਾ! ਇਥੋਂ ਦੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੀ ਸਫਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੀ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਭਗਤ ਬਣ ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਕਰਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ! ਪੂਜਾ ਕਰਣਗੇ! 63 ਜਨਮ ਸੇਵਾ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗਾ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਹ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਿਟਰਨ ਦੇਣਗੇ। ਜੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ। ਕੋਈ ਭਗਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਵੈਰਾਇਟੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਾ! ਲੋਕੀ ਵੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਉਂ ਪੈ ਗਏ ਹੋ। ਖਾਓ ਪਿਓ ਮੇਜ਼ ਕਰੋ। ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੇ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪੈਂਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਵੇਖੋ। ਅਨੁਭਵੀ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸੁੱਖ ਨੂੰ। ਇਹ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ!

ਅੱਛਾ।

ਸਦਾ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ, ਸਦਾ ਤਿਆਗ ਨੂੰ ਭਾਗਿਆ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਦਮਗੁਣ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਦਿਲ ਤਖ਼ਤ ਨਸ਼ੀਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਰਾਮ ਬਾਪ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭੈਣ - ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨਲ ਮੁਲਾਕਾਤ

(1) ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਇੰਨਾ ਭਾਗਿਆ ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਜੇ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ? ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਵੀ ਭਾਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਭਾਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਖੁਲਿਆ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਪੁੱਜ ਗਏ। ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਦੇਣਾ। ਸਮਾਂ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਗ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਗੱਲ ਤੇ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੋਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਹਿਜ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰੋ। ਇਸ ਨਾਲ ਜੇ ਵੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀਆਂ ਇਛਾਵਾਂ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀਆਂ ਇਛਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣਾ ਇੰਨੇ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੀ ਪਰਛਾਈ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਰਛਾਈ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਵੇਗੇ ਉਤਨਾ ਹੀ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੀ ਹੈ, ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪੇ ਹੀ ਪਿੱਛੇ - ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗੱਲਾਂ ਸਭ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਮਝਾ! ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਧਨ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਸਦਾਕਾਲ ਦਾ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਸੇ ਲਕਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

(2) ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਦਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਉਮੰਗ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵੀ .ਵੀ. ਆਈ. ਪੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੈ ਜਾਵੇ - ਇਹ ਉਮੰਗ ਵੀ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਸ਼ਵਾਰਥ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਹੀ ਸਵ ਦੀ ਸਟੇਜ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਦੇ ਸੋਚਨਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਰਵਿਸ ਐਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਸਟੇਜ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਲੇਕਿਨ ਸਰਵਿਸ ਤੁਹਾਡੀ ਸਟੇਜ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਸਵ ਉੱਨਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਆਪੇ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੇ - ਮਿਲਦੇ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਧਦੇ - ਵੱਧਦੇ ਉਹ ਸਟੇਜ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਮਝਾ! ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਕਿ ਐਨੀ ਸਰਵਿਸ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂਗਾ/ ਕਰਾਂਗੀ, ਮੇਰੀ ਸਟੇਜ ਅਜਿਹੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਕਰਦੇ ਚਲੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਹੈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਬੰਧਨ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਜੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਿਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਬੋਲ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ - ਵੱਧਦੇ ਜੋ ਪੇਪਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਹੀ ਸਾਧਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੁੱਧੀ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਟੇਨਸ਼ਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਿਫਟ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਾਤਾਵਰਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਈਏ। ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਵੱਡਾ ਰੂਪ ਲੈਕੇ ਵਿਘਨ ਆਵੇ ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੱਡਾ ਰੂਪ ਵੀ ਯਾਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਛੋਟਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਸ਼ੇਰ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਦੀਪਮਾਲਾ ਤੇ ਯਥਾਰਥ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੈਵੀ ਪਦ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾ ਭਵ ਦੀਪਮਾਲਾ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋਕੀ ਵਿਧੀ ਪੂਰਵਕ ਦੀਵੇ ਜਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਦੀਵਾ ਬੁੱਝੇ ਨਹੀਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਘਿਓ ਪਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਵਿਧੀ ਪੂਰਵਕ ਅਵਾਹਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੀਵੇ ਦੀ ਜਗਾ ਬਲਬ ਜਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੀਪਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਵਾਹਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਅਥਵਾ ਸਾਧਨਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਸਨੇਹ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਸਿਰਫ਼ ਸਵਾਰਥ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਯਥਾਰਥ ਦਾਤਾ ਰੂਪਧਾਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀ ਨਹੀਂ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਯਥਾਰਥ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੈਵੀ ਪਦ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਸਵੈ ਪੂਜਯ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਟ੍ਰਿਤੀ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸੰਪੰਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਹੁਬਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ , ਉਸਦੇ ਲਈ ਯੋਗਬਲ ਚਾਹੀਦਾ , ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਲਾਅ ਹੈ

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਖੁਦ ਹੀ ਖੁਦ ਤੇ ਕਿਹੜਾ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੰਡਰ ਹੈ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕਦੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ। ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਬਾਪ ਨਹੀਂ, ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਟੀਚਰ ਨਹੀਂ, ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਖੁਦ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਪਰ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬਿਲਕੁਲ ਐਕੂਰੇਟ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਤੁਸੀਂ ਇਸ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਜ਼ਰੂਰ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹਾਂ ਪਰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਮਝ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁਣ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿਥੋਂ ਦੀ ਅਨੁਭਵ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਖੁਦ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਿਆ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਜਦਕਿ ਖੁਦ 84 ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੀਜਰੂਪ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰਧੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਟੀਚਰ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਵੰਡਰ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਈਸ਼ਵਰ, ਪ੍ਰਭੂ, ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਆਦਿ - ਆਦਿ। ਤੁਸੀਂ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਈਸ਼ਵਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਈ ਕਿਥੋਂ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਾਪ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸਮਝਿਆ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ। ਉਹ ਇੱਕ ਕਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 84 ਜਨਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠੇਗਾ ਨਾ - ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲੀ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਬਾਪ ਤੋਂ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਓਰੀਜਨਲੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ। ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਓਰੀਜਨਲੀ ਪਤਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਇਹ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ - ਇੱਕ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਫੇਰ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇਗਾ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਜੇ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਇੱਕ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ। ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਕੋਈ ਦੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੈਪਲ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਵਤਾ ਦਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੇ ਗੱਲਾਂ। ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਗੁਰੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾ ਨਾ ਸਕੇ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਕੋਈ ਦੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਵੇਂ ਹੀ ਸਰਸ੍ਵਤੀ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਦੀ ਦੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਜਾਂ ਇੱਕ? ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਦੋ ਹਨ। ਇਹ ਸਰਸ੍ਵਤੀ ਹੀ ਫੇਰ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਗਿਣੀ ਜਾਵੇਗੀ। 84 ਜਨਮ ਇੱਕ ਹੀ ਆਤਮਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ, ਦੇਵਤਾ ਸੇ ਕਸ਼ਤਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਇਹ ਸੈਪਲ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸੇ ਦਾ ਅਰਥ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੇ - ਗੁਰੇ ਗੱਲਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਸਲ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਖੇਡ ਦਾ

ਸਮਾਚਾਰ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਓਰੀਜਨਲੀ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਉਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ। ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਦਾ ਅਧਾਰ ਲੈਣਾ ਪਵੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਗਪੌੜੇ ਲਾਕੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਕਿੰਨੀ ਲੰਬੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਫੇਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰਰਗ, ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਰਕ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ। ਉੱਥੇ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਪੁਰਾਣਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ ਵਰਲਡ। ਜਿਵੇਂ ਓਲਡ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਨਿਊ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਦਿੱਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਓਲਡ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਊ ਦਿੱਲੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਊ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ! ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਰਾਜ ਕਰਣਗੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਸਤਿਯੁਗ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਦੀ ਜਮੁਨਾ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦੀ ਗੱਦੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਦੀ ਗੱਦੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਸਤਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਜੇ ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ ਦਾ ਇਵੇਂ ਨਾਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਨੇ ਥੱਲੇ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮ ਤੇ ਜਦ ਕਿ ਕਲਯੁਗੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾ ਹੋ ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬੀ.ਕੇ. ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਿਵਵੰਸ਼ੀ ਹੋ ਜਦੋਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ, ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਕਲਯੁਗੀ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਬੰਧਨ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਚੋਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਚੋਟੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਇਹ ਕੁਲ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਕਲਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਪੰਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਧਾਮਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਵੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਫਰਕ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ! ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋਗੇ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਈਸ਼ਵਰ, ਪ੍ਰਭੂ, ਭਗਵਾਨ ਆਦਿ ਅੱਖਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਾਨ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਹੋ। ਫਰਕ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਉਸ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁਣ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਰਹੀ ਹੋ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਫਾਦਰ ਹੈ ਨਾ। ਉਸ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਫਾਦਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ। ਹੈ ਇੱਕ ਹੀ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਫਾਦਰ ਚਾਹੀਦਾ, ਫੇਰ ਟੀਚਰ ਚਾਹੀਦਾ ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਚਾਹੀਦਾ ਗੁਰੂ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਬਣਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਟੀਚਰ ਬਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅਨੇਕ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮਧਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਮੁਕਤੀਧਾਮ। ਸਦਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ, ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਫੇਰ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਯਥਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ ਜੋ ਉਸ ਵਕਤ ਹੋਣਗੇ। 9 ਲੱਖ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਆਉਣਗੇ। 84 ਜਨਮ 9 ਲੱਖ ਤਾਂ ਲੈਣਗੇ ਨਾ ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ - ਇਹ ਹਿਸਾਬ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ 84 ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਘੱਟ - ਘੱਟ ਲੈਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਕਸੀਮਮ ਹਨ 84, ਇਹ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ - ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਨਹੀਂ ਰਚਿਆ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਰੋਜ਼ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਦੇ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਮਤਲਬ ਸਤਿਯੁਗ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਬਾਪ

ਆਕੇ ਕਲਯੁਗੀ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਸਤਯੁਗੀ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਕਲਯੁਗੀ ਮਨੁੱਖ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਕਲਯੁਗੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਸਤਯੁਗੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਫਰਕ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ। ਬੱਚਾ ਜੰਮਿਆ ਸੁੱਖ ਹੋਇਆ, ਕੱਲ ਮਰ ਗਿਆ - ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੋ। ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਜਾਂ ਨਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਟੀਚਰ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਲਾਣਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਜਿਸਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਉਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਖੁਦ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਨਾ ਸੁਣਾਵੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੋ। ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਕਿਸਦੀ ਦੱਬੀ ਰਹੀ ਧੂਲ ਵਿੱਚ, ਕਿਸਦੀ ਰਾਜਾ ਖਾਏ.....। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਲਈ, ਫੇਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਖੋਲ੍ਹੇ। ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਆਕੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੀ ਸੁੱਖ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿ ਦੇ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਹੈ ਯੋਗਬਲ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯੋਗਬਲ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਬਾਹੁਬਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਨਾ ਸਕੇ। ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਦੇ ਬੱਲ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਲਯੁੱਗੀ ਸੰਬੰਧ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਵਕਤ ਬੰਧਨ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸਵੈ ਨੂੰ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਨੀ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਲਈ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਜਾਂ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਖੋਲ੍ਹਣੇ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਤੀਲੀ ਨਾਲ ਆਤਮਿਕ ਬੰਬ ਦੀ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਜਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਵਿਜੇਯੀ ਭਵ :
ਅੰਜਕਲ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬੰਬ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਤੀਲੀ ਨਾਲ ਆਤਮਿਕ ਬੰਬ ਦੀ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਜਲਾਓ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਲੋਕੀਂ ਤਾਂ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਗਵਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵਿਜੇਯੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਡਬਲ ਫਾਇਦਾ ਲਵੋ, ਜਲਾਓ ਵੀ, ਕਮਾਓ ਵੀ - ਇਹ ਵਿਧੀ ਅਪਣਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ..ਹੀ ਦੁਆਵਾਂ ਦੀ ਲਿਫਟ ਲੈਣਾ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਉਛਲਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਤੋਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਦੀ, ਬੁੱਧੀ ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਤੋਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਗ ਨਾਲ ਅੰਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੱਛਤਾਵਾ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ?

ਉੱਤਰ:- ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗੇਗਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਫੀਕਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪੱਛਤਾਵਾ ਕਰਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗਫ਼ਲਤ ਕੀਤੀ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁਣ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਠਯੋਗ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ। ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਲਾਸ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਬੈਠਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੋ ਹੋ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿਹੜੀ ਪਾਲਣਾ? ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਮਾਇਆ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਤੇੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਬੈਠੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਵੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯਾਦ ਦਾ ਤਾਲੁਕ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹੱਠਯੋਗ ਨਾਲ 3 - 4 ਘੰਟੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਵੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਂ ਸੀ ਭੱਠੀ, ਉਹ ਗੱਲ ਹੋਰ ਸੀ, ਉਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧੰਧਾਧੇਰੀ ਤਾਂ ਸੀ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਧੰਧਾਧੇਰੀ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਕਰੋ। ਕੁਝ ਵੀ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹੁਣ ਨਿਰੰਤਰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਨਹੀਂ। ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਠਹਿਰ ਜਾਵੇ ਫੇਰ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਣ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 2 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪੂਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, 5000 ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਸਾਰਾ ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਕਲੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਫੇਰ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਤੋਂ ਤਿੱਖੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਪੀਸ ਵੀ ਉਹ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿਕੇ ਅਤੇ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਇਨੇ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਬੜੀ ਤਿੱਖੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਦੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇਗਾ ਉਦੋਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜਾਗਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇੱਕਦਮ ਘੇਰ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਚੰਗਾ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਆਏ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਦੱਸੇ - ਪੀਸ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਉਹ ਪੀਸ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਹੇਵਿਨ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ। ਇਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਹੀ ਬੈਠ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਈਸਵਰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਇਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਇਹ। ਸਭ ਇਵੇਂ ਬਣਨਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਪਾਸ ਕਰ ਇਹ (ਦੇਵਤਾ) ਜਾਕੇ ਬਣਾਂਗੇ। ਸਾਰਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਮਦਾਰ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਇਹ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਰੇਬਰ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਹੇਵਿਨ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਮੁੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲ ਜੇ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ ਫੇਰ ਬਲਿਸਫੁੱਲ ਵੀ ਹੈ, ਖਜ਼ਾਨਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਫੁੱਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹੋ? ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤੰਦੁਰਸਤੀ ਚੰਗੀ ਹੈ ਪਰ ਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਧਨ ਬਗ਼ੈਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਧਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਜੇ - ਜੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਨ ਹੈ,

ਇਹ - ਇਹ ਕਾਰਖਾਨੇ ਆਦਿ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਿਆ ਖਤਮ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਤਾਂ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਸਿਵਾਏ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਦੇ ਕੋਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਭਤੋਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਚਿੱਤਰ ਹੈ - ਇਹ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਗੋਲੇ ਦਾ। ਇਸ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਉਹ ਸਮਝਣਗੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਖਿਡੌਣੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੱਡੇ ਚਿੱਤਰ ਲਗਾਓ ਜੇ ਦੂਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਮਨੁੱਖ ਅਟੈਸ਼ਨ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਦੇਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਲੀਅਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਕਲਯੋਗ, ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਚਿੱਤਰ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਖਿੱਚੇਗਾ। ਟੂਰਿਸਟ ਵੀ ਵੇਖਣਗੇ, ਸਮਝਣਗੇ ਵੀ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਰਗ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਤੁਸੀਂ ਕਲੀਅਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਬਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੇ ਦੂਰ ਤੋਂ ਵੇਖ ਸੱਕਣ ਅਤੇ ਅੱਖਰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਅੰਤ ਤਾਂ ਬਰੋਬਰ ਹੈ। ਬੰਬ ਤਾਂ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨੈਚਰਲ ਕਲੈਮਿਟੀਜ਼ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਰ ਗਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਯੋਗ ਮੁਝ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਓ। ਇਹ ਹੈ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਗੱਲ। ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਫੇਰ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ, ਚਲਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਟੱਪਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਪੜ੍ਹਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ। ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਇੰਨੀ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਚੱਕਰ ਦੀ ਵੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੇਖੋ ਕੌਣ ਹੈ! ਜਦੋਂ ਸਭਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਮੂੰਹ ਹੀ ਫਿੱਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਦੇਰੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਇੰਨੇ ਮੈਂਬਰਸ ਤਾਂ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ! ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇਣਗੇ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਪੂਜਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੇਰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਵੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਨਿਮੰਤਰਣ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੰਨੇ ਛੋਟੇ ਬੈਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਿੰਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਤੰਤ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬੈਜੇਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਢੇਰ ਬਣਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੋਗਾਤ ਵੀ ਦੇ ਸੱਕਣ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਮੁੰਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਾਮ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਕਿੰਨਾ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਭਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਿਲਕੁਲ ਚੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਸਭਦੀ ਮੈਟਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ (ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ) ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ, ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸਾਰੀ ਨਿਕਲ ਗਈ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਵਿੱਚ ਥੱਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਰਟਫੇਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ, ਭਾਸ਼ਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਸੁਣਾਇਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਉਸ ਤੇ ਛਾਪ ਤਾਂ ਲੱਗ ਗਈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਜਾਨਣਗੇ ਜ਼ਰੂਰ। ਤੁਸੀਂ ਬੀ.ਕੇ. ਦੀ ਅਥਾਹ ਮਹਿਮਾ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਪਰ ਐਕਟਿਵਿਟੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕਦਮ ਬੇਸਮਝੀ ਦੀ। ਕੋਈ ਰਿਗਾਰਡ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪੂਰੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ। ਬੁੱਧੀ ਬਾਹਰ ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤਾਂ ਮਦਦ ਵੀ ਮਿਲੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਉਹ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ ਪਾਵਨ। ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਕਿੱਥੇ ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਅੰਗ - ਅੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਕਾਇਦੇ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਨਿਕਲਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਾਇਦੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਰ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਯਾਦ ਤੇ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਗਾ ਬੈਠਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠੇ ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹਨ ਪਤਿਤ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਸੰਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਬਿਗਰ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਬਣ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਉਪਰ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਬਹੁਤ ਹੈ - ਜਨਮ -

ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦਾ। ਉਹ ਬਗੈਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਿਕਲਣ ਕਿਵੇਂ। ਉਹ ਗੋਇਆ ਪਤਿਤ ਹੀ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਸਾਰੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਇੰਨੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰ ਪਾਵਨ ਦਾ ਪਾਵਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਸਵੀਟ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸਵੀਟ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਇੰਨਾ ਸਭ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਅਥਾਹ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਖਤਮ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਮਰ ਵੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੈਨੀ। ਕੋੜੀ ਅਤੇ ਹੀਰੇ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚ ਤਾਂ ਬਿਠੇ ਨੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅੱਖਾਂ ਖੁਲੀਆਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੀਂਦ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਹ ਹਿੰਮਤ, ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇਗੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਚੁਟਕੀ ਕੱਟਣੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਅਰੇ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਹੱਠਯੋਗ ਨਾਲ ਵੀ ਬੈਠਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖਾਂਦੇ - ਪੀਂਦੇ, ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਦਾਸੀ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ। ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਕਿੰਨੇ ਝੂਠ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਸਭ ਸਵਾਹਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਦਾ ਯੱਗ ਹੈ ਨਾ। ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਯੱਗ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਯੱਗ ਰੱਚਦੇ ਹਨ - ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫੈਲੇਗਾ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਣ ਅਤੇ ਫੇਰ ਉੱਚ ਪੱਦ ਵੀ ਮਿਲੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਤਾਂ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਣਾ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸੇਵਾ ਲੈਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣ। ਬਾਕੀ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਇੱਥੇ ਦੀ ਨਦੀਆਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ, ਵਿਲਾਇਤ ਦੀ ਨਦੀਆਂ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ਕੀ? ਕੁਝ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਗ਼ਫਲਤ ਨਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਇੰਨਾ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਆਪਣੇ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇੱਥੇ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ ਹੈ। ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲੀ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਨੀਂਦ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ, ਇਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।

2. ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੇ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਪਤਿਤ ਦੇ ਅੰਗ ਨਾਲ ਅੰਗ ਨਾ ਲਗੇ। ਸਵੀਟ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸਵੀਟ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਮੇਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰਵ ਹੱਦ ਦੀ ਚਾਹੁਣਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਭਵ :
ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਰੂ ਹੈ ਮੇਵਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਬਣਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸੇਵਾ, ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਭਾਵੇਂ ਛੱਡ ਦੇ ਪਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਮਨ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਗੇ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਪਤ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਦ ਦੀ ਇੱਛਾ, ਮਾਨ, ਸ਼ਾਨ, ਸੈਲਵੇਸ਼ਨ, ਸਾਧਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਹੱਦ ਦੀ ਸ੍ਰਵ ਚਾਹੁਣਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਨਿ: ਸਵਾਰਥ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣਾ ਅਰਥਾਤ ਪੁੰਨ ਦਾ ਖਾਤਾ ਜਮਾ ਹੋਣਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ ਹੈ, ਇਸ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਸਕਦੇ ਹਨ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਜੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਹਿਜ ਮਨ ਲੈਂਦੇ, ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਿਕਲ ਸਮਝਦੇ - ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਵਕਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭਗਤ ਹਨ, ਉਹ ਬਾਪ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਮਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭਗਤ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਲੱਗਦਾ। ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਭ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ। ਇੱਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ, ਦੂਜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ। ਤੁਸੀਂ ਸਭਦੀ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ। ਕਿਸਦੀ ਯਾਦ ਹੈ? ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੋਗੇ। ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਅਨੇਕਾਨੇਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇੱਕ ਨੂੰ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ। ਉਹੀ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਭਰਾ - ਭਰਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਵਰਸਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜਾਕੇ ਹਾਫ਼ ਪਾਰਟਨਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਭਰਾ - ਭਰਾ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਹਿੰਦੂ - ਮੁਸਲਿਮ ਭਰਾ - ਭਰਾ। ਅਰੂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਅਰੂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਭਰਾ - ਭਰਾ ਮਤਲਬ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ। ਸਭਦਾ ਪਾਰੂ ਹੁਣ ਪੁਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਖਿਵੈਯਾ ਪਾਰ ਲਾਓ ਅਰਥਾਤ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਕੇ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਸਵੀਟਧਾਮ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸਤਯੁਗੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸਮਝੋ ਇਹ ਇੰਜੀਨਿਅਰ ਹੈ ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਹੂਬਹੂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਇੰਜੀਨਿਅਰ ਬਣੇਗਾ। ਇਹੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦੇਸ਼ ਕਾਲ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਉਮਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਘੱਟ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ, ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਖੇਡ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ, ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੇ ਉੱਪਰ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਫੇਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦੀ ਹੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਫੇਰ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦੇ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਕਦੇ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ - ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਿਗਰ ਜਾਣੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ਜਾਂ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨਾ ਇਹ ਤਾਂ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਜੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਕਿਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਫੇਰ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ - ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ।

ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਾਲਾ ਵੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਬਣਨਗੇ। ਪਰ ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਹਾਰ ਵੀ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਹਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਕਮਾਂਡਰ ਹੈ, ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਮਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਮਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਅਵਸਥਾ ਘੱਟ ਹੋਣਾ, ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰਨਾ। ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਸਚਰਿਆਵਤ ਸੁਨੰਤੀ, ਕਥੰਤੀ, ਭਾਗੰਤੀ.....ਐਹੋ ਮਮ ਮਾਇਆ.....ਫਾਰਖ਼ਤੀ ਦੇਵੰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਰਜੀਵਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਰਾਮਰਾਜ ਤੋਂ ਰਾਵਣਰਾਜ

ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਫੇਰ ਯੁੱਧ ਵਿਖਾਈ ਹੈ - ਕੋਰਵ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ। ਫੇਰ ਅਸੁਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਯੁੱਧ ਵਿਖਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਯੁੱਧ ਵਿਖਾਓ ਨਾ। ਦੇ ਕਿਉਂ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਦੀ ਕਿ ਗੱਲ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਹਿੰਸਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਅਹਿੰਸਾ ਪਰਮੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਹੀ ਯੋਗਬਲ ਦੀ ਗੱਲ। ਹਥਿਆਰਾਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਕਤ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨਜ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਰਸ਼ੀਆ ਅਤੇ ਅਮੇਰਿਕਾ ਦੇ ਭਰਾ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਦੀ ਹੈ ਕੰਮਪੀਟੀਸ਼ਨ, ਬੰਬ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਦੋਨੋਂ ਇੱਕ - ਦੋ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਦੋਨੋਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹੁਬਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਪਾ ਸੱਕਣ। ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਦੇ ਬਿੱਲੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜੇ, ਮੱਖਣ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਸਰਾ ਖਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਆਦਿ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਬਣਵਾਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੁਸੀਂ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਦੋਨੋਂ ਹਨ ਬਹੁਤ ਪਾਵਰਫੁੱਲ। ਜਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਮਦਦ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਧੰਧਾ ਹੈ ਜ਼ਬਰਦਸਤ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਦੇ ਬਿੱਲੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜੇ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਬਾਰੂਦ ਆਦਿ ਕੰਮ ਆਏ। ਜਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਦੇ ਨੂੰ ਲੜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ - ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਪਹਿਲੇ ਵੱਖ ਸੀ ਕੀ। ਦੋਨੋਂ ਇਕੱਠੇ ਸੀ, ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ - ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ। ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ, ਮੱਖਣ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਸੀਂ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਮੱਖਣ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਿੰਪਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਾਇਸਲੇਸ ਵਰਲਡ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਹੈ ਹੀ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰਾ। ਇਹ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਕਲਯੁੱਗ ਹਜੇ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਰ ਚੱਲੇਗਾ। ਅੱਛਾ, 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪੂਰੇ ਹੋ ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਹੈ ਅਗਿਆਨ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਨਦੀਆਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ, ਇਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਖੁਦ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮਿਲਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਉਹ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਯੁੱਗ ਦੀ ਉਮਰ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਰ ਕਹਿਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਗਪੜੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ, ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਇਸ ਧਰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਭਗਤੀ ਤੇ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰੰਜ ਹਨ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਵਿਖਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਗੀਤਾ ਹੀ ਹੈ ਭਾਰਤ ਦਾ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਧਰਮ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ, ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੂਜਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਅੱਜਕਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ। ਉਹ ਹਨ ਹੱਠਯੋਗ ਰਿਸ਼ੀ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਹੈ ਕੱਚਾ, ਹੱਦ ਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਣ ਦਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਨਿਆਸ ਜਾਂ ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਅਸਲ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬਾਪ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ, ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਗੁਰੂ ਕਰਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬਿਠਾਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ। ਉਹ ਫੇਰ ਹੈ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਚੇਲੇ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਹੱਕ। ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਜਨਮਪਤੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸੁਣਾਉਣ ਕਿਵੇਂ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਿਥੀ - ਤਾਰੀਖ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੀਵਾਲੀ ਮਨਾਉਣਾ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੀਵਾਲੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਨਵਾਂ ਸਾਲ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਮੇਲਾ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮੇਲੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਪੰਚਾਇਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਦੀ - ਕਦੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੜਾ ਝਗੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਝਗੜੇ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ, ਖਾਦ ਪਈ ਹੈ ਨਾ, ਉਹ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਸੁਨਾਰ ਲੋਕੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੁਨਾਰ ਠਹਿਰਿਆ। ਸਭਦੀ ਖਾਦ ਕੱਢ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੋਨਾ ਅਗਨੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਯੋਗ ਅਰਥਾਤ ਯਾਦ ਦੀ ਅਗਨੀ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਣਗੇ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਦਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਨੂੰਧ ਹੈ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਗੀਲ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਗੋਂ ਚੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੇ - ਗੁਰੇ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਵੀ ਅਰੂ ਇਹ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋਵੇ ਫੇਰ ਤਾਂ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਚਲੇ ਆਉਣ। ਸਭ ਪਛਾਣ ਲੈਣ। ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੋਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਫੇਰ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਸਭ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਤੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਸਭ ਉਹੀ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹਨ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ 108 ਜਗਤਗੁਰੂ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਅੱਠ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਲਾ ਹੈ ਇੱਥੇ ਦੀ। ਮਾਲਾ ਜਦੋਂ ਫੇਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਫੁੱਲ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਫੇਰ ਹੈ ਮੇਰਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸ੍ਵਤੀ ਯੁਗਲ ਦਾਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਵਾਲੇ ਨਿਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਣਗੇ? ਹੱਠਯੋਗ ਸਿੱਖਣਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਠਯੋਗ ਹਨ, ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਸਭ ਹੈ ਹੱਠਯੋਗ, ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਤੰਦੁਰਸਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੈ ਫਸਟ ਫੇਰ ਪਿੱਛੇ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਬਦਲੇ ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਝ ਉਲਟੇ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣੇ - ਬਣਾਏ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਦੇ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ, ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹੱਦ ਦੇ ਨਾਜ਼ - ਨਖਰਿਆਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਭਵ :
ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਹੱਦ ਦੇ ਸੁਭਾਅ, ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਨਾਜ਼ - ਨਖਰੇ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਅ, ਮੇਰਾ ਸੰਸਕਾਰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਨਾਜ਼ ਨਖਰੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਫੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰਾ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਅ ਬਾਪ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਇਸਲਈ ਹੱਦ ਦੇ ਨਾਜ਼ ਨਖਰੇ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਮੁਹੱਬਤ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਨਖਰੇ ਭਾਵੇਂ ਕਰੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਨਾਲ, ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਖਿਵੈਯਾ ਬਣ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦੀ ਨਾਵ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਖੀਰ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਪਾਰ ਤੋਂ ਉਸ ਪਾਰ ਜਾਣਾ ਹੈ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ- ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:-** ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਐਕਟਰ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੀ ਫੇਰ ਤੋਂ ਪਾਸ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਬਦਲਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜੇ ਦੋ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਅੱਜ ਅਤੇ ਕਲ। ਕਲ ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅੱਜ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਕਲ ਫੇਰ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਜਿਥੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਜਦੋਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੀ ਸਾਡਾ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਸਾਡੀ ਨਾਵ ਨੂੰ ਪਾਰ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੀ ਗੁਰੂ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਕੱਢ ਖੀਰ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਰ ਲਿਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਅਥਵਾ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ) ਬੈਠੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਰ ਵੀ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਣ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸਤਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਘਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਟਕ ਦੇ ਐਕਟਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਨਾਵ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖਿਵੈਯਾ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਨਾਵ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਪਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਪਾਰ ਲੈਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਮਤਲਬ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ ਜੇ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਨੇ ਸਾਰੀ ਖੋਹ ਲਈ ਹੈ। ਉਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਫੇਰ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਫੇਰ ਖੀਰਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਵਿਸ਼ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਉੱਥੇ ਹੈ ਖੀਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਮੂਲਵਤਨ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਧਾਮ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ-- ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ, ਕਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਸਾਰਾ ਦਿਨ 'ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ' ਬੱਚਿਓ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹਾਲੇ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੱਕੇ - ਪੱਕੇ ਸੇਨੇ ਦੇ ਜ਼ੇਵਰ ਸੀ ਫੇਰ ਖਾਦ ਪੈਂਦੇ - ਪੈਂਦੇ ਝੂਠੇ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਉਹ ਝੂਠ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਭੱਠੀ ਹੈ। ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੇਨਾ ਪੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਬਾਪ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਹਰ ਕਲਪ ਦਿੰਦਾ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਪਾਰਟ ਹੈ ਅਤੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬੱਚੇ ਪਾਵਨ ਬਣੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸਵੀਟ ਘਰ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਸਭ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਵੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਨੇਕ ਦੁੱਖ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਭਗਵਾਨ! ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਰਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਘਰ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ

ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਓ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਲਈ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਉਹ ਹੈ ਰਾਜਧਾਨੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੋਂ - ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੋ ਹੋ। ਬਾਪ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਟੀਚਰ ਬਣ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਅਥਵਾ ਹਿਸਟਰੀ ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੂਲਵਤਨ ਹੈ ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਗੱਲ। ਬਾਕੀ ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦਵਾਪਰ, ਕਲਯੁਗ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਟ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਦਾ ਕੋਈ ਪਾਰਟ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਲ ਅਤੇ ਅੱਜ, ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਲ ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਅੱਜ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜਾਨੀ ਜਾਨਨਹਾਰ ਹਾਂ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਸੁਣਾਵਾਂ ਕਿਵੇਂ! ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਬਾਪ ਰੱਬ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਰੱਬ ਦਾ ਵੀ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਛੇਰੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਭ ਛੇਰੇ ਅਤੇ ਛੇਰੀਆਂ ਹੋ ਗਏ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ- ਛੇਰੇ - ਛੇਰੀਆਂ ਲੜਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ! ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਛੇਰੇ - ਛੇਰੀਆਂ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਛੇਰੇ - ਛੇਰੀਆਂ ਇਹ ਹਾਲ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਕੋਈ ਧਨੀ ਧੋਈ ਹੈ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੇ ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਠੀਕਰ ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੁਣ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਨਾਵ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾਵ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਲਗਾਵੇ ਫੇਰ ਸਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦਿਉ। ਪੁਰਾਣੀ ਨਾਵ ਖੋਫਨਾਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇ, ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਨਾਵ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੇਵੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਸਤੂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਨਾਵ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇਵੇਂ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਵਸਤੂ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨਾ ਚਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਡੇ ਇਹ ਕਪੜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਨਵੇਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਚੋਲਾ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਆਸੂਰੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਗ਼ਰੀਬ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਪੜੇ ਵੀ ਗ਼ਰੀਬੀ ਦੇ ਪਾਉਣਗੇ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਪੜੇ ਵੀ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰੀ ਦੇ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਭਾਸਨਾ (ਮਹਿਸੂਸਤਾ) ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕੀ ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਟ, ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਸਮਝਾਏਗਾ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਕਿਤੇ - ਕਿਤੇ ਭੱਜਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਗੋਰਖਧੰਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਫੁਰਸਤ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਜੋ - ਬਾਬਾ ਇਸ ਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮੁਖ ਦੀ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਗੋਮੁੱਖ ਤੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਜਾਕੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਗੋਮੁੱਖ ਕੀ ਹੈ? ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਸਮਝਦਾਰ ਮਨੁੱਖ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦਾ ਕੀ? ਹੋਰ ਹੀ ਸਮਾਂ ਵੇਸਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਆਦਿ ਕੀ ਵੇਖਣਗੇ। ਫਾਇਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਹਠਯੋਗ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਰਾਜਾਈ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਆਸੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਲੜਾਈ - ਝਗੜੇ ਆਦਿ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਾਲੀ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਭ੍ਰਾਂਤੀਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਦੇਵੀਆਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀਆਂ 4 - 8 ਬਾਂਹਵਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਸੋ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕੁਝ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਫੇਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ - ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਠਾਂ ਆਵੇਗੇ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਨਾਟਕ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ! ਭਗਤੀ ਕਿਵੇਂ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਖੇਡ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੇਤੀ

- ਜੇਤ ਸਮਾਇਆ, ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਬਾਈਸਕੋਪ ਵੇਖ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਖੇਡ ਕਹਾਂਗੇ? ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ ਜੋ ਹੁਬਹੂ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ, ਚੈਤਨ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਉੱਮਰ ਵਿੱਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਤਨੀ ਉੱਮਰ ਖੋੜੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਸਕੋਪ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਬੈਠੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਵੇਂ ਵਰਨਣ ਕਰਨਗੇ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀਮਾਰਗ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ। ਇਵੇਂ ਦੁੱਖ ਭੇਗਦੇ - ਭੇਗਦੇ ਹੁਣ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹੋ। ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਜੜ੍ਹਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕਰ ਦੇਵੋ। ਇਸਨੇ ਵੀ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ) ਹਲਕਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਭ ਬੰਧਨ ਟੁੱਟ ਜਾਣ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੱਚੇ, ਧਨ, ਕਾਰਖਾਨੇ, ਗ੍ਰਾਹਕ, ਰਾਜੇ, ਰਜਵਾੜੇ ਆਦਿ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਧੰਧਾ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਆਉਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਇੰਨਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਫੇਰ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ। ਰਿਸ਼ੀ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸੱਚ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਇੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਬਾਪ ਸਭਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਬਰਾਤ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਬਾਕੀ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ! ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਨ ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਗਏ। ਨਾਟਕ ਆਕੇ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ -ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਗਫ਼ਲਤ ਨਾ ਕਰੋ। ਪਾਵਨ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਰਟ ਵੱਜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਚਲਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਹੁਣ ਇਹ ਝਾੜ ਪੁਰਾਣਾ ਜੜ੍ਹਜੜੀਭੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਭ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਹਲਕਾ ਬਣਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਦਾ ਸਭ ਕੁਝ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਆਤਮਾ ਭਵ :
ਜਿਵੇਂ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਦਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਅਤੇ ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਦੀ ਲਗਨ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਗੈਡਲੀ ਗਾਰਡਨ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਦੇਕੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ, ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਪੰਨ ਰਹੇਗੇ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਦਾ ਹੀ ਮੌਜ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਦੁਆਵਾਂ ਦਾ ਖਾਤਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ - ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ।
